

50KR.

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

43

VINTER
2015

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

comoll '14

A long time ago in a galaxy far, far away...

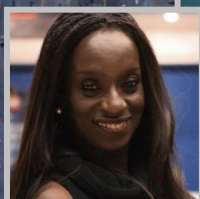
STAR WARS

& SCIENCE FICTION MESSE II

Lørdag den 11. april kl. 10.00-17.00

Randers Real Idrætshal ☺ Sven Dalsgaards Vej 2 ☻ 8900 Randers

Mød skuespillerne fra filmene

FEMI TAYLOR

OOLA
RETURN OF THE JEDI

NICK JOSEPH

MEDAL BEARER
A NEW HOPE

Masser af stande med: Star Wars - Transformers - G.I. Joe - LEGO
Masters of the Universe - film merchandise - sci-fi og vintage toys
foredrag og aktiviteter for børn ...og meget meget mere!

Entre kun kr. 25,- (0-6 år gratis)

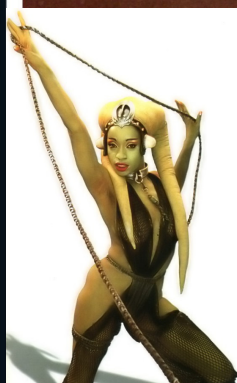
www.starwarsmesse.dk

følg også med på vores [facebook](#) side

STAR WARS

"MAY THE FORCE BE WITH YOU!"

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 43, vinter 2015

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller den anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foren-ingen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Hvidovrevej 526 1 mf
2650 Hvidovre
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab el-ler abonnement kan opnås ved at ind-betale 200 kr. til konto i BankNordik 6515 30504775661. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbeta-ling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #44: 1/3 2015

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 250 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

Korrektur: Tue Sørensen og Lykke Hashøj

INDHOLD

Forsideillustration af Ole Comoll Christensen, www.comoll.com

Den Fantastiske Virkelighed: Opture og nedture for rumfarten.....4
Artikel af Flemming R.P. Rasch

TWEEP.....6
Novelle af Daniel Henriksen

Kongerne af Kosmos.....13
Tegneserie af Peder Riis

Anmeldelser.....19

En hundekunst.....47
Novelle af A. Silvestri

Glen A. Larson 1937-2014.....51
Nekrolog af Martin Hjort Eriksen

Sf-tegneserier: Star Brand Annual #1.....52
Af Tue Sørensen

Fantasy-tegneserier: The First Kingdom.....53
Af Klaus Æ. Mogensen

Nyt om fantastik.....55
Ved Klaus Æ. Mogensen

Ny fantastik på dansk.....57
Ved Janus Andersen

Den Fantastiske Virkelighed: OPTURE OG NEDTURE FOR RUMFARTEN

Af Flemming R.P. Rasch

SpaceShip Two bliver adskilt fra løftefartøjet White Knight Two kort før eksplosionen

Som nogle læsere sikkert allerede ved, skete der en del i sidste halvdel af 2014 inden for rumfart. Der var dels nogle uheld med rumfartøjer, dels nogle spændende ting som faktisk lykkedes. Vi starter med de dårlige nyheder.

Virgin Galactic har efterhånden i nogle år lovet at arrangere ture ud i rummet for dem der har rigtig mange penge. Deres rumfartøj hedder nu SpaceShip Two og er udformet som en slags rumfærge eller flyvemaskine, dvs. den kan genbruges og er i stand til at lande på en almindelig landingsbane. For at kunne gøre dette, er den i stand til at ændre form – ikke helt som en transformer, men noget i den stil. Under en testflyvning blev dette system aktiveret ved en fejl, mens Spaceship Two var i færd med at accelerere. Det forårsagede en ulykke, som kun den ene af de to piloter slap levende fra. Man undersøger stadig hvad der gik galt, men intet tyder på at Virgin har opgivet at arbejde videre med Spaceship Two, når man har løst problemet. Det forliste rumskib hed i øvrigt Enterprise og det søsterskib man er ved at bygge, hedder Voyager.

Kun tre dage før havde Orbital Sciences haft et alvorligt uheld med deres Antares raket. En fejl tvang dem til at sprænge fartøjet i luften kort efter start, for at hindre at det styrtede ned i et beboet område. Eksplosionen var så kraftig at man kunne mærke varmen flere kilometer væk. Orbital Sciences er en af de to private virksomheder der foretager ubemandede flyvninger til den internationale rumstation (den anden er SpaceX), og med eksplosionen gik nogle instrumenter og forsyninger til ISS tabt, men heldigvis var der ingen dødsfald ved denne ulykke. Årsagen til fejlen skal nok findes i raketmotorerne på raketens første trin, som er af et gammelt sovjetisk design, da de har haft problemer med den før. På det tidspunkt hvor jeg skriver dette,

Rosetta med landingsfartøjet Philae

er undersøgelserne stadig i gang, og intet definitivt kan siges – bortset fra at Orbital Sciences har mistet en masse penge og deres aktier har taget et dyk, men man må håbe de overlever. Planen er vist at erstatte den problematiske raketmotor med en nyere model.

En straks mere positiv nyhed er at ESA (det europæiske svar på NASA) havde held med at få rumfartøjet Rosetta frem til kometen med det mundrette navn 67P/Tjuri-Gerasimenko.

Det lyder måske umiddelbart ikke af så meget, men det er det. Kometen har en bane som egentlig gør det umuligt for et rumfartøj med nutidens teknologi at komme i kredsløb om den – det vil kræve alt for meget brændstof. Men ved at lave en meget indviklet bane for Rosetta, som indebar at den fløj fire gange tæt forbi Jorden og Mars over en periode på ti år, lykkedes det at få den til at følge komets bane og gå i kredsløb om den. På vejen blev der også tid til at tage billeder af Mars og to asteroider, som den kom tæt på. Efter Rosetta var kommet i kredsløb om kometen, sendte den en sonde ned på dens overflade. Desværre virkede mekanismerne som skulle holde sonden fast på kometen ikke, men til alt held hoppede den bare ganske langsomt hen over komets overflade nogle gange, hvorefter den lagde sig til ro, så man kunne få den til at sende data ned til Jorden. Heldet var dog ikke større end at sonden nu ligger i skygge for solen, så den ikke kan bruge sine solceller til at genoplade batterierne, men man håber på at den

Rumkapslen Orion blev opsendt 5. december 2014 med en løfteraket af typen Delta IV Heavy

på et senere tidspunkt kommer til at ligge i solen, så den kan sende flere data hjem. En af de ting man har fundet ud af, er at vandet på kometen indeholder en langt større procentdel af deuterium (tungt vand) end vand på f.eks. Jorden, så man skal måske revidere teorierne om at vandet kom hertil via kometer.

En anden succes var prøveflyvningen af rumfartøjet Orion. I modsætning til de fleste af nutidens rumfartøjer, er denne rumkapsel i stand til at sende astronauter langt ud i rummet, for eksempel til Månen eller Mars. Det er også et ganske avanceret og meget dyrt fartøj, blandt andet udstyret med et system som kan redde astronauterne, hvis der sker uheld under opsendelsen. I den ubemandede test fløj det ud i kredsløb og vendte tilbage til Jorden ved hjælp af sit varmeskjold og sine faldskærme. Alt gik efter planen, men vi skal desværre vente til helt ind i 2020'erne, før det tages i brug for alvor. En relateret nyhed er i øvrigt at i disse sparetider har NASA faktisk fået øgede bevillinger, ikke bare til at få Orion gjort klar, men også til f.eks. at begynde at planlægge en mission til Jupiters måne Europa, hvor man mener der er en chance for at finde liv.

Og de korte nyheder: Lunar Mission One er et projekt som

går ud på at sende et mindre ubemandet rumfartøj til Månen, hvor det skal lave geologiske undersøgelser. Det specielle ved projektet er at det er et privat finansieret forskningsprojekt og at det netop har samlet penge sammen ved hjælp af Kickstarter. Der blev samlet over 600.000 britiske pund ind.

Hvis vi kigger lidt frem, så vil der i løbet af 2015 ske andre spændende ting: Førnævnte komet kommer tættere på solen, hvor den begynder at blive varmet op og få sig en 'hale'. Muligvis vil der også komme liv i sonden nede på kometens overflade igen, men under alle omstændigheder er Rosetta der til at følge på ganske tæt hold hvad der sker med en komet som nærmer sig solen.

Også i 2015 skulle partikelacceleratoren LHC nede ved CERN efter planen starte op igen. Sidst LHC var i gang, fandt den en helt ny elementarpartikel. Denne gang kan den køre med dobbelt så høj energi. Man kan se LHC som et mikroskop der kan se de allermindste ting i universet, og i så fald vil den nu være i stand til at se ting der er dobbelt så svære at få øje på. Vi er mange der håber på at det omsider kan give nogle svar på hvad der ligger ud over den standardmodel man

har haft så stor succes med i mange år, men som man ved ikke kan svare på alle de spørgsmål der er om universets mindste bestanddele.

2015 er også det år hvor vi omsider får den tidligere planet – nu dværgplanet – Pluto at se tæt på. Da har rumsonden New Horizons nemlig været på vej derud i næsten ti år. Pluto var den sidste af planeterne som manglede at blive fotograferet af et forbiflyvende rumfartøj, men i mellemtiden blev Pluto så 'degraderet' til dværgplanet. Det bliver spændende at se hvilke overraskelser Pluto og dens måner gemmer på. Lige så spændende er det måske hvor New Horizons derefter skal hen. Længere ude end Pluto ligger der for eksempel flere andre dværgplaneter, som heller ikke er blevet fotograferet tæt på og som er endnu sværere at se med teleskoper på Jorden (eller i kredsløb om Jorden). Hvad der kan gemme sig så langt ude, bliver spændende at se, men der går nok mange år endnu – afstandene mellem himmellegemer så langt ude er helt enorme. Udover flere forskellige kameraer er New Horizon blandt andet også udstyret med et lille radioteleskop og et apparat til at måle solvinden med.

New Horizons på vej mod det ydre solsystem

Af Daniel Henriksen

Daniel Henriksen er 41 år og har tre børn på 17, 18 og 23. Han anmelder bøger på Trauma Magazine og på en personlig blog. Han har for nylig færdiggjort sin anden roman.

Illustrationerne til historien er tegnet af Allan Stavensøe.

HIMLEN VAR DUNKEL og fyldt med regnvåde skyer. Solen var ikke andet end en mørkorange stribe langs med horisonten. Det var begyndt at blive koldt.

Drengen skuttede sig og trak op i kraven. Han så forventningsfuldt op i himlen, som om det på mystisk vis ville få solen til at glide på plads igen. Hvis han ikke havde været så pligtopfyldende ville han være taget hjem i lys og varme og ladet rodfrugter være rodfrugter og Fanø være hvad det var – en skoleudflugt til næste år. Han kunne nævne flere fra klassen, også af pigerne, der for længe siden ville have gjort netop det, men ikke ham, nej, for han havde lovet klasselærerinden at gå turen - og hun havde givet ham opgaven fordi hun stolede på ham.

Opgaven var at sælge poser med afgrøder som klassen havde dyrket hos en 4H-landmand, der, iført støvler og hue og altid godmodigt smilende, kom med gode råd til dem. Han havde for det meste en pibe i munden og nogen gange var den også tændt. Han gik med kartofler, rødbeder og gulerødder. De havde også dyrket ærter, radiser og salat, men det var der andre der gik med – han var heldigvis

ikke den eneste betroede elev i klassen. Overskuddet ville gå til en lejrskole på Fanø næste år.

Han ville hellere sidde og læse eller spille på sin Commodore 64, men hans mor sagde: 'Nu gør vi det her. Det tager ikke lang tid og så er det overstået', og havde fulgt ham rundt i byens gader – indtil for ganske nylig, da hun modvilligt tog en genvej hjem for at begynde på aftensmaden. Hun brød sig ikke om at han gik rundt alene.

Drengen syntes det var pinligt at hun gik med rundt. Han ville vædde på at de andre ikke havde deres mor med rundt ... og nogle af dem var endda piger.

Huset lå gemt bag en hæk der voksede højt og vildt. En sti af mossede og ujævne belægningssten ledte gennem græsset og mod fordøren. Græsset var så højt at det hang trist mod jorden. I haven stod sørgelige træskeletter som fyrtårne ved havet så vildtfarne kunne navigere sikkert. Drengen skænkede det ikke en tanke, men hans mor ville have bemærket det. Han gik hen til fordøren og da der hverken var ringeklokke eller dørhammer, bankede han på. Intet skete. Han bankede igen. Ventede. Nogen sagde noget. Det var utydeligt. Han lænede sig frem og lyttede. Nogen peb bag døren. Han blev i tvivl om han burde banke igen og trådte i stedet et høfligt skridt tilbage.

Døren blev åbnet.

"Hej, jeg kommer fra 6B på Lykkesgårdsskolen. Jeg går rundt for at sælge kartofler, rødbeder og gulerødder. Vi samler ind til en lejrskole næste år. Vil du købe noget?"

Der sad en dame i en kørestol foran ham. Hun så på ham med gamle trætte øjne. Det hvide var ikke længere hvidt. De nederste øjenlåg hang i poser, der trak huden væk fra øjnene.

Han smilte pligtskyldigt og forsøgte ikke at stirre.

"Hvad koster de?" kvækkede hun med en svag, hæs stemme, der syntes at blive til et sted

langt nede i halsen. Hun gjorde an til at hoste, men det blev ikke til noget.

"Øhm. 5 kroner per pose eller for et bundt gulerødder."

"Hvad var det du solgte?"

"Kartofler og rødbeder og gulerødder."

"Og I har selv dyrket dem?"

Nu hostede hun, det var en kort tør svag hoste.

"Ja."

"Hvor mange er der i?"

Drengen burde måske vide det, men gjorde det ikke, så han greb en pose kartofler og viste hende den.

Hun nikkede frem for sig selv og blinkede langsomt. Det så ud som om hun var ved at falde i søvn. "Så vil jeg gerne have en pose kartofler."

"Tak." Drengen smilte lidt igen.

Hun havde hænderne samlet i skødet. De knugede et tørklæde. Nu slap hun den og gned hænderne mod hinanden. Det var en sær, næsten forventningsfuld gestus, men drengen bed ikke mærke i det. Han kiggede på hendes ben og tænkte at de var for tynde til at bære hendes vægt. De var tyndere end hans arme og hans arme var i forvejen ikke for store. Hans far plejede at sige de lignede spaghetti med knuder for enden, og melde at han skulle spise havregryn til morgenmad og mere rugbrød. Der var blodårer på damens ben. De var tydelige og mørke mod den blege plasticagtige hud. De så næsten ud til at være malet på. Fødderne stak ned i et par gamle slidte sko, der måske engang havde passet, men nu så alt for store ud. Det lignede at hun var skrumpet og han brød sig egentlig ikke om at kigge, men det var for svært at lade være.

Måske var musklerne i benene svundet væk? Måske var hun lam – måske føltes de som en andens ben, hvis hun kradse sig eller stak i dem med en strikkepind?

Han gøs ved tanken. Han tvang blikket væk og skammede

sig. Det var ikke pænt at stirre og det var slet ikke pænt at tænke sådanne tanker om andre. Mor ville have stukket ham i siden, hvis hun ikke var taget hjem. Damen kunne jo ikke gøre for det. Det var synd for hende – og han iagttog hende som en cirkusattraktion. Det kunne han ikke tillade sig. Det var uforskammet.

Damen syntes ikke at have bemærket noget. Heldigvis. Hun glattede på en kjole, hvis subtile mønster næsten var slidt af og som var plettet af noget brunt ... som spildt sovs hun havde prøvet at gnide af. Hun greb om hjulene og rullede tilbage. Hendes arme rystede anstrengt og hendes mund fortrak sig i smerte. Hun lukkede øjnene i benægtelse. Hun drejede stolen. Det måtte kræve en utrolig indsats. Hendes fingre var tynde og krogede, knoerne var tykke og hævede. Hendes arme var gamle og svage og huden hang slapt og leverplettet under dem.

Endeligt fik hun roteret kørestolen og begyndte foroverbøjjet sin færd ind i huset.

Drengen fulgte efter. I hånden havde han posen med kartofler.

I sløvt tempo forlod de entréen og kom ind i en dårlig oplyst stue, et stearinlys på en kommode i hjørnet, kæmpede mod manglen af det elektriske lys. Han kunne næsten ikke orientere sig og pejlede efter kørestolen.

Stuen havde en ram lugt der fyldte meget i næseborene. Drengen tænkte at det var som at stikke næsen ned i en af mors gryderetter. Der var en svag lugt af noget ... dårligt. Noget dødt. Noget der havde ligget så længe at det ikke længere var råddent men bare emmede en grim stank. Der burde luftes ud.

Men måske lægger hun ikke mærke til det, måske kan man vænne sig til det.

“Kartofler kan jeg koge og tygge,” kvækkede damen, mens hun kæmpede sig frem. “Gulerødder smager ikke godt kogte ... og min mand brød sig aldrig

om rødbeder.”

“Okay.”

“Og gulerødder kan jeg ikke tygge med mindre de er kogte.”

“Ja.” Han følte det berettigede et opfølgende spørgsmål, men vidste ikke hvad.

Hun drejede sig besværligt i kørestolen og viste ham sine tænder. “De er ikke hvad de har været...” Drengen måtte anstrenge sig for at se dem. De så rigtignok ikke særligt robuste ud. “...og jeg kan jo ikke have at de brækker på de hårde tinger.” Det fik hende til at klukke. Hun vendte blikket fremad igen og fortsatte frem.

Langsomt. Alt for langsomt.

Han var ved at blive dårlig af den ramme lugt.

“Men jeg kunne godt lide dem ... gulerødderne.” Kørestolens læder knirkede nervepirrende og hjulene peb klagende. Damen syntes ikke at lægge mærke til det. Måske var hun næsten døv.

Stuens ene hjørne var næsten gemt væk i komplet mørke, men drengen lod alligevel mærke til noget. En silhuet – et mørke i mørket. En mand sad henslængt i en akavet kropsstilling i en gammel stol. Det så ud som om han var ved at falde ned. Drengen smilte per automatik og nikkede pænt. En gestus han havde lært hjemmefra. Men manden blev siddende uden at røre sig. Han sagde ingenting. En hat sad skævt over panden og dækkede øjnene som holdt han siesta. Drengen håbede at han nåede at vågne før han gled ned af stolen. Han så væk.

I det oplyste hjørne hang der et spejl på væggen. Det var splintret i spidse skår ud mod rammen. Noget havde ramt det i midten og glasset var regnet ned over møblet og gulvtæppet. På kommoden stod et stearinlys. Det flakkende lys glimtede fortryllende i skårene og skabte samtidigt dansende monstrøse skygger på væggen.

Det så uhyggeligt ud og drengen gøs. Han måtte koncentrere sig for ikke at hjælpe damen på

vej, men det ville ikke være pænt at gøre.

Han fulgte hende ind i køkkenet. Det var en smule mere oplyst end stuen. Måske på grund af det sidste af dagens lys, der strakte sig gennem et enkelt vindue i et sørgeligt forsøg på at undslippe den fortættende mulm. Det gav køkkenet et bedrøvet udseende, som et rekvisit fra en gammel film.

På et kvadratisk spisebord, hvor der kun var plads til to, stod en kandelabre med tre tændte stearinlys. Drengen så spekulativt på kandelabren og hans blik gled tvivlende op mod loftet, hvor en nøgen pære hang i en kort ledning, med et kraftigt spindelvæv strakt fra ledningen og op i loftet. I vasken lå der knive og olmt udseende gafler. Knivene havde greb der lignende ben og deres blade var lange, gaflerne havde samme rustikke greb, men kun to tænder der til gengæld var lange og spidse. Gaflerne forekom som nogle man huggede i en steg for at holde den og ikke brugte til at spise med. Vaskens stål var ridset og okkerfarvet. Komfuret var tændt og blå ild var synligt under en stor sort gryde. Drengen hørte indholdet boble og så damp stige fra den. Det kunne være derfra den mærkelige lugt kom. Gryden så tung ud og stod på den bagerste plade. Det var svært at forestille sig at den gamle dame kunne nå den uden at rejse sig – og slet ikke løfte den.

Nu lænede hun sig besværligt ud over den ene side af kørestolen, og strakte sig ind over spisebordet efter et lille fad af træ der var formet som et trekløver. Hun rørte rundt i indholdet med en kroget finger og stillede det slukket tilbage. Hun så sig over den ene skulder. “Min portemonnæ ligger på kommoden i stuen, er du ikke rar at tage den til mig.”

“Jo, naturligvis,” svarede drengen kækt.

Han roterede på hælen og returnerede til stuen. Posen med

Hun så sig forvirret omkring før hun nikkede og udstødte et: "Åh ja," og var tilstede igen. "Fandt du den?"

Han nikkede og rakte hende pungen.

"Tak." Hun klikkede den åben og rodede i den før hun gav op og hældte indholdet ud i skødet. De gamle trætte øjne gled over alle mønsterne uden at genkende nogen af dem. "Kan du ikke bare selv tage de ... hvor meget var det du skulle have?"

"Fem kroner."

"Var det? Nå. Tag dem bare."

Drengen gjorde det uden en mine også selvom han slet ikke havde lyst til at røre ved damen. Det var ikke at hun var lidt underlig, en smule beskidt, lugtede lidt og han skulle læne sig ind mod hende, men det var alt for intimt at rode rundt i kjolestoffet mellem hendes ben. Han samlede fem kroner af småpengene, tabte nogle af dem igen og samlede dem op igen. Han stillede posen med kartofler på bordet og puttede pengene i en frostopose, som han havde fået med hjemmefra til samme formål. Et salg til klassen, tænkte han tilfredst. Det var jo ikke så slemt – jo, lidt måske – men snart var han hjemme igen og så ville han tænke tilbage og det ville mere ham lidt.

"Vil du hjælpe mig en sidste gang?" Spurgte damen og brød ud i en hoste, der rykkede tænderne i hendes overmund løs.

Det ville have været morsomt under andre forhold, men drengen grinte ikke.

Damen så flovt ned i sit skød. "Undskyld," sagde hun ømt og hæst. Langsomt førte hun et par fingre op til munden og skubbede tænderne på plads igen. "Jeg ked af det, jeg er ikke helt hvad jeg har været..." Hun placerede sine hænder på armlænene, og med arme dirrende af anstrengelse løftede hun sig en smule og rettede sig på sædet. Læderet knirkede. Selv lænet tilbage sad hun foroverbøjet.

"Det gør ikke noget," sagde drengen og mente det. Det var

kartofler svingende som et pendul fra den ene hånd. Han trådte som om gulvet brændte hans tæer, men det var for at undgå skårene fra spejlet. Nogle af dem var kørt ned i gulvtæppet af kørestolens hjul.

Kommoden var så støvet at det dækkede dens overflade. Drengen måtte tage sig sammen for ikke at puste til det, og havde gjort det hvis ikke manden stadig sad i hjørnet bag ham.

Der stod en billedramme på den. Fotografiet i den var gammelt og sort/hvid. Det var et panorama billede ud over cirkustelte og foran dem alle poseerede en række mennesker. Fotokvaliteten var så dårlig at detaljerne blev visket ud og drengen tog den op for bedre at kunne se. Der lå noget bag ram-

men. Det var en gammel gullig tand og noget der grangiveligt lignede et halvt øre. Det var helt skævt og indtørret. En stor bille rejste sig forstyrret fra støvet og kravlende dovent væk, dens takkede ben trak spor i støvet. Den forsvandt bag kommoden. Drengen gispede overrasket og mistede interessen for fotografiet. Han stillede rammen tilbage i støvet – i mærkerne hvor den havde stået før. Han tog den lille pung med ud til damen.

Hun reagerede ikke da han rakte hende den. Hun havde lukkede øjne og var måske faldet i søvn. Fra underlæben hang en stribe savl slapt mod skødet. Han prikkede forsigtigt til hende, bange for at forskrække hende. Hun trak vejret dybt, sluprede savlet op igen og så op.

svært ikke at føle medlidenhed med den gamle dame. Han sagde ikke mere.

“Vil du hjælpe mig?” Gentog damen.

Denne gang både uden at hoste eller løsne gebisset.

“Undskyld! Ja, selvfølgelig.” Afventende.

“Tak. Du er en sød dreng. Jeg påskønner din hjælp. Dig kunne mange lære noget af.” Hun løftede sin hånd for at klappe drengen på armen, men han var for langt væk og tog ikke initiativ til at nærme sig. Det gik ikke tabt på hende. Hun så trist ned og hendes arm faldt tilbage i skødet. Drengen var bestemt sød, men træerne rakte jo ikke ind i himlen.

“Vil du lægge dem i spisekammeret for mig.” Hun smilede. Drengen syntes det var et eller andet over det smil, men kunne ikke rigtig finde ud af hvad ... og måden hun sagde spisekammeret på.

Spisekammeret.

“Det er svært for mig,” sagde damen.

Hun smilede vagt, men det hjalp ikke drengen til at afkode undertanker.

“Selvfølgelig.”

Drengen tog posen med kartofler fra bordet igen og holdt den frisk frem. “Hvor skal jeg lægge dem, så?” spurgte han. Det kunne heller ikke tage længe. Snart er jeg ude igen, beroligede han sig med. Og så fik han dårlig samvittighed igen.

“Dernede,” sagde damen. Hun pegede mod en dør i hjørnet af køkkenet.

Drengen kiggede. Han smilede og nikkede.

“Ok,” sagde han, mere kækt end oprindelig tænkt, og måske peb han endda en smule. Han hankede op i sig selv.

Døren kunne jo skjule et simpelt forråds-kammer med rækker af gamle træhylder monteret på den nøgne hvidkalkede mur med synlige beslag og skæve skruer og det blev han ved med at tro ... indtil han åbnede døren.

Døren knirkede og peb, og et

øjeblik troede han at damen havde fulgt efter ham i kørestolen. Han så sig over skulderen, men damen sad stadig ved spisebordet, hendes blik nysgerrigt rettet mod gryden med det boblende sammenkogsstinkehelvede – heksebryg med tudser og øjne – måske skulle der røres i det ... men hvordan, når hun umuligt kunne nå?

Der var træ og bart beton bag døren, men ingen hylder, for hylterne var i kælderen. Selvfølgelig var de det.

Han så ned ad trappen. Han kunne ikke se kældergulvet. Kvalmen dukkede op igen. Det så ud som om trinnene blev slugt af mørket. Det gjorde ham ør i hovedet som var det synsbedrag. Han trak vejret dybt.

Måske er det lugten. Jeg er ikke ved at blive dårlig. Ikke nu. Der var et interimistisk gelænder. Det så ustabil ud. Han greb fat om det og det hjalp ham med at holde balancen. Ganske langsomt fik han styr på sin mave.

“Du må hellere få denne med,” sagde damen og var nu pludselig bag ham. Han havde ikke hørt hende. Hun rakte ham kandelabren.

Han tog den. “Men hvad så med dig?” Spurgte han betænksomt.

“Mig?” Hun smilte træt. “Jeg har boet her i mange år og kan sagtens finde vej uden lys. Du har mere brug for det end mig.”

Han vidste ikke hvad han skulle svare og sendte hende et skævt smil efter et stumt øjeblik. Han havde ikke lyst til at tage lyset fra hende, men havde slet ikke lyst til at gå i kælderen uden og det vægtede mest. Det kunne heller ikke tage længe og skulle bare overstås. Jo længere han ventede, jo værre blev det. Han trådte ned på første trin.

Se! Det var jo slet ikke så slemt.

Han tog et mere.

Selv huset virkede træt. Under hans fødder knirkede trinnene og gav sig trætte under hans vægt. Hans langsomme, forsigtige skridt trak lyden ud til

ren tortur. Balancerende med kandelabren i den ene hånd og posen med kartofler i den anden, kunne han ikke støtte sig ordentligt til gelænderet, og tog sig derfor god tid og manøvrerede trinnene et for et. For hvert trin standsede han op og belyste næste trin før han trådte ned på det. Det var ikke bare for at sikre sig at trinnet var der, men også i håb om at kældergulvet ville komme til syne.

Den nøgne betonvæg var beskidt og fyldt med rustrød patina. Den var fugtig og glinsede i skæret fra de levende lys.

Kælderen lugtede såmænd ikke værre end huset, det var bare mere koncentreret. Indelukket. Gammelt. Dødt. Snavset. Fugtigt. Muggent. Det var som at trække vejret i en sauna, som at synke en prop.

Han hørte en lyd – som om der blev skubbet til noget – og han standsede op og orienterede sig foran sig med keglen af lys. Han kunne ikke se noget.

“Undskyld,” sagde han op mod køkkenet. Ingen svarede ham. Han kunne ikke huske hvad damen hed og om hun egentlig havde fortalt det. Pludselig følte han sig meget alene.

“Undskyld,” gentog han. “Dame?” Hans stemme skælvede en smule. Han havde en klump i halsen.

“Ja,” lød det oppe fra køkkenet, “er der noget galt?”

Han åndede langsomt og meditativt ud før han svarede. “Nej, nej. Det er fint. Der er ikke noget alligevel.” Det var faktisk rart og betryggende at høre damens stemme, selvom han nok aldrig ville indrømme det.

Han stod helt stille – så trappen ikke knirkede – og holdt vejret og lyttede.

Der var ingenting. Han kom til at tvivle på at havde hørt noget i første omgang. Han følte sig dum og barnlig. Han fortsatte ned ad trappen igen ... *et ... to ...* mens han talte sine skridt. Det hjalp at koncentrere sig om noget andet. *Tre ... fire ... fem.*

Seks...

Syv...

Otte...

Ni...

Ti ...

Elleve...

Tolv ...

Da han nåede *tretten* kom gulvet til syne.

Det var bart og beskidt.

Fjorten...

Femten...

Han kunne se trækasser. Alle, bortset fra en, stod stablet ovenpå hinanden. Den sidste stod på gulvet. Den var lav og åben og fyldt med gamle tæpper. Drengen syntes det lignede en hundekurv.

Tyve...

Han stod på gulvet.

Han så længselsfuldt op mod striben af lys mellem dør og karm. Han var bevidst om at han ville gå amok hvis stearinlysene gik ud. Han lokaliserede nogle tilfældige hylde på en væg og gik forsigtigt frem som en lucia-brud.

Gulvet var støvet og beskidt. Savsmuld lå strøet rundt omkring. I savsmuldet lå der hvide genstande der lignede knogler – tynde og skrøbelige som fra små dyr. Der lå dukker på gulvet. De manglede alle øjne, ører, næse, lemmer – et ben lå smidt på gulvet, en arm og noget af kroppen længere væk, en porcelænsdukke lå med smadret hoved og stumper af porcelænsskår omkring sig. Det så uhyggeligt ud. Der var noget forkert ved at det lå efterladt på gulvet. Måske havde manden ovenpå tabt den og aldrig fejlet skårene op. Måske var der rotter i kælderen der havde spist af dukkerne?

Tanken om rotter behagede ham ikke. Hans far havde engang vist ham en død mus. Den var ulækker og den var endda død. Nu var der en lyd igen – noget skrabede og rumsterede.

Helt ... sikkert ... rotter.

Drengen gøs.

Men rotter til trods, listede han hen til hylderne for ikke at skabe opmærksomhed, og valgte en vilkårlig hvorpå han forsigtigt og lydløst satte posen med kar-

tofler. Det gik jo meget godt, tænkte han i et forsøg på at dæmpe sin angst. Nu skal jeg bare op igen. Han listede mod trappen.

“TWEET. TWEET. TWEEEEET!” skreg damen oppefra, gutturalt og panisk. Det var svært nok at forestille sig damen tale højt – og nu skreg hun.

Drengen gav et sæt fra sig og standsede op. Det fik et af stearinlysene til at gå ud.

Skriget gav ham en mærkelig fornemmelse dybt nede i maven. Det var svært at sige om det var kvalme eller fordi han skulle på toilet. Han tænkte at der måtte være noget galt med damen.

“Undskyld,” hviskede han op mod døren. Det lød halvhjertet. Men det er jo på grund af rotterne, tænkte han. Det måtte damen kunne forstå.

“TWEEEEET!” råbte hun igen.

Nu hørte han noget bag sig – en banken og rumsteren. Og denne gang var han ikke i tvivl: der var noget i kælderen sammen med ham. Han havde mest lyst til at storme skrigende op ad trapperne, men nysgerrigheden fik ham til at vende sig om.

Det var svært at se noget så han kneb øjnene sammen og da det heller ikke hjalp, rakte han armen med kandelabren frem. Det hjalp. Han gispede.

Tæpperne i kassen bevægede sig, og noget bankede mod indersiden af den. Der dukkede et sæt hænder op og greb fat om kanten. Der kom en anstrengt lyd – et *hrmpffh* – og et hoved kom til syne. Øjnene blinkede forvirrede. Den var var vækket af dens søvn.

Da den så drengen, kastede den tæpperne til side og sprang op af kassen.

Drengen gav et hyl fra sig og gik tilbage til han stødte mod det nederste trappetrin.

Den var nøgen og havde små mærkeligt deforme ben. Den vraltede frem mod drengen, mens den sagde ‘*tweep, tweep, tweep, tweep*’ og strittede med sine tynde arme og alt for lange

fingre. Dens mave stak ud, rund og tyk, og det så ud som om den havde svært ved at balancere. Dens næse var to små runde huller ind i kraniet mellem øjne og mund. Munden var oval og læbeløs. Spidse tænder stak ud på må og få. Øjnene var skæve og sad for langt ude til siderne. De rote rede uafhængigt af hinanden som en kamæleons. Den havde ingen øjenlåg og en alt for lang og tynd tunge spillede fra munden og op og vædede øjnene fra tid til anden. Panden var lav og kraniets bue forkert. Den havde intet hår. Huden forekom svampet. Den mumlede en dyrisk lyd, som var den glad for at se ham. Og så hoppede den på ham.

Drengen skreg i panik da han så den komme flyvende. Han sprang et par trin tilbage og greb gelænderet for ikke at dratte omkuld. Han svingede afværgende kandelabren foran sig uden at spekulere på om lysene gik ud. Tingen landede på det nederste trin og gav et forslået hyl fra sig. Den rejste sig, slikkede sig i næsebor og øjne og knurrede.

Drengen trak det ene ben tilbage og stødte frem med så meget appel at han selv tumlede tilbage mod trinnene. Han ramte tingen midt i dens tykke mave og sendte den skrigende flere meter hen ad kældergulvet. Og han tabte kandelaberen og alt lyset forsvandt.

Han hørte den klaske mod muren med og så blev der stille. Igen. Han lyttede. Det var svært at sidde passivt i mørket. Han følte efter trinnene bag sig. Det gik op for ham at han havde ondt i ryggen.

Den begyndte at knurre, lavt og svagt som et såret dyr. Dets lange fingre bevægede sig over gulvet. Den kastede noget efter ham og han greb instinktivt ud efter det. Han missede, men samlede det op. Det var en dukke.

“*Tweep, tweep, tweep,*” sagde den i et bestemt tonefald, som om det var noget han burde forstå.

Han kunne høre de små ben skramle hen over gulvet i små skridt, men han kunne ikke se den. Han krabbede sig et trin op ... og endnu et. Og pludselig dukkede den op foran ham.

Dens øjne var hoppet ud af øjenhulerne og strittede som en snegls antenneøjne. De slangede sig hypnotisk indtil de fandt drengen og så holdt de op.

Drengen skreg og krabbede sig baglæns op ad trappen. Han råbte for at få damens opmærksomhed. Hun måtte kunne gøre et eller andet for at kunne hjælpe ham ... tøjle sit dyr, hjælpe ham op og lukke døren ... lukke døren?

Det gik op for ham lyset mellem dør og karm blev gradvis smallere. Døren var ved at lukke. Han fik sig vendt om og kravlede op på alle fire. "Vent, vent, vent..." stønnede han, "hold døren, hold døren!"

Han kunne høre tingen bag sig. Den både grinede og stønnede og klagede sig for hvert trin – for dens ben var for korte og den måtte bestige dem besværligt.

Han nåede døren, men noget blokerede den, og gennem sprækken så han kørestolens ene hjul. Damen måtte være kommet til at køre hen foran døren. Han skubbede og masede, men kunne ikke rykke den. Han bankede på døren. "Hjælp mig," sagde han. "Du holder i vejen! Flyt dig! Den er på vej op!"

Tingens lange fingre greb om drengens ben. Han forventede at blive hevet tilbage i kælderens hvert øjeblik.

Pludselig knirkede kørestolen væk og døren blev åbnet. Damen stirrede på ham.

Grebet om hans ben løsnedes. "Tak!" sagde han lettet. Det føltes næsten som om han var reddet. Han kunne ikke høre tingen grynte bag sig og tænkte at den måske var forsvundet. Men han turde ikke se efter. Han følte sig dum, som han lå der på alle fire, og rejste sig akavet og besværligt.

Damen så på ham, som om

hun ikke havde forventet at se ham igen, og begyndte manisk at klø sine lår ... som om der var noget på dem, der virkelig generede hende.

Drengen dristede sig til et kig ned ad trappen. Tingen var der endnu. Den stod nogle trin nede og lignede en der var gået glip af et måltid. Da drengen kiggede, mumlede den: "Tweep. Tweep," og stirrede på den gamle dame. Hun stirrede anklagende tilbage.

Og hun begyndte at vride og vende sig i kørestolen.

Hendes mund stod åben i et lydløst skrig, hendes øjne gled bagud i kraniet. Hun opdagede ikke at hendes tænder igen faldt ud og gled via kjolens slidske ned på gulvet. Hun vred sig ud

af sine ben. Hun hev sig op på spisebordet. Der voksede tentakler ud under kjolen. De følte sig frem på bordet.

Drengen stirrede mistroisk på hende. Han så de efterladte benproteser i kørestolen og tog et skridt tilbage.

I en lang sløv bevægelse greb damen fat om huden på sin arm og trak den af, som var den ikke andet end en lang, rynket handske. Bagved gemte der sig endnu en tentakel. Den var lang, tynd og fyldt med sugekopper. Den gled ind i hendes mund og rykkede underkæben af. Huden i ansigtet fulgte med og tilbage var en blævrede bleg boble uden øjne og ører og med en smaskende sugekopmund.

Hun greb ud efter ham med

en tentakel. Sugekopperne åbnede og lukkede sig uafhængigt af hinanden. Han undgik den med nød og næppe.

"TWEET! TWEET!" kaldte tingen fra kælderens.

Drengen greb gryden fra komfuret. Han opdagede at den var for tung at kaste med og væltede i stedet indholdet ud over tentakelmonstret.

Indholdet var en tyk mørk grød, der var fyldt med små og store knogler i mere eller mindre afkogt tilstand. Drengen turde ikke spekulere på hvor de stammede fra. Det gav monstret en karamelagtig brændt farve og den begyndte at blævre og boble. Dens tentakler fægtede omkring den.

Tingen fra kælderens farede hen til monstret på sine små ben og slikkede den med sin lange tunge – for så at snuppe og sutte på et af knoglerne i stedet.

Drengen var skrækslagen, men samtidig sært lykkelig over at kældertingen havde kastet sin opmærksomhed over noget andet end ham. Han kantede sig forbi tentaklerne og ind i stuen.

Hans øjne savnede køkkenets svage lys, og stuen virkede mørkere end før. Han så længselsfuldt mod stearinlyset, men det var ikke inden for rækkevidde, og han nægtede at afvige fra den direkte rute mod fordøren.

Han tog et skridt og standsede op.

Det knasede under hans fødder. Og summede uroligt. Noget fløj op og snittede hans ansigt. Han så ned. Det var et tæppe af biller. Det bølgede af bevægelse. Han gøs. Bag ham svappede tentakler fra bord til gulv og kom nærmere.

Gå ... bare gå...

Men der skulle mere til.

Der stod pludselig en mand foran ham. Det var ham fra stolen. Han havde ikke sovet før, han var død.

Manden var høj og lænede sig ned mod drengen.

Hans ansigtshud var grålig med store leverpletter, den var papirstynd og revnet flere steder,

den strammede om kraniet som film. Hans underkæbe hang slapt mod brystet og efterlod hans mund mørk og åben som et dybt gab. Han havde ingen tunge, hans øjne var to små mælkehvide kugler, hans skægstubbe og øjenbryn var helt hvide og lange og stride og gav et indtryk af at man kunne stikke sig på dem. Da han havde lænet sig langt nok forover trillede øjnene ud og faldt til gulvet, hvor de forsvandt blandt billerne.

Manden greb ud efter drengen med en hånd der var tynd og kroget og havde lange spidse gule negle. Men bevægelsen var sløv og og drengen nåede at træde et skridt tilbage, mandens hånd gled forbi få centimeter fra hans ansigt. Den lugtede af mug og jord. Manden udstødte en dyb klagende gaaaaaaa-lyd fra sit mørke dybe gab, som om han var irriteret over at have misset drengen, og med sin anden hånd tog han sin hat af og bukkede dybt for drengen. Toppen af hans kranie manglede, hjernen var væk og hullet var en skål for et virvar af glinsende biller. De blafrede med deres vinger og arbejdede med deres kraftige kæber. De fleste faldt ud, men en sværm søgte drengen og han slog omkring sig for at holde dem væk.

Det fik manden til at udstøde en dyb latter.

Drengen satte i spring og ramte manden, der muligvis faldt omkuld i tæppet af biller bag ham, og fortsatte mere eller mindre i blinde mod entré og fordør. Han var fjernt bevidst over den ulækre lyd når billerne knustes under hans sko.

Han stønnede, hans mave rumlede og han havde en klump i halsen. Han spyttede når han kunne mærke dem mod sine læber eller tunge. De bed ham i ørene. De sad fast i hans hår. Han bankede mod dørkarmen og gled ud i entréen. Han nåede døren, åbnede den og løb ud ...

Og stærke hænder greb ham og holdt ham fast.

Det måtte være manden fra stuen. Han ville perforere hans

hud med sine lange spidse negle og rive den af hans knogler. Han kæmpede imod. Han slog vildt omkring sig. Nogen kaldte på ham.

"Morten! Hov! Morten, rolig. Hvad er der galt?"

Det lød som hans far. Han kiggede.

Det var hans far. Mor måtte have sendt ham, måske skulle de spise – eller måske bekymrede hun sig bare om ham ... som hun altid gjorde.

"Hvad er der galt?"

Drengen svarede ikke. Han vendte sig mod huset.

Der sad damen i kørestolen. I en dårlig oplyst entre. Hun så bange og forbavset ud, hendes hænder lå i skødet, og da han kiggede på hende, løftede hun dem i forsvar.

"Du-u må ikke gøre noget..." sagde hun og stemmen dirrede angst.

Han så på hendes ben, og der i mørket lignede de proteser. Han så på hendes slappe hud og den lignede rigtignok noget der kunne rives af som en handske. Et kopformet ar på håndryggen liggende grangiveligt en sugekop. En enlig bille søgte forvirret fra den ene ende af entreen til den anden.

Han vendte sig om.

Far så overrasket ud. Og småsur.

Han rystede på hovedet af det hele, slugte et skrig og tog benene på nakken.

Hjem. Hjem kendte han og der var ingen ukendte farer.

Bag ham undskyldte hans far for hans opførsel. Han trak på skuldrene og sagde: "Det må du sørme undskylde. Jeg ved ikke lige hvad der gik af ham." Han smilte og forsøgte at bløde den akavede situation op. "Det er nok alle de computerspil. Undskyld. Igen." Og han tog trækvognen og bumlede afsted med den.

Og efterlod damen i døråbningen.

Bag hende lød en stemme ...

"Tweep. Tweep. Tweep."

KONGERNE AF KOSMOS

-AF PEDER RIIS

SÅ ER VI DER, LOLETTA!
ZEREBRUMS TEKNOBORG!
GØR KLAR TIL LANDING.

TEKNOBORGEN HAR I LÆNGERE TID UDSENDT
ET RADIOAKTIV SIGNAL. DET KAN KUN BETYDE AT
ZEREBRUM PØNSER PÅ ENDNU ET NYT
DOMMEDAGSVÅBEN!

HANS VELFORTJENTE
ØRETÆVER ER LANGT OVER
SIDSTE SALGSDATO!

*TEKNOBORGEN MED LED-LYS, I HANDLEN NÅ.
BATTERIER IKKE INKLUDERET.

*BEGGE FIGURER SÆLGES INKLUSIV VÅBEN.

LAD MIG DOG LIGE SKIFTE FRA MIN
PILOTDRAGT TIL KAMPDRAGT,
VIA DENNE TØJTRANSFORMATOR,
INDEN VI GÅR IND!

FINT, SÅ BRYDER JEG
IGENNEM FÆSTNINGEN,
MED MIN ACTIONØKSE!

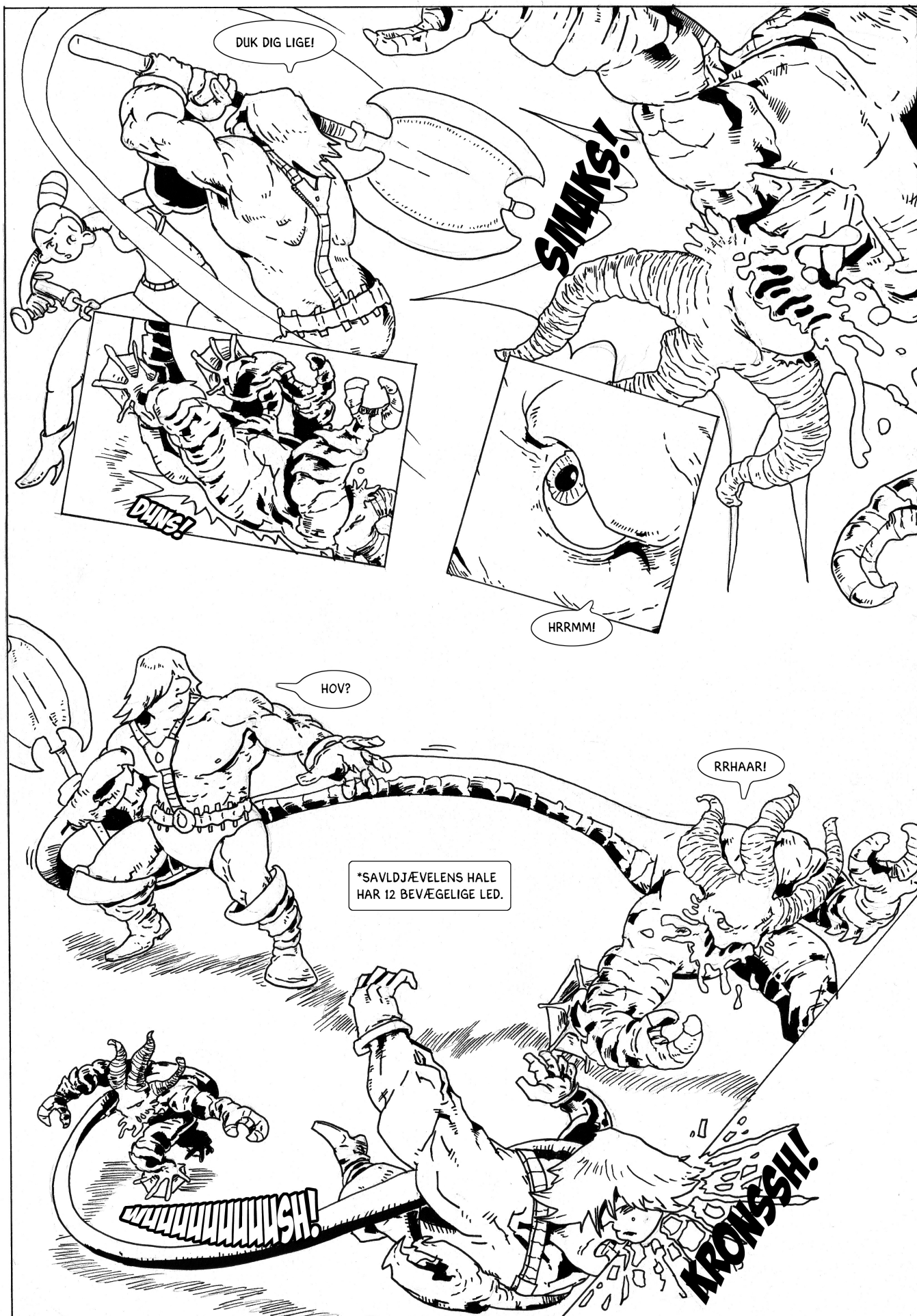
BLÖB!

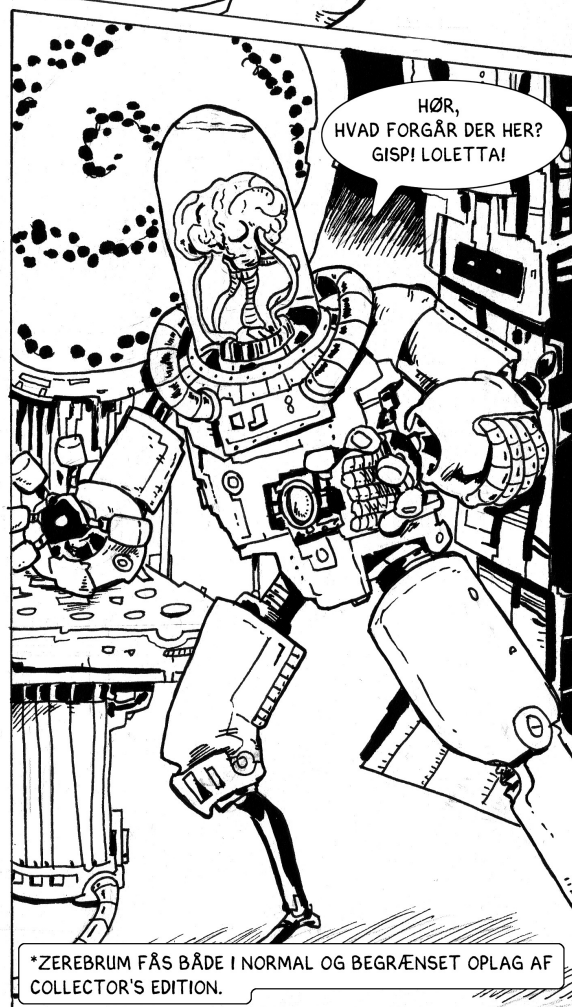
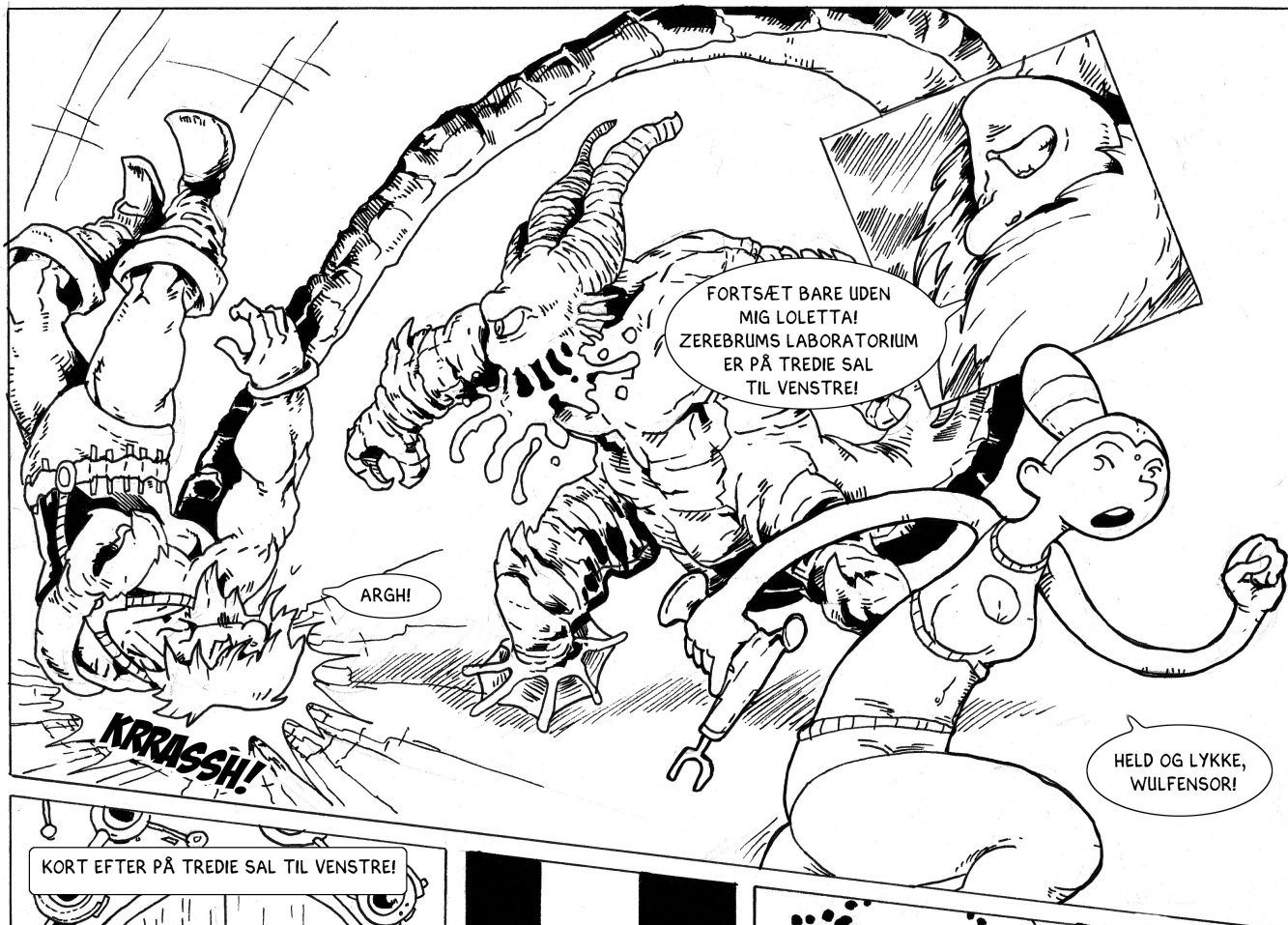
KKRRAMINGSH!

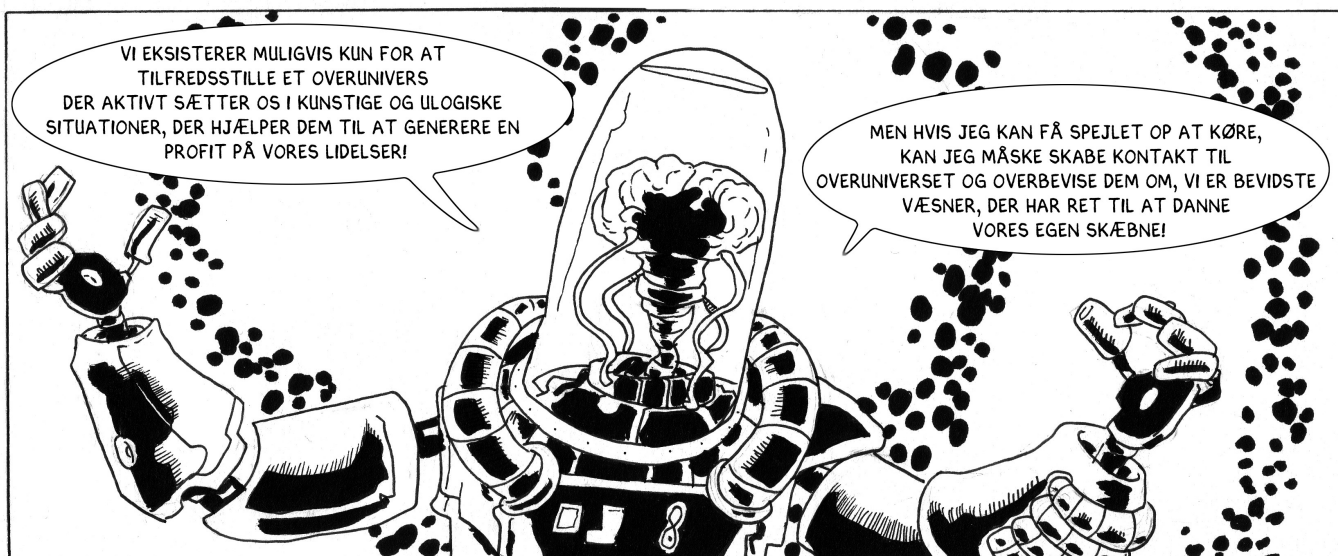
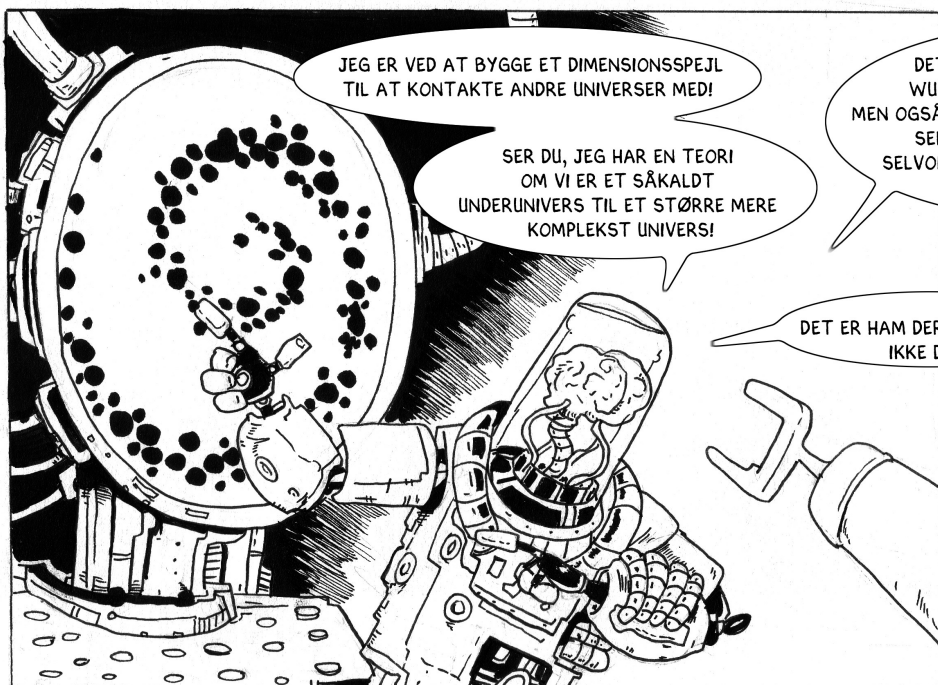
ÅRH-JA'ER!
HVOR ER DU STÆRK,
WULFENSOR!

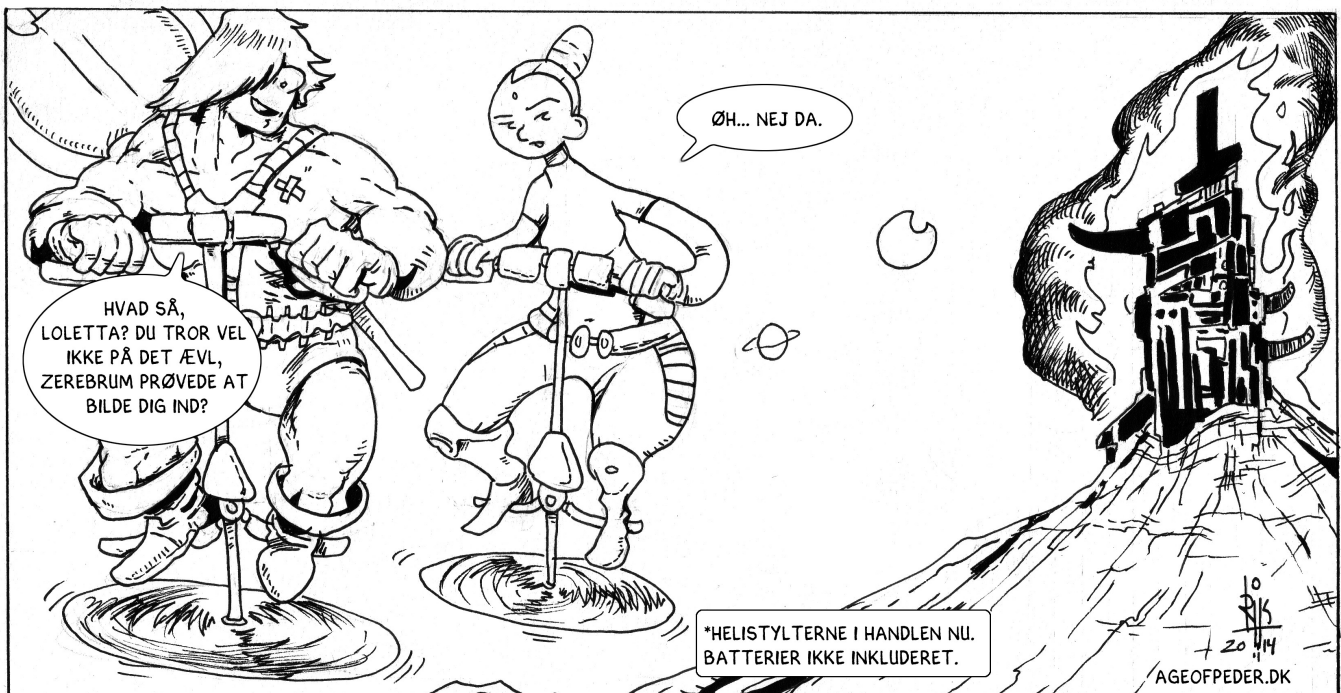
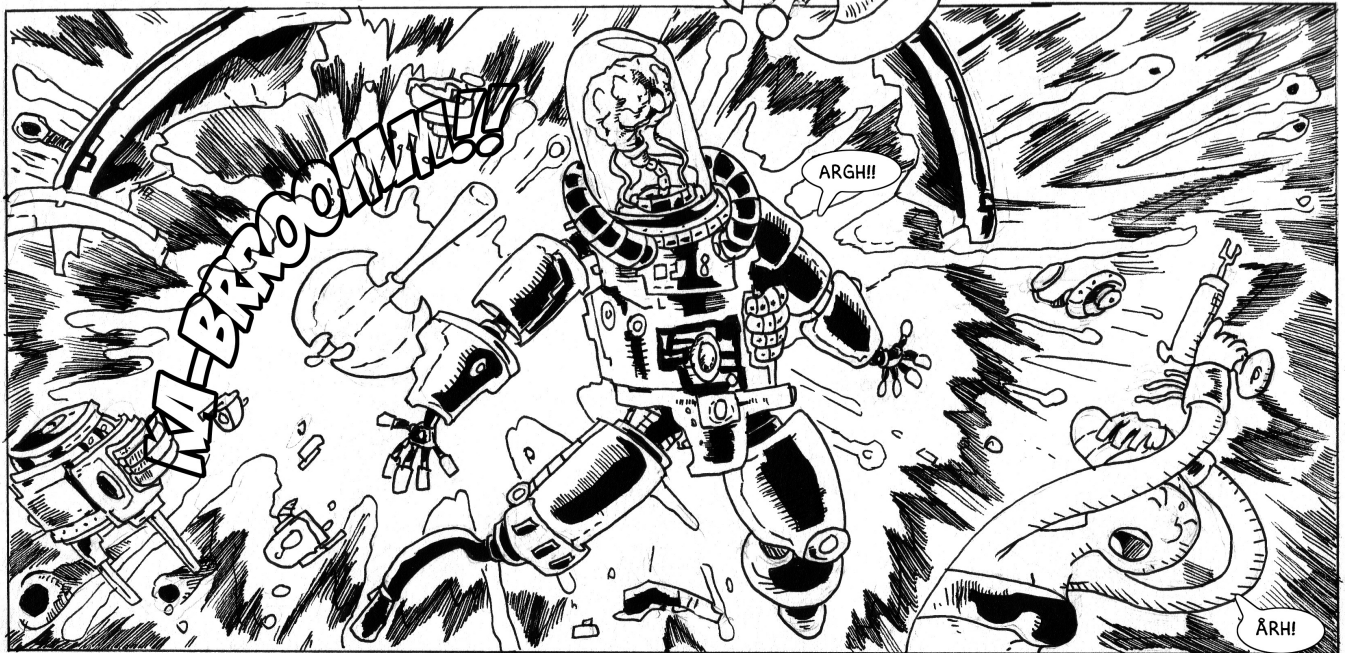
*KAMPDRAGT-LOLETTA SÆLGES SEPARAT.

ANMELDELSER

Varulv
Antologi
Kandor, 2014
218 sider

Bøger og tegneserier

- *Varulv* (antologi)
- Steffen Norh: *Det forsvundne bibliotek*
- Lars Kramhøft & Tom Kristensen: *Fordærvet*
- Ib Johansen: *Forår på Ansar*
- Karin Tidbeck: *Amatka*
- Nancy Kress: *Nano kommer til Cliffords Falls*
- Morten Ellemose: *Killer Killer*
- Niels Ole Busk: *Lidenskabens pris – Mord i Odense*
- Jonas Wilmann: *Velkommen til Kadaverkøbing*
- Benni Bødker: *Zombie City 1-4*
- Nicole Boyle Rødtnes: *Zombie-jæger 1-3*
- P.H.A. Krogh Molly Gabe og den snoede pistol
- *Undergang* (antologi)
- Jes Larsen: *Sex gotiske fortællinger*
- Rikke Schubart: *Mørke*
- James Frey: *Endgame – Kaldet*
- Søren Risløv Staugaard: *Kali*
- Bryan Talbot: *Grandville*
- Jon Bing: *Zalt – dampherrernes planet*
- Helga Berg: *Ørkenvandring*
- Warp (tegneserieantologi)
- Tuschmørke 2 (tegneserieantologi)

Film og spil

- *Thale*
- *Godzilla*
- *Predestination*
- *Exodus: Gods and Kings*
- *Young Ones*
- *The Anomaly*
- *Debug*
- *Star Trek: The Next Generation – Sæson 6*
- *Interstellar*
- *Safety Not Guaranteed*
- *Ascension*
- *I'll Follow You Down*
- *The Dream Machine* (computerspil)

I 2013 udgav forlaget Kandor antologien *Vampyr*, en antologi der skulle vise at vampyren stadig er andet end det blege teenager-idol som han efterhånden var blevet henvist til. Det lykkedes rigtigt godt, og samlingen indeholdt en række forskellige bud på hvad en vampyrfortælling kunne være.

Varulve har også i de seneste år fundet deres vej ind i paranormal romance, hvor de ofte optræder i vampyrbøger og tv-serier som *True Blood* og *Twilight*, hvor de er vampyrernes fjender. Nu er det så blevet dette horrorvæsens tur til at blive taget under behandling af en række danske forfattere i en samling fra forlaget Kandor.

I alt 9 forskellige bud på varulvehistorier byder denne antologi på, og lige som i *Vampyr* så er det meget forskellige bud der er kommet med i denne samling.

Samlingens første bidrag er "Udyr" af A. Silvestri. Marsk har spærret sig inde med sine tre døtre i den store lade ude i skoven, og her har de været i snart seks år. I skoven omkring vogter hans kone i ulveform, og den forbandelse der hviler over

hende gør at hun konstant vil forsøge at trænge ind og fortærrer dem. Det er en forbandelse der har ramt hende pga. en udåd hun tidligere har begået og aldrig har angret og som nu har resulteret i at hele familien pines. Marsk er dog overbevist om at forbandelsen kun vil vare i syv år, så hvis de blot holder ud så vil alt blive godt igen. Han er dog nødt til at begå vederstyggeligheder sammen med døtrene for hele tiden at sikre at de kan holde ulven mæt og derved holde den på afstand indtil den igen bliver til deres hustru og moder.

Novellen er skrevet i et sprog som var den skrevet for over hundrede år siden, hvilket passer til den tid som handlingen er sat i. Denne fortællestil passer rigtig godt til novellen, og gør at det virker som Marsks fortælling, og man lever sig virkeligt ind i den forbandelse han kæmper imod, og kan derved følge at han gør som han gør. Man kan føle hans frustration og hans kærlighed, samtidig med at man væmmes ved de handlinger han gør. Det er en virkelig god novelle som slår stemningen an for bogen

Næste novelle er Camilla Wandahls "Mand kvinde hund". Også i denne novelle er der noget som lurker i skoven, her bliver det bare aldrig helt klart hvad det er som skjuler sig derude. Der bliver begået et brutalt mord hvor det virker til at det er et stort der har været på spil, evt. en stor hund. Den eneste store hund der er i området bliver dog også snart et offer, hvorved den kan frikendes. Vi følger hundens ejer, som mest har passet sig selv, indtil der kom en kvinde ind i hans liv, og nu vil han blot være sammen med hende. Alting er lidt mærkeligt og skævt, og det ordvalg han bl.a. bruger om det barn som hans kvinde venter gør at man hele tiden er i tvivl om manden kun er et offer, eller om der ligger mere i det som han måske/måske ikke selv er klar

over. Denne usikkerhed sidder man med som læser, hvilket kun gør historien endnu mere interessant og medrivende.

Gudrun Østergaards novelle "Agerlø" finder sted på en lille ø som er beboet af tilflyttere der har opbygget drømmen om det lille øsamfund. Der er kurstedet, den økologiske blåbær dyrker, kunstneren og landmændene. De første tre fjerdedel af novellen går med at beskrive idyllen. På sin vis er det næsten en skam at denne novelle er trykt i en samling som denne, for det gør at man har en forventning til den, som gør at man ikke bliver overrasket, over hvordan historien udvikler sig i den sidste fjerdedel. Ingen tvivl om at det fungerer at opbygge idyllen for så at ødelægge den, men i denne sammenhæng bliver det desværre forudsigeligt, men det er selvfølgelig det der ofte kan være problemet i genre og tema antologier.

Når man sidder med en antologi med titlen *Varulv*, så forventer man at der er en varulv med i novellerne. Som læser kan det være lidt en skam at man kender denne præmis, for når man i novellen så kommer til afsløringen af hvad det er der hænger, så ved man det allerede, og spændingen er ødelagt. Dette problem rammes Therese Marstals "Fåreklæder", Kristoffer J Andersens "Manden der råbte ulv" og Katrine Skovgaards novelle "Kampens spiller" af, samtidig med at det er meget forskellige noveller. "Fåreklæder" benytter en af de klassiske temaer i varulvehistorier om tiltrækningen af det ukendte. I denne novelle møder en gymnasieelev en lidt ældre kvinde på et diskotek. Hun er egentligt meget normal og ikke speciel køn, men han drages af hende. De ender med at tage hjem til hende, men selvom hun stort set ignorerer ham da de kommer frem, så bliver han i tiden efter ved med at vende tilbage til hende, og gradvist finder han ud af hendes hemmelighed, en hemmelighed der dog ikke er

overraskende for læseren, eftersom temaet for novellen er varulv. I slutningen tager novellen alligevel en overraskende drejning.

I "Manden der råbte ulv" er Ulrik blevet sat til at vogte får og hold udgik efter ulv. Efter hans families gård brændte ned har han boet i udkigstårnet, og har taget alle vagter. Første gang han råber ulv kommer folk frem til at det nok bare var en normal ulv og ikke den frygtede ulv. En dag kommer en ung kvinde til ham i tårnet, og samtidig bliver ulv mere dristig og sniger sig tættere på.

I "Kampens spiller" er der nogle af spillerne på et håndboldhold som på det seneste har udviklet sig enormt, samtidig med at de er blevet mere hidsige og voldsomme. Det viser sig at der er en meget speciel form for doping i omløb.

Jonas Wilmans novelle "Urdybet" læner sig op fælden med at blive forudsigelig i forhold til en varulveantologi. Han sniger sig dog uden om det ved at have et meget speciel opsætning hvor store dele af novellen er ulæselig.

Her er det en dagbogsberetning fra en underkuet mand. Derhjemme er han en tøffelheld, og på arbejdet stjæler andre hans kunder og handeler. Han hader sit liv, men da han på en sjælden bytur bliver hypnotiseret under en brandert af en nordmand der er endnu fuldere end ham selv sker der noget. Han mander sig op både derhjemme og på arbejdet. Det stopper dog ikke ved at han siger fra.

Novellen har form af et bogindlæg om danske krimisager, så navne er censureret, og flere sider består kun af lidt læsbar tekst, da det er skrevet som var det afskrift fra en dagbog hvor flere sider var ulæselige pga blod. Det er et format der passer godt til historien, da slutningen på den måde er fyldt med henlydninger til hvad der er sket, men ved at have fulgt mandens

udvikling så er man ikke i tvivl om hvad der hentydes til. Ikke en klassisk varulv, men et vækket urdyr. Novellen er både spændende i sin historie og i sin fortællestil.

Endnu mere alternativ er Mikkel Harris Carlsens novelle "Undergang er skyggen...". I denne er varulven mere i stil med urdrifter. En mand får adgang til et specielt spejl hvorigennem man kan se sig selv deltage i udskjelser som er drevet af ens inderste lyster og drifter, men som man måske aldrig kunne finde på at udleve. Det der dog sker her, er at grænsen imellem vores og den forvredne spejlverden bliver nedbrudt og de driftstyrede slippes løs. En noget alternativ historie i en varulveantologi, men omvendt passer den perfekt ind ved at give en alternativ vinkel.

Martin Schjønning's novelle er den sidste i samlingen, og den er meget anderledes, og her er man virkelig i tvivl om hvordan historien vil udvikle sig. Den handler om en flok rige unge der virkelig har fundet ud af at når man har penge nok så er der nogle andre grænser for hvad man kan gøre. De eksperimenterer med sex stoffer og overgreb og har også rodet med okkultisme. Det hele er meget detaljeret beskrevet, og man får et indblik i en verden hos nogle der føler de kan gøre lige som det passer dem. Det dyriske og urinstinkterne er derfor her repræsenteret ved deres handlinger, men senere i novellen kommer der dog også en rigtig ulv med, og dette ændrer alt, og det er langt fra alle der slipper fra det.

Denne novelle var den perfekte afslutning på samlingen, for når man nu sad og havde læst en del forskellige tilgange til varulven, så kom der alligevel en her som er endnu mere forskelligartet og overraskende. På den måde så rundens bogen af med en af de bedste noveller i samlingen.

Varulv høre hjemme i bogreolen ved siden af *Vampyr*, for den

holder samme høje standard som den *Vampyr* gjorde. Der skal lyde en stor ros til redaktøren for at have sammensat en så varieret samling. Desværre så er der ikke i denne samling blevet brugt plads på den præsentation af hver af novellerne som man så i *Vampyr*, og der er desværre heller ikke noget for- eller efterord med redaktørens tanker omkring temaantologien. Dette er dog kun formalia og skal ikke forhindre mig i at anbefale denne samling til alle horrorfans og generelt til alle der gerne vil læse endnu en samling fra Danmarks store talentmasse af fantastikforfattere

Thomas Winther

Det forsvundne bibliotek

Roman af Steffen Norh
Valeta, 2014
338 sider

Det forsvundne bibliotek er en eventyrlig gang ramasjang, der er i samme genre som *Da Vinci Mysteriet*, *Cirkelns ende*, *Mordet på ordet*, *Femte sol brænder* og lignende værker, der forsøger at blande konspirationer og pseudohistorie med krimigenren.

Det forsvundne bibliotek er

andet bind i Anders Kloder-serien – opkaldt efter bogens hovedperson – men nye læsere kan sagtens kaste sig ud i eventyret her.

Anders Kloder er en computerspecialist, der grundet sin ekspertise i at knække koder, involveres i en international skattejagt på et mystisk bibliotek, som bringer ham vidt omkring og i kløerne på mange mystiske organisationer hver med deres egen agenda. Afsnit for afsnit kommer man dybere ind historien, og de mange forviklinger, plottwists og hemmeligheder skal ikke afsløres her.

Steffen Nohr skriver med stor entusiasme og med et til tider overvældende billedsprog, der nogle gange kammer over, så man som læser stopper op og forundres over sprogløbsen.

Man kan mærke, at genren fascinerer ham, og han brænder for at fortælle historier om Atlantis, om hemmelig historie, om konspirationer og hemmelige selskaber, men i modsætning til mange andre forfattere i denne genre er bogen ikke en platform for hans egen kryptiske ideer om historiens sande gang (og der er heller ikke påklisset et essay til sidst, hvor han gør rede for sin tese). På den ene side medfører det, at de historiske detaljer er ret overfladiske og ikke særligt godt efterforskede, men på den anden side giver det forfatteren friheden til at fortælle en historie, som bevæger sig ud i det decideret fantastiske, og derved giver bogen en plads på siderne her blandt *Himmelskibets* anmeldelser.

Det forsvundne bibliotek er en underholdende action-historie læst på en eftermiddag, som heldigvis tager let på historiens gang og i stedet slipper fantasien løs og mod slutningen lader hovedpersonen finde noget, der måske er et forsvundet bibliotek, eller måske er det springbrættet til noget langt større? Det skal ikke afsløres her.

Morten Greis Petersen

Fordærvet

Tegneserieroman

Tekst: Lars Kramhøft

Tegninger: Tom Kristensen

Valeta, 2014

Så kom *Made Flesh* godt et år efter udgivelsen på engelsk også på dansk. Jeg havde sidste år fornøjelsen at læse den originale version og skrev en anmeldelse til *Himmelskibet* nr. 38, hvor jeg lovpriste den for de fænomenale tegninger og den gode historie. Jeg havde dog problemer med dialogen på engelsk uden at kunne sætte fingeren på, hvad jeg syntes, der var galt.

Kort fortalt er det en klassisk gyserhistorie. En ung mand drager ved sin fars død sammen med sin kæreste tilbage til sit barndomshjem og bliver konfronteret med barndommens spøgelser, inklusive virkelige spøgelser.

Nu har jeg så haft lejlighed til også at læse den danske oversættelse. Ved en kort side-ved-side sammenligning svarer den nye udgave nogenlunde til den gamle. Der er lidt forskel i valg af papir og udstyr (efterbehandling af omslag og indbindingsmetoden), uden at der er en forskel i kvalitetsfølelsen. Begge udgaver føles nemlig som høj kvalitet, og ikke billige. Måske er der en lille tommelfinger op til den nye. Men det er en smagssag.

I indholdet er der, ud over den åbenlys nye danske tekst, dog en væsentlig forskel at mærke: Farverne forekommer mig kraftigere i den nye version, hvilket efter min mening pynter på Tom Kristensens stemningsfulde billeder. Uhyggen kryber nærmere og dybere ind under huden.

Oplevelsen er derfor som at læse en helt ny historie. Allerede den danske titel, som på ingen måde er en oversættelse af den engelske, varsler nye oplevelser. Den danske tekst er stemningsfuld og medrivende, og billederne uhyggeligere på den gode måde. Hvor jeg i den engelske version ankede, at der nogle steder var for meget tekst, har jeg i denne nye version ingen problemer, og det, selvom der ikke alle steder er ændret på det. Lars Kramhøfts dialoger og tekster flyder bare, og det er måske et udtryk for, at han føler sig bedre hjemme på dansk. Personerne kom for mig på den måde bedre til live.

Alt i alt en klar anbefaling fra min side. Og har du allerede læst den engelske, kan du stadig få meget mere ud af den danske.

Manfred Christiansen

Forår på Ansar

**Novellesamling af Ib Johansen
Science Fiction Cirklen, 2014
221 sider, 199 kr.**

Samlingen består af 13 tekster af varierende længder. Nogle af dem har tidligere været udgivet i perioden 1983-1992; andre er første gang på tryk her. Omslaget af Manfred Christiansen er et abstrakt billede som jeg ikke umiddelbart kan forbinde med nogen af teksterne, men det illustrerer udmærket den drømmeagtige stemning der er over nogle af dem.

I de fem første tekster; "Den blå murer", "Det inderste land", "Flugten", "Trans" og "Gulddren-

gen"; befinder vi os i nogle mærkelige verdener hvor hhv. en murer er i gang med at bygge sig et ekstremt højt hus, man kommer tilbage i tiden ved at tage nordpå, en ekstremt fed mand regerer et samfund på sammenbruddets rand, en videnskabsmand har lavet et eksperiment der har skabt en 'zone' hvor tiden opfører sig sært, og en mand bliver langsomt forvandlet til guld. Jeg fornemede lidt af den samme stemning som hos J.G. Ballard og andre af 'new wave'-forfatterne fra 60'erne og 70'erne her: Verden er i bund og grund uforståelig og i færd med at bryde endeligt sammen. I "Den blå murer" er der dog ikke noget sammenbrud, men stemningen er lidt af den samme.

Jeg kunne rigtig godt lide de fem noveller, bortset fra at slutningerne var lidt svage. I "Den blå murer" får vi for eksempel direkte at vide at "det står enhver frit for at nå frem til en mere tilfredsstillende slutning." Det betyder dog ikke så meget fordi teksternes universer, personer og stemningen i dem fungerer så godt. Det samme kan siges om titelnovellen hvor hovedpersonen er taget til planeten Ansar for at lede efter kvinden "Yona" som vi i starten ikke får ret meget at vide om. I stedet møder vi nogle paradisiske, uto-

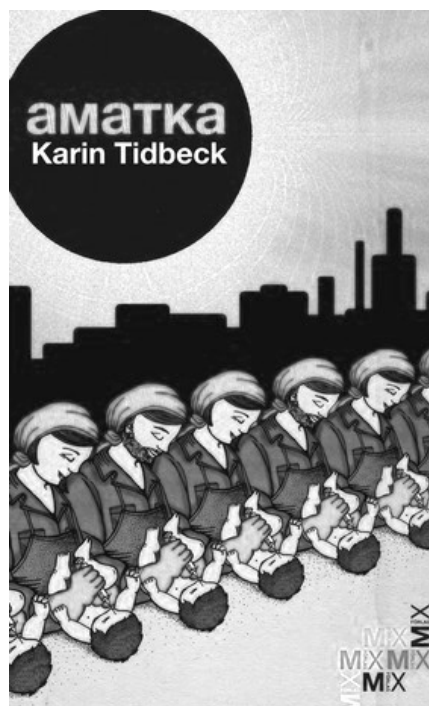
piske, men ret primitive samfund. Det bliver til en lang søgen omkring på Ansar, mens foråret nærmer sig, i denne meget lange og velfortalte historie. Hovedpersonen møder på et tidspunkt nogle omvandrende historiefortællere, igennem hvilke vi får et spændende indblik i planetens historie og myter. Det hele munder ud i en slutning, som jeg synes er tekstens svageste punkt, fordi den introducerer nye ting som ikke er nødvendige for at afslutte historien, men den snyder os dog ikke for en forklaring på de mystiske ting der er sket.

De resterende tekster er en blanding af noget jeg vil kalde teksteksperimenter og kortprosa samt to gode noveller, den ene af dem i dagbogsform. Sidstnævnte er en ganske original vampyrhistorie. Hovedpersonen bliver til vampyr, hvilket ikke er helt hvad vi kender fra andre vampyr-historier, men dog er genkendeligt nok til ikke at behøve lange forklaringer. Han følger derefter med i hvad der sker med hans familie, med byen og med resten af verden. Vi er igen i en historie med en uforståelig verden i sammenbrud, som jeg synes Johansen skriver så fremragende. Igen er der et lille minus i form af en lidt klicheagtig slutning. Den anden af de gode noveller er en effektiv lille 'weird tale' (gyser) om Fåre-Lars og raven som plager ham.

De resterende tekster i samlingen virker ikke nær så helstøbte, men har dog spændende ideer. Som for eksempel den filosofiske tekst om de cartesianske skildpadder og historien hvor vi møder William Blake. Tilsammen fylder de dog kun cirka en fjerdedel af bogen. I de resterende tre fjerdedele får man en række tekster af ganske høj kvalitet, som jeg nød at læse. Kan anbefales til alle der kan lide god fantastiske fiktion, som ikke er i for snævre genre-rammer.

Flemming R.P. Rasch

Amatka
Roman af Karin Tidbeck
Mix Förlag, 2012
224 sider (svensk)

Jeg købte denne bog på Fantasticon 2013, hvor Karin Tidbeck var æresgæst. Hun fortalte på Fantasticon 2013 om hvordan historien var kommet til hende i drømme, som hun skrev ned som digte og senere reviderede sammen til en roman.

Karin Tidbeck er mest kendt for sin novellesamling *Jaganath*, fordi den er udgivet både på svensk og engelsk.

Forsiden på *Amatka* er foruroligende: En sort sol skinner over et samlebånd af ens klædte arbejdere og arbejdersker, der iført røde handsker og et roligt udtryk, sprøjter noget ind i panden på spædbørn. Titeltypografien giver mindelser om kyrilliske bogstaver. Tilsammen giver det en karikatur af sovjetpropagandaplakater. Omslaget er designet af Lisa Wool-Rim Sjöblom.

Amatka er navnet på den by, hvortil hovedpersonen med det lange navn Brilars Vanja Essre Två rejser. Vi får straks at vide at "En åkte inte til Amatka såvida en inte var tvungen." Små sidebemærkninger under togturen til

Amatka tegner et kibbutz-agtigt mangelsamfund. Men hvorfor er der en sluse i toget? Hvorfor 'virker' vinduet ikke? Hvorfor må man ikke kigge på et ur når man kører tog? Hvorfor skal det stå skrevet på alting, hvad det er? Hvad er fin-papir?

En af glæderne ved at læse denne bog ligger i at finde ud af svaret på alle spørgsmålene, så det vil være synd at fortælle mere om handlingen, så for at kunne fortælle lidt om hvorfor det er en fantastisk bog, nøjes jeg med at antyde lidt.

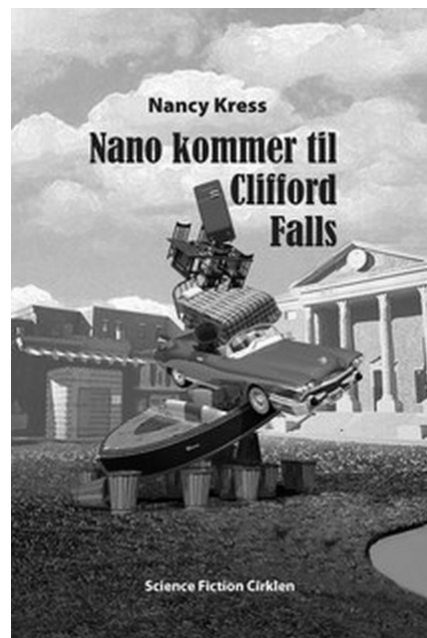
Bogen er (af gode grunde) fortalt i et meget simpelt og letlæseligt svensk. Selvom alting er ligetil fortalt, sker der flertydige ting. Når alt hvad der findes, enten er tundra eller sprog, hvad er så årsagen til de hændelser der sker? Er oprørerne en drøm? Hvis forestillinger er de rigtige?

Amatka handler om ordets og sprogets magt, men også om dets poesi og skabende kraft. Romanen kan tolkes på mange måder – især slutningen. Jeg ved ikke om *Amatka* skal på hylden med fantasy eller science fiktion. Beboerne i *Amatkas* verden er pionerer udvandret fra vores verden, men det fortælles ikke hvordan de er kommet til den nye verden, om det er per drøm eller parallelverden?

Jeg læste *Amatka* i ét stræk på turen hjem fra Fantasticon 2013 og har tænkt på den siden. Karin Tidbeck har antydnet på Twitter at hun måske er i gang med selv at oversætte *Amatka* til engelsk, og det er både godt og skidt: Godt fordi Karin Tidbecks forfatterskab har internationalt format og fortjener at blive delt med andre end dem, der kan læse svensk, og skidt fordi jeg hellere snart vil læse en ny roman af forfatteren.

Majbrit Høyrup

Nano kommer til Cliffords Falls
Kortromaner af Nancy Kress
Oversat, udvalgt og med efterord af Niels Dalsgaard
Science Fiction Cirklen, 2014
248 sider, 248 kroner

Nano kommer til Clifford Falls indeholder tre kortromaner, bl.a. "Tiggere i Spanien" som er Nancy Kress' mest kendte fortælling. "Tiggere i Spanien" var min favorit af bogens tre fortællinger. Den handler om hvad der sker, når supermenneskene bliver skabt -- menneskene som aldrig sover og som er meget klogere end de oprindelige, gammeldags mennesker. Der bliver selvfølgelig masser af konflikt. De gammeldags undermennesker er bange for de nye og bedre mennesker. Og hvorfor skal de superkloge også tage sig af de uduelige gammelmenesker? Konflikten giver anledning til en diskussion om en politisk/økonomisk filosofi, hvor enhver udveksling skal være til begge parter fordel. I fortællingen er det beskrevet som Yagainisme. Nancy Kress har i interviews fortalt, hvordan hun som ung var fascineret af Ayn Rands 'objektivisme' (= ultrakapitalisme). Senere blev hun forældet og indså at folk IKKE

fødes frie og lige, men som små, hjælpeløse spædbørn...

Halvvejs i Kress' kortroman finder hovedpersonen og læseren ud af, at søvnløsheden har lutter gavnlige virkninger: De søvnløse har – oven i alle deres andre fordele – et bedre helbred og kan forvente at leve meget længere end gammelmenne-skerne.

Det fik mig til at tænke på Ursula le Guins novelle om de søvnløse ("Wake Island") i samlingen *Changing Planes*. I denne fortælling går det de stakkels søvnløse dårligt. Uden søvnen bliver testpersonerne som vilde dyr. Le Guin fortæller om videnskabeligt hovmod, der står for fald.

De forskellige politiske holdninger i "Tiggere..." er lagt i munden på fortællingens forskellige karakterer, så læseren selv kan filosofere med undervejs i den medrivende handling. Hovedkonflikten udspiller sig mellem den heldige, kønne og kloge søster og hendes ulykkelige, vrede søster med baseline-DNA. Vi forlader søstrene, da spændingerne mellem de gamle og de nye mennesker er spidset dramatisk til, så heldigvis er kortromanen udvidet til en romantrilogi, som nu er på min kilometerlange at-læse-liste.

Tigger-metforen fra titlen føltes meget amerikansk, fordi der i fortællingen kun ses to løsninger på tiggeri: At give eller ikke at give en skilling. Og hvorfor skal det være spanske tiggere?

Titelnovellen "Nano kommer til Clifford Falls" handler om hvad der sker den dag, mennesker kan få alle de ting, de ønsker sig fra en vidundermaskine, som virker pga. af unobtainium ... æh ... nano. Historien er fortalt fra en husmors synsvinkel i en lille amerikansk provinsby, der nærmest falder fra hinanden under den pludselige velstands byrde. Den bobler af blid, underspillet humor.

Den sidste novelle var jeg ikke nær så begejstret for, fordi

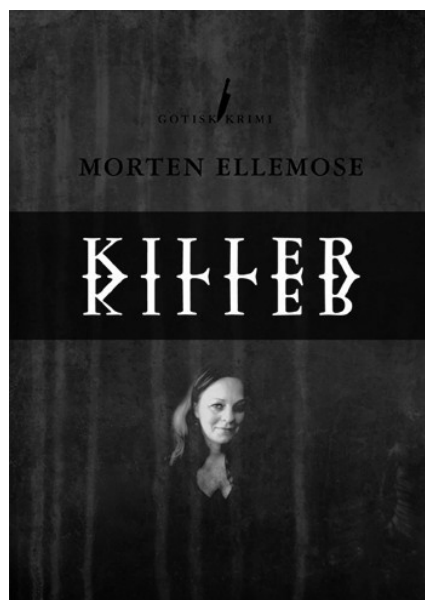
jeg ikke rigtig kom ind på livet af det ret store persongalleri. Den handler om et plejehjem, hvor de gamle oplever sære hændelser, som krydsklippes med noget andet, som jeg ikke vil spoile, men som sætter et andet lys på det, de gamle selv tror er nærdødsoplevelser eller slagtilfælde.

Samlingen som helhed er en fin, dansk introduktion til et spændende amerikansk forfatterskab. Fortællingerne er letlæste og har spændende motiver og interessante og troværdige karakterer. Niels Dalsgaards oversættelse holder den samme høje kvalitet som sædvanligt. Efterordet indeholder en beskrivelse af Nancy Kress' øvrige fortællinger og de gennemgående motiver i hendes bøger.

Majbrit Høyrup

Killer Killer

Roman af Morten Ellemose
Gotisk krimi, 304 sider
H. Harksen Productions, 2014

Henrik Harksens forlag startede ud med primært at udgive Lovecraft-inspirerede bøger, men forlaget har nu kastet sig ud i den populære krimigenre. Helt almindelige krimier er det dog ikke, og de er lanceret under

serietitlen *Gotisk Krimi*. Denne genre defineres som skønlitterære værker om forbrydelser der er dystre, uhyggelige, groteske, undertrykte og ukontrollable – og om opklaringen af disse forbrydelser.

Det første bind i serien er Morten Ellemoses *Killer Killer*.

I New York finder en række bestialske drab sted, og det er vicekommissær Barritsch og profileren Karen der bliver sat til at efterforske dem. Søgelyset retter sig hurtigt imod professor Rheingold, og det bliver kun forstærket da der findes menneskekød i hans fryser. Fængslingen af Rheingold får dog kun mordene til at stoppe kort, og der begynder at tegne sig et billede af at der er tale om både et hemmeligt selskab af seriemordere, samt et lige så hemmeligt projekt der er sat til at stoppe dette selskab, navngivet Projekt Arkham, (en reference til den fiktive by som flere af Lovecrafts historier finder sted i, og hvor der er et sindssygehospital).

Mordene er meget bestialske og ofrene tilfældige, men efterhånden som efterforskningen skrider frem, bliver morderens opmærksomhed i farlig grad rettet imod efterforskerne.

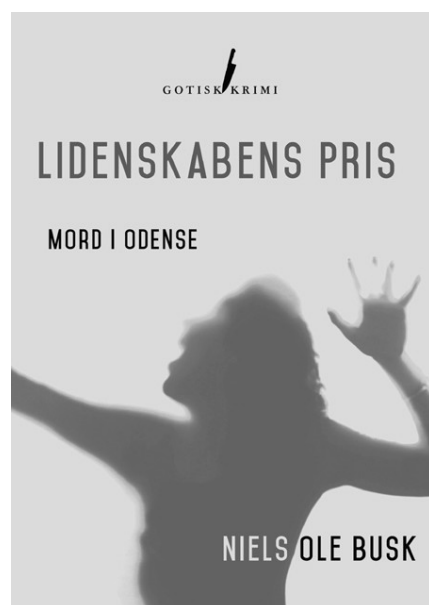
Der var flere gange i løbet af bogen hvor det virkede til at forfatteren forsøgte at gøre Rheingold til en Hannibal Lecter-lignende figur og lade ham skabe et Hannibal/Clarice-forhold til Karen, uden det rigtigt lykkedes. Desværre forbliver hovedpersonerne flade selvom der lægges op til at de ville kunne gøres interessante. Men handling og bestialske forbrydelser er der masser af, og den må siges at passe godt ind i den beskrivelse der var givet af hvad en gotisk krimi skal indeholde.

Første oplag af bogen var desværre ikke blevet tryk ud fra den rigtige fil, så der var en del fejl i den, så anden udgave fulgte kort efter, og alle der havde købt den første udgave, fik mulighed for at få bogen byttet. Desværre er der stadig en række opsæt-

ningsfejl i den nye udgave, bl.a. et par meget mærkelige sideskift. Disse er ting der er lettere forstyrrende i læsningen, men ikke direkte graverende og står ikke i vejen for dette gode første bud på en gotisk krimi.

Thomas Winther

**Lidenskabens pris –
Mord i Odense**
Roman af Niels Ole Busk
Gotisk Krimi, 134 sider
H. Harksen Productions, 2014

Dette er andet bind i serien af Gotiske Krimier fra H. Harksen Productions. Det er yderst sjældent jeg læser krimier, men denne serie fik mig alligevel til at læse to i træk.

Filosofilæreren Maurice bliver kontaktet af en bekendt fra politiet da hun gerne vil have hans hjælp i en sag hvor der er fundet en dræbt mand i en lænestol, mens hans forbrændte kone blev fundet på badeværelset i samme lejlighed. Maurice har tidligere hjulpet til med sager der her haft okkulte elementer, da han har evner ud i dette og bl.a. kan tale med de døde. Den dræbte mands indre organer er på uforklarlig vis blevet opløst mens den forbrændte kvinde er

dækket af pulserende blærer.

Bogen begynder som en krimi, men får flere og flere okkulte elementer mens Maurice efterforsker sagen. Han bliver overfaldet, taler med de døde og den komaramte forbrændte kvinde, inden han ender med at nærme sig ritualer der åbner til dæmoner og hvad der må betegnes som et helvede.

Bogen er noget rodet. Vores hovedperson bevæger sig lidt rundt på må og få, og han bliver bl.a. overfaldet to gange uden det rigtigt har nogen relevans for sagens forløb. Hver gang han står i nye situationer, så har han pudsigt nok lige den okkulte viden der skal redde ham.

Dette er romandebuten for Niels Ole Busk, men jeg må desværre sige at efter min mening så skulle denne historie ikke have været ude som en kortroman, men den skulle have været strammet op for overflødige elementer (halveret) og nærmere have været udgivet som en langnovelle, et format hvor jeg omvendt tror den ville have gjort sig godt.

Min holdning til bogen kan selvfølgelig også skyldes at jeg ikke er den store krimilæser, og selvom (eller netop fordi) jeg har læst Stieg Larsson og Dan Brown, så er det ikke en genre som jeg finder særligt interessant. Jeg skal derfor selvfølgelig ikke kunne udelukke at krimifans med hang til at læse om et okkult mysterium kunne finde denne bog spændende, men den var ikke en bog for mig.

Thomas Winther

**Velkommen til
Kadaverkøbing**
Roman af Jonas Wilmann
forlaget KAOS, 2014
169 sider, 229,95 kroner

Wilmann har primært skrevet horrorbøger til voksne, men denne gang har han skrevet en gyser til den unge eller ungdommelige læser. Eller egentligt er

jeg ikke sikker på at man kan kalde det en gyser, men mere en historie der bruger gysergenren som et element, end det er en bog som har til formål at få læseren til at gyse.

Gordon er en 12-årig dreng som føler han lever i det gale årti. Han ville hellere have levet i halvfjerdserne hvor man kunne købe tegneserier som GRU og Vampyr i bladkiosken, hvor man i vores dage dårligt nok kan købe en superheltetegnserie på dansk.

Gordon er horrorfan og dyrker horror i såvel bøger, film og tegneserier. Det er blot meget begrænset hvor mange af disse ting han kan skaffe i den lille by Vømstrup hvor han bor. Der er ingen ud over ham der har denne interesse. Hans bedste ven taler kun om fodbold, og hans klasselærer giver ham dårlige karakterer fordi hun synes hans stile er for blodige. Heller ikke hans forældre har den store forståelse for hans interesse. Den eneste der kan hjælpe ham, er den lokale antikvar, hvor Gordon fra tid til anden kan være heldig og finde et gammelt tegneserieblad eller en horrorbog.

En dag hvor Gordon igen har fået en dårlig karakter for en stil, hvor han sågar har prøvet at nedtone det blodige, bliver hans humør kun dårligere af at det eneste interessante han kan

finde i antikvariatet er et par gamle *Hulky*-blade. Antikvaren fornemmer Gordons dårlige humør og viser ham en helt særlig bog han har i sit pengeskab. Det er en gammel Edgar Allan Poe-bog. Der er skrevet et notat i bogen, som lader til at være skrevet af Poe selv. Det der dog gør bogen endnu mere speciel, er at flere af siderne er limet sammen, og der er skåret ud så der kan ligge en knogle i den. Notatet fortalte at man skulle sove med knoglen under sin hovedpude, men at man skulle passe på.

Gordon tester knoglen, og da han vågner næste morgen, er han ikke længere i Vømstrup, men i Kadaverkøbing. Her ligner hans mor Elvira, hans kammerat taler kun om horror, og han får topkarakterer i skolen for sine bloddryppende stile. Med andre ord, så er han kommet til sin drømmeverden, men der er dog fulgt et par mareridt med, bl.a. er parken nu fyldt med varulve. Og det viser sig også at det måske ikke er så fedt igen, at han nu ikke længere er alene med sin interesse for horror, bl.a. er det ikke noget problem at skaffe horrortegneserier i Kadaverkøbing, men disse nye albums har dog ikke helt samme sjæl som de gamle slidte eksemplarer som han har skullet bruge tid på at opspore i Vømstrup.

Ingen tvivl om at dette er en ungdomsbog som vil tiltale unge horrorfans, og flere af dem vil sikkert kunne identificere sig med Gordon. Den voksne horrorfan vil bestemt også kunne være godt underholdt af bogen, og jeg kunne bestemt også selv identificere mig med Gordon og hans problemer med at skaffe nyt læsestof, for da jeg voksede op i lkastr i 80'erne, var det heller ikke det store udbud der var i fantastiske bøger og tegneserier, og jeg har også brugt timer i den lokale byttebiks og gennemrodet de samme stakke tegneserier igen og igen i håbet om at der skulle ligge noget guld jeg tidligere havde overset.

Wilmann har i bogen også en række henvisninger til forfattere som Lovecraft, Poe og Matheson, så en spirrende horrorlæser vil også med udgangspunkt i denne bog have en referenceliste til yderligere læsning. Der er også en ordforklaring på nogle generelle horrortermer og forfattere, som vil være godt brugbar for den nye horrorlæser.

At tage på besøg i Kadaverkøbing sammen med Gordon er bestemt turen værd, og jeg var bestemt underholdt af denne bog. Hvis man følger Wilmanns statusopdateringer på facebook kan man se at jeg ikke er den eneste der godt kan lide bogen, for den er hans hidtil bedst sælgende bog, og det på trods af at han tidligere har vundet Dansk Horror Selskabs pris for bedste horrorudgivelse. Men selvom der generelt er bedre salgstal i børne- og ungdomsbøger, mon vi så ikke snart ser mere horror til den voksne læser fra Wilmanns hånd.

Thomas Winther

Zombie City

1 – Alene i mørket

2 – De dødes by

3 – Under jorden

4 – De levendes land

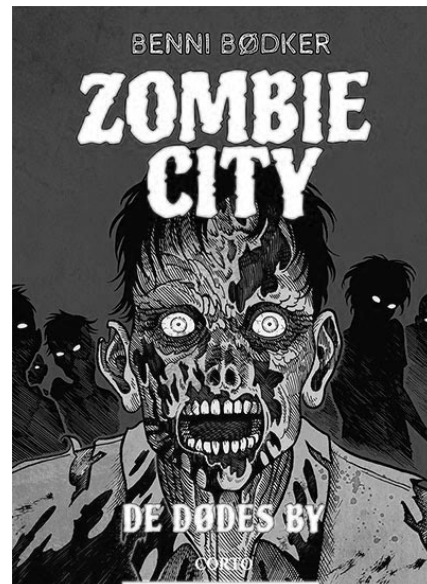
Børnebogserie af Benni Bødker

Illustreret af Simon Bukhave

Forlaget Corto, 2013-14

44-48 sider per bind

Benni Bødker har efterhånden et stort forfatterskab bag sig og har skrevet meget børne- og ungdomsfantasy, gys og science fiction. Når man kigger i boglisten her i *Himmelskibet* over nye fantastiske udgivelser, så kan man se at der udkommer rigtigt meget til børn og unge herhjemme, så vi får kun dækket en lille del af det her i anmeldersektionen, men nu tænkte jeg at det var på tide at få kigget på nogle af Bødkers bøger. Valget faldt på serien *Zombie City*.

En eksplosion har forvandlet verden til et sted hvor de levende døde regerer og hvor det virker til at kun børn har overlevet og de voksne enten er døde eller er blevet til zombier. Chris har haft gemt sig i en bunker, men da han løber tør for mad, er han nød til at komme ud af sit skjul. Han møder pigen Lea der fortæller ham at der skulle være et sted kaldet De levendes land hvor der skulle være overlevende, og rygtet vil at der også her skulle være en kur mod smitten. Chris begiver sig ud på jagt efter de levendes land, men han skal først igennem en lang rute fyldt med zombier.

Serien består af 4 bind der hver er på kun ca. 48 sider, så de er meget hurtigt læst. De korte bøger gør at der er et højt tempo, og de er derfor velegnede til en der vil have en hurtig gang let zombie-aktion. Selvom det er letlæselige børnebøger, så fik læsningen af dem overbevidst mig om at jeg hellere må få kigget lidt nærmere på Bødkers forfatterskab.

Thomas Winther

Zombie-jæger

Bog 1 – Sort blod

Bog 2 – Knuste kranier

Bog 3 – Friske lig

Serie af Nicole Boyle Rødtne

Illustreret af Bodil Bang

Heinemeier

Alvilda, 2013-14

Ca. 98 sider per bind

Nu jeg alligevel var forbi gyserhylderne på børne- og ungdomsbiblioteket efter Wilmann og Bødgers bøger, kunne jeg jo lige så godt tage nogle flere bøger med mig derfra. Valget faldt på flere zombier, denne gang frembragt af Nicole Boyle Rødtne.

Det er ved at være nogle år siden at zombierne rejste sig fra gravene, men de trettenårige tvillinger Alo og Ava husker godt hvordan verden var inden helvede brød løs og inden deres forældre blev dræbt af zombierne. De gør nu hvad de kan for at hjælpe i den camp hvor de bor.

Ava hjælper på hospitalet med at behandle de der er blevet bidt, samtidig med at hun bistår i forskningen for at finde en kur. Det varierer meget hvor lang tid der går fra folk er blevet bidt til de helt er blevet zombier, og perioden kan forlænges ved at behandle og skære det inficerede kød væk. Alo er blandt jægerne. Det de jager, er forsyninger ude i

den zombieinficerede by, hvilket også betyder at de jævnligt er i kamp med zombierne, og det er desværre ikke unormalt at de kommer færre tilbage end de drog ud.

En dag på en jagt støder Alo på en af de første der blev til en zombie. Det ved han fordi han finder en patron i den. Det er længe siden man løb tør for patroner. Det er et interessant fund, da en prøve af denne zombie vil kunne bruges i forskningen. Desværre når han ikke at tage en prøve før de angribes af en stor flok zombier. Senere samme aften sniger Ava og Alo sig ud for at skaffe en prøve, hvilket bliver fatalt da Ava bliver bidt. Hun skjuler det dog for Alo og alle andre i håbet om at den prøve de fik hentet vil kunne give et gennembrud i forskningen.

Alt går dog galt da campen angribes af zombier, et angreb der virker koordineret, og det viser sig snart at der er en form for intelligens hos en kæmpezombie der agerer som hordens leder. Efter angrebet bliver tvillingerne adskilt, og Ava må klare sig uden for campens mure.

Jeg har tidligere læst og anmeldt andre af Nicole Boyle Rødtne bøger. Det var serien *Skeletter i skabet*, som jeg godt kunne lide, specielt var det et interessant fantasyunivers hun havde komponeret i den serie. I *Zombie-jægerne* er det en verden lig den der er beskrevet i de fleste andre zombiebøger, men hun gør den alligevel til sin egen, og man følger spændt hvordan personerne forsøger at klare sig, specielt fordi man ved at nogle af dem direkte har en dødsdom hængende over hovedet.

Ved at lade forvandlingen til zombie være noget der tager tid, kan vi her i bøgerne følge den indre kamp som de inficerede bliver nødt til at udkæmpe inden trangten til menneskekød bliver alt for overvældende. Det er de tre første bind jeg har læst, men

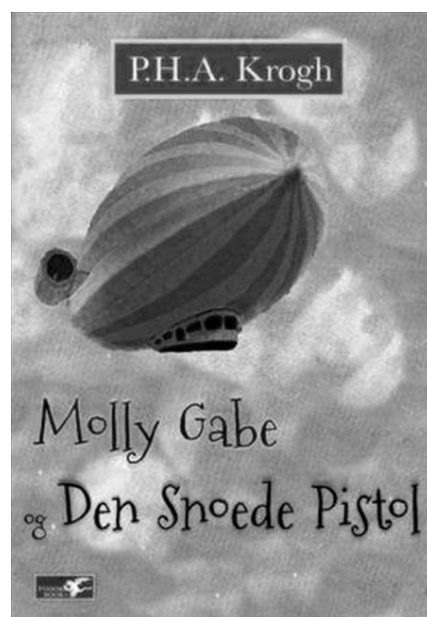
et fjerde er udkommet, og et femte er på vej. Selvom jeg har en forventning om at de nok finder en kur, så er det stadig et spørgsmål om der overhovedet findes en lykkelig slutning på en zombiehistorie, eller om der kun findes en slutning hvor den nuværende trussel er bekæmpet, men hvor der stadig er mange zombier derude, ude i en verden som er i ruiner. Det bliver spændende at se hvordan serien afsluttes.

Thomas Winther

Molly Gabe og den snoede pistol

Roman af P.H.A. Krogh

Phook Books, 2014, 174 sider

Der sker mærkelige ting omkring Molly, specielt efter hun en dag på biblioteket føler at en bestemt bog kalder på hende. Efter dette kan hun træde ind i bøger og derved forlade den normale verden. Dette bruger hun mest til at teleportere sig imellem steder, noget som ikke bliver meget bevendt for hende, fordi hun får rodet sig ud i en masse problemer. Det er dog ikke kun for hende der er problemer, for hele verden er på randen af krig, hvilket naturligt også påvirker

SteamWorks, som er den fabrik som Mollys familie er tilknyttet.

Den verden som historien finder sted i, minder om mellemkrigstiden. Landene hedder noget lidt andet, men i bund og grund er det kendte lande som USA og Tyskland der er på tale, og mange af de begivenheder der refereres til, er også taget fra mellemkrigstidens begivenheder. Ligeledes er der en række referencer til klassiske bøger, men også her er der lavet mindre ændringer i titler og navne, men man er ikke i tvivl om hvad der refereres til.

Bogen forsøger at holde en steampunkstil, men der er desværre kun få elementer i bogen der omhandler steampunkteknologi. Der er ellers masser af teknologi i bogen, bl.a. en opfinderkonkurrence, hvor der ville have været rig mulighed for at implementere en god gang damp. En af opfindelserne i konkurrence er en snoet pistol, og som bogens titel antyder, er det en opfindelse som får stor betydning for Molly og begivenhederne omkring hende.

Bogens publikum er young adult, og for en læser der ikke har læst steampunk, vil dette give en let indføring i genren.

Thomas Winther

Undergang

15 noveller om apokalypsen

Antologi redigeret af Martin Schjönning

Valeta, 338 sider, 2014

Martin Schjönning har snart i nogle år drevet bloggen *Apokalyptisk – Din guide til apokalyptisk fiktion*, men nu er han gået skridtet videre end at fortælle om undergangsfiktion ved at have redigeret en antologi om emnet og derved tilgængeliggjort en række danske forfatters bud på hvordan verden går under.

Det er meget forskellige bud

på dommedagsfortællinger, der er samlet i antologien. Der er de der fortæller om tiden op til undergangen, de der finder sted under, og endeligt dem der fortæller om hvordan tiden er efter verden er gået under. Det der ligger i apokalyptiske fortællinger, er nemlig ikke nødvendigvis at verden går endegyldigt under, men nærmere at det er samfundet og verden som vi kender den, der går under. Mange fortællinger er derfor mere post-apokalyptiske, da fortællingen om hvordan de overlevende klarer sig ofte er mere interessant at udforske for forfattere end det at fortælle en historie der ender med et stort brag og verdens undergang.

To af de mest interessante i denne samling er fortællinger om tiden op til, samt om hvordan det endelige sker.

“Mui Ne” af Paul Calderara Eskilde, hvor der ved den Vietnamesiske kystby Muo Ne rejser sig en 6 km høj kæmpe. Denne sætter sig i vandkanten, og i 9 år gør den ikke noget. Verden er dog dybt berørt af dette, da det ikke passer ind i nogen viden-skab eller religion, selvom alle prædikanter hurtigt finder steder i deres tekster der fortæller om kæmper eller titaner. Novellen har en god ide (måske lidt lånt fra *The Day the Earth Stood Still*), men på samme

måde som kæmpen ikke gør det store, så sker der ikke så meget andet i novellen, før til sidst. Hele tiden er der dog en fornemmelse en uklarhed af om dette er et varsel på at verden vil forandre sig til det bedre eller om dette er undergangen.

I Maria Kjær-Madsens “Kromosom Y” er pattedyr på hele jorden begyndt at dø, uden det helt vides hvorfor. Midt i denne døende verden får et ungt par at vide at de venter tvillinger, men det der burde være lykkeligt, giver nu yderligere frygt, for hvad det er for en verden som deres børn skal fødes ind i? Det er en god dyster novelle, dog en skam at grunden til den megen død afsløres, det havde passet bedre til stemningen i novellen hvis det var blevet stående hen i det uvisse.

“Sværmen” af Manfred Christiansen er science fiction sat efter verdens undergang. Det der skete, var at man mistede kontrollen over en teknologi imod den globale opvarmning, hvilket ændrede verden. Der er nu gået så mange år at den sande historie er glemt for de fleste og myter er opstået. Nogen vil have teknologien væk, mens andre tilbyder den.

Silvestris bidrag til samlingen er nærmest en symfoni der beskriver en dans af ødelæggelse imens verden går under. På bedste Silvestri-maner er det en mærkelig, men velkomponeret historie, og også et rigtig godt eksempel på hvor forskellige bidragene til denne samling er.

For Pawel Zukowski er maleriet af Mona Lisa indbegrebet af alt hvad der er smukt, mystisk og interessant i verden. Det er derfor meget passende at han netop befinder sig på Louvre da byen rystes af eksplosioner. Han beslutter sig for at redde maleriet, men selvom det lykkedes ham at komme afsted med maleriet og han får forskanset sig, så er der ikke rigtig mere at gøre, og fortvivlelsen melder sig. Det er i Mikkel Harris. Carlsens “La Gioconda ved Tidernes Ende” at

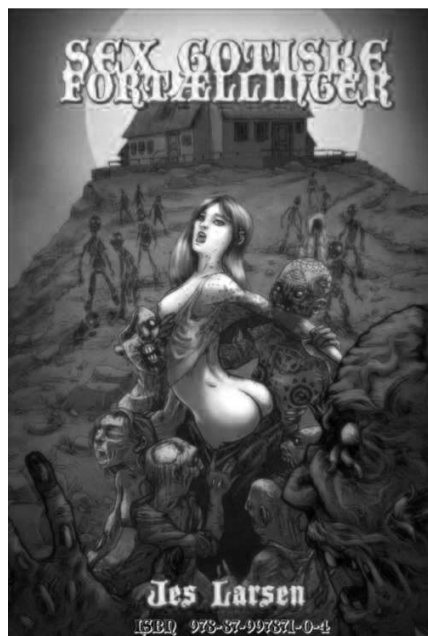
der gøres dette sidste desperate forsøge på at rede noget smukt inden verden går under. Denne novelle var vinderen af den novellekonkurrence som var udskrevet i forbindelse med denne antologi.

Bogen indledes med et rigtigt godt forord om samlingen, og afsluttes med et ligeledes godt skrift omkring de apokalyptiske genrer

Thomas Winther

Sex gotiske fortællinger

Roman/samling af Jes Larsen
Selvudgivet
2014, 275 sider

De døde har rejst sig og er begyndt at æde de levende. Dette er der intet nyt i når vi taler zombiefortællinger, og det er da også en sådan fortælling der danner rammen i denne bog, men det er dog kun rammen.

En flok overlevende forskanser sig i et stort gammelt hus, og for at beskæftige sig med noget om aftenen, mens dødningsene forgæves forsøger at trænge ind til dem, begynder de at fortælle historier: 6 personer, 6 aftener og 6 historier.

Det er meget forskellige historier, fra vampyrer, dukke-

mageren der skaber en dukke til at være hans livsledsager, til tatovøren der begynder at indsamle sine bedste tatoveringer igen ved at dræbe bærerne og skære tatoveringerne ud.

Alle historierne har dog det til fælles at der i et eller andet omfang indgår sex. Nogle gange indgår sex som en væsentlig del af historierne, mens det i andre virker lidt påklistret, lidt som når der skal indgå bare bryster i en gyserfilm, i forventningen om at den så sælger bedre.

Livet i huset er på lånt tid, for uden for huserer zombieerne, men det viser sig at der er noget helt galt med huset, og spøgelse af en lille pige begynder at vise sig, og en gammel ondskab begynder at få indflydelse på gruppen.

Størstedelen af bogen udgøres af de seks historier, men den meste interessante del er faktisk rammefortællingen om gruppen i huset. Den del bliver dog ikke ordentligt udforsket, da den mest bruges til at binde de seks historier sammen, hvilket er en skam. Kombinationen af spøgelses- og zombiehistorie kunne være blevet endnu mere interessant. Dermed ikke sagt at de enkelte historier ikke fungerer, det hele bliver blot lidt rodet. Det virker f.eks. lidt spøjst at efter ondskaben i huset er begyndt at kræve sine ofre i gruppen, så standses der lige op for at fortælle en sidste historie. Det virker bedre at læse bogen som en novellesamling, for derved at læse de små fortællinger.

Thomas Winther

Mørke

Roman af Rikke Schubart

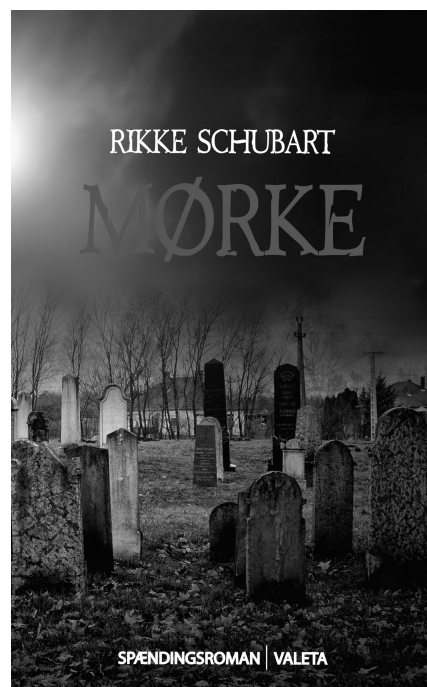
Valeta, 2014

289 sider, pris fra ca. 200 kr.

I *Himmelskibet* nr. 26 anmeldte jeg Rikke Schubarts vampyrroman *Bid* (Politikens forlag, 2008) og afsluttede anmeldelsen med

følgende ord: "Bogen har en del løse ender der kan lede til en efterfølger, som jeg dog ikke ved om er planlagt. Jeg håber der kommer en opfølger, for jeg vil gerne læse mere fra Schubarts hånd." Nu er efterfølgeren endeligt kommet.

I *Bid* fulgte vi søstre Natacha og Helene. Helene har slået sig ned og stiftet familie, noget der snart bliver ændret på da søsteren Natacha kommer på besøg. Natacha har rejst meget og mødt mange forskellige personer, heriblandt en vampyr der gjorde hende til en af de udødelige. Helenes mand Anders og datteren Rosa bliver tryllebundet af søsteren, men hvor datterens henrykkelse hurtigt bliver til mistro, leder mandes fascination til at han vender familien ryggen og følger efter Natacha og lader sig omdanne til vampyr.

I *Mørke* er Anders ved at udforske sin nye tilværelse, og hvor Natacha var vild og ikke fulgte de regler som de ældste vampyrer udstak, så er Anders endnu vildere og føler han kan gøre alt. Konsekvenserne er dog på vej, for de ældste vampyrer er ikke tilfredse med deres opførelse, da den megen opmærksomhed parrets mord får, risikerer at afsløre at vampyrer eksisterer.

Natacha har også forsøgt at omdanne Rosa, noget der dog ikke er lykkedes, på trods af at hun har bidt hende. Det lykkedes i første omgang Rosa at undslippe, men Natacha har ikke opgivet at få fat i hende.

Der er godt gang i handling og action i *Mørke*, og der samles op på de løse tråde fra *Bid*; de afsluttes dog ikke, men der mangler også endnu et bind i serien. *Mørke* gør det som et godt midterste bind i en trilogi gør. Den behøver ikke bruge tid på at etablere karakterer, da det allerede er sket i bind ét, den kan koncentrere sig om at speede handlingen op og ikke mindst om at lave en dyster setting, således der for alvor er lagt op til sidste og afsluttende bind.

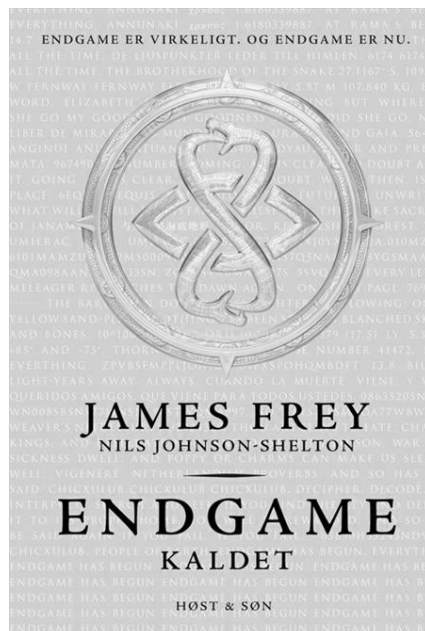
For de der ikke lige skulle have fået købt *Bid* da den udkom for snart længe siden, så er muligheden der igen, da den er blevet genudgivet på Valeta samtidig med udgivelsen af *Mørke*. Nu venter vi blot på sidste bind, og det endelige opgør med Natacha og hendes nyskabte vampyrer.

Thomas Winther

Endgame – Kaldet

Roman af James Frey
og Nils Johnson-Shelton
Høst, 2014, 460 sider.

Kaldet er første bind i en trilogi, der handler om spillet *Endgame*. Siden menneskets oprindelse har 12 slægter vidst, at *Endgame* vil komme. Når dette sker, må en Spiller fra hver slægt i alderen 13-20 år udvælges for at spille om slægtens overlevelse. Nogle af Spillerne har trænet hele deres liv, mens andre af forskellige årsager kun har få års træning. Når 12 meteoriter rammer i nærheden af de forskellige Spillere, er *Endgame* i gang. Spillerne kommer fra hele verdenen, men samles i Kina for at begynde spillet. Spillerne er tvun-

get til at deltage, og vinderens slægt får lov til at starte en ny æra på jorden, mens resten af menneskeheden vil blive udslettet. I Kina møder spillerne en repræsentant fra Himmelfolket, som står for *Endgame*. Himmelfolket kommer fra en anden planet og har overnaturlige kræfter og viden. Repræsentanten bestemmer reglerne for *Endgame*. For at vinde skal en Spiller finde tre nøgler i en bestemt rækkefølge og aflevere dem til Himmelfolket. Spillet er dødsensfarligt, da alle Spillere er mestre i forskellige kampteknikker og våben. De enkelte Spillere får undervejs ledetråde, som de overnaturlige væsener giver dem igennem deres tanker. Disse ledetråde fører ofte de samme steder hen, hvilket skaber masser af konfrontationer og actionfyldte scener.

Bind ét handler udelukkende om jagten på den første nøgle: jordnøglen, hvilket også betyder, at alt foregår på jorden, så det bliver spændende at se, om vi evt. møder et nyt univers i en af de efterfølgende bøger. Bogen er fuld af action, spænding og skjulte spor og koder, hvilket gør det tæt på umuligt at slippe bogen igen. Synsvinklen skifter mellem de forskellige spillere, hvilket gør introduktionen en smule lang, men til gengæld lærer man hovedpersonernes moti-

ver og tankemønstre at kende.

Endgames handling om en dødelig kamp mellem 12 personer, der ender med kun én vinder/overlevende, minder en del om *The Hunger Games*, så hvis du kan lide *Hunger Game*-bøgerne, vil du helt sikkert også kunne lide *Endgame*.

Samtidig er *Endgame* ikke bare en bog. Det er en verdensomspændende skattejagt. Gemt i bogens sider finder du som læser koder og koordinater, der kan hjælpe dig i jagten på at løse gåden om *Endgame* og finde skatten. Den første, der løser gåden, der gemmer sig i bogen, vil vinde \$ 500.000 i guld. Så det er ikke kun bogens hovedpersoner, der deltager i jagten efter nøglerne. Du gør også!

Bogen henvender sig til unge fra 13 år, der er vilde med hæsblæsende fantasibøger spækket med action og måske selv har lyst til at deltage i en skattejagt.

Mads Bækmand Raun

Kali

Roman af Søren Risløv Staugaard
Forlaget Valeta, 2014
Paperback og e-bog, 295 sider

“Ved du, hvad projektet er? Hvad det går ud på?” spurgte han lavmælt, som om han forventede, at nogen lyttede med.

Adam Worth rystede blot på hovedet og beholdt solbrillerne på.

“Det er et våben,” sagde den ældre mand. “Selvfølgelig er det et våben. Men hør nu her, det er ikke hele historien.”

Hans ansigt med de stålgrå øjne rykkede endnu tættere på, mens de søgte efter Worths blik bag de blanke solbriller. Den ældre mand hviskede:

“De bygger en kvinde.”

Der var stille lidt, mens Worth prøvede at regne ud om “kvinde” var et slags kodeord for et atomsprænghoved eller noget

andet, han burde have vidst. Han prøvede sig frem:

“Altså, en person, eller?”

“En kvinde, mr. Worth. De bygger en kvinde.”

“Aha?”

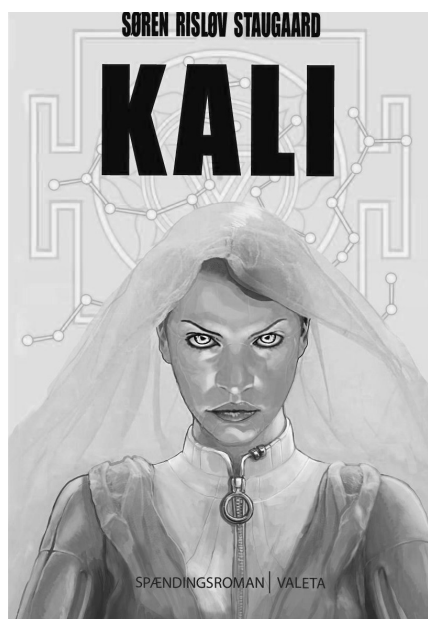
“Ja.”

“Og hvad skal jeg så med hende?” spurgte Worth og forventede et sjofelt svar.

Den ældre mand hviskede:

“Du skal stjæle hende til mig.”

Adam Worth forstod, at dette job ville blive noget ud over det sædvanlige.

Således indbyder bogens første sider læseren til at følge med til 2030'ernes Arizona, hvor den 26-årige Sarah Stone sammen med et hold forskere arbejder på at bygge verdens første selvbevidste androide. Og trods mange forhindringer får de skabt en helt unik og enestående 'kvinde', som bliver trænet i at tænke, handle, kæmpe og hele tiden lære nye ting.

Kali, som projektet kaldes efter den indiske døds gudinde, idet hendes ydre lag er sammensat af materialer fra døde menneskekroppe, bliver hurtigt genstand for stor beundring og nysgerrighed. Men da et lille hold trænedesoldater bliver hyret til at stjæle hende og sammen med hende kidnapper forskeren Sarah Stone, som kan styre hende

via sin computer, går det for alvor op for Sarah, at de slet ikke har begreb om, hvad de egentlig har skabt.

Bogen er en science fiction-spændingsroman, og det er under normale omstændigheder ikke lige min genre. Jeg skulle dog ikke mange sider ind, før bogens univers og persongalleri havde fanget min fulde opmærksomhed, og på ganske få dage var bogen slugt! Som læser får man lov at lære personer at kende på en sådan måde, at man tager sig selv i at gyse og grine med dem, mens de kæmper sig igennem det kaos, som handlingen fremkalder. Der er masser af hæsblesende action blandet med følelsesladede scener, hvor forfatterens gode fortælleevne efterlader læseren med nerverne på højkant.

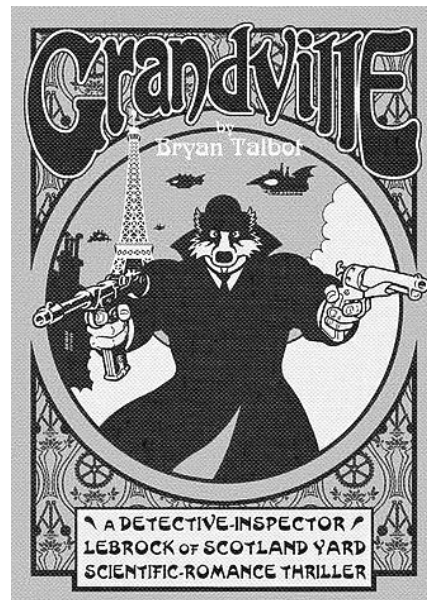
Selv de steder, hvor helvede for alvor bryder løs, er sproget så elegant, at læseren får serveret blod og død på en måde, så man ikke efterlades med kvalme og afsky, men snarere kuldegys og en voksende uro for, hvordan dette dog nogensinde skal kunne ende godt. Det er dejligt, der ikke svælges i det ulækre og voldelige, men at forfatteren formår at få det flettet ind i handlingen på en elegant og yderst effektiv måde. Og skønt der naturligvis er visse forudsigelige momenter i historien, så byder Kali alt i alt på en solid omgang spænding, action, science fiction og underholdning, som jeg på det varmeste vil anbefale til alle, der elsker en god historie med masser af gang i!

Inge Jensen

Grandville

Graphic novel af Bryan Talbot
Jonathan Cape, 2009
104 sider, 160 kr. i Fantask

Grandville er første bind i serien af samme navn af den britiske tegneserieskaber Bryan Talbot,

som tidligere har lavet blandt andet *Luther Arkwright*, *Heart of Empire* og *The Tale of One Bad Rat* (som er oversat til dansk).

Grandville foregår i et alternate history-univers hvor Frankrig vandt Napoleonskrigene. Storbritannien har været underlagt Frankrig, men har nogle år før historien begynder vundet sin frihed som republik. Universet er udpræget steampunk med luftskibe, dampdrevne robotter og en bro over den Engelske Kanal – og så er hovedpersonerne antropomorfe dyr, sådan som vi kender det fra tegneserier som *Blacksad* og tidligere *Inspektør Canard*.

Hovedpersonen er Detective-Inspector LeBrock fra Scotland Yard, en hærdebred grævling der sammen med makkeren Ratzi (selvfølgelig en rotte) bliver sendt til Grandville (Paris) for at opklare mordet på en britisk agent. Det viser sig hurtigt at mordet er en del af et større komplot, og LeBrock bliver hurtigt efterstræbt på livet. Heldigvis er LeBrock lidt mere snu end sine modstandere, så han klarer ærterne – klar til næste bind i serien (hvor der til nu er kommet fire).

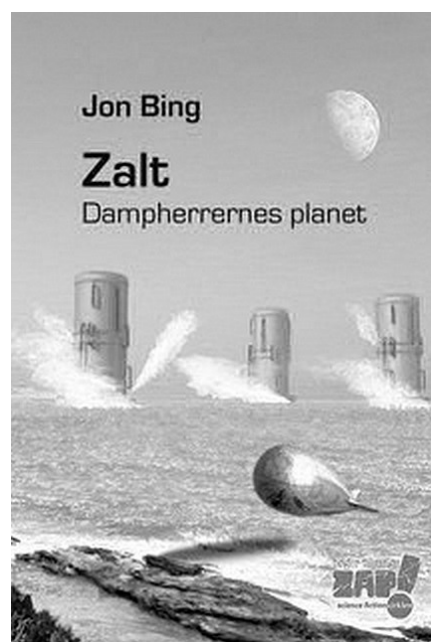
Selvom tegneserien har dyr i hovedrollerne, er det ikke en *funny animal*-serie. Historien er ret barsk, og der flyder en hel del blod og bliver dræbt en del mennesker (i bred forstand) før

de onde bliver overvundet. Tegneseriefans kan også nyde de mange referencer til andre tegneserier, både kendte og ret obscure.

Klaus Æ. Mogensen

Zalt – dampherrernes planet

Ungdomsroman af Jon Bing
Science Fiction Cirklen, 2014
Oversat fra norsk
194 sider, 198 kr

Zalt foregår i en fremtid, hvor menneskeheden har kolonier rundt omkring i galaksen. På grund af de enorme afstande er der ingen direkte kommunikation mellem disse kolonier. Den eneste måde viden bliver opsamlet og spredt på, er ved hjælp af gigantiske biblioteksrumskibe med en besætning af bibliotekarer, der bruger årtier på at rejse på tværs af de enorme afstande. Det er anvendelse af den viden bibliotekarerne indsamler, der er et af de vigtigste elementer i bogen, som derved beviser at pennen er stærkere end sværdet.

I bogen følger vi et sådan skib, som ankommer til planeten Zalt. Kolonien på planeten har med tiden omdannet sit samfund

til en gruppe feudale riger, som hver er styret af en herremand. Ankomsten af biblioteksskibet truer magtstrukturen, og der opstår derved uvægerligt en konflikt mellem bibliotekarerne og eliten.

De fleste af den slags historier ender altid med, at man i et enkelt afgørende slag til sidst står hårdt mod hårdt. Men ikke i denne historie; her er det faktisk viden som i sidste ende sejrer. Det skal siges, at det ikke kun er viden man lige kan slå op i en bog der sejrer, men man skal også bruge viden der opnås med analyse, diskussion og formidling. Viden er ikke noget man bare har stående på en hylde, det skal også plejes og forædles. Det koncept er noget der varmer mit Humboltske hjerte.

På en skala fra “efter at have læst den bog, ser jeg frem til min endoskopi” til “denne bog har fundamentalt ændret mit syn på den verden der omgiver mig, og Kirkegaard er en taber”, ligger den nok et sted midt imellem.

Jeg vil nok ikke læse bogen igen, men den var fængende og interessant nok til, at jeg vil prøve at kigge på nogle andre bøger som Jon Bing har skrevet.

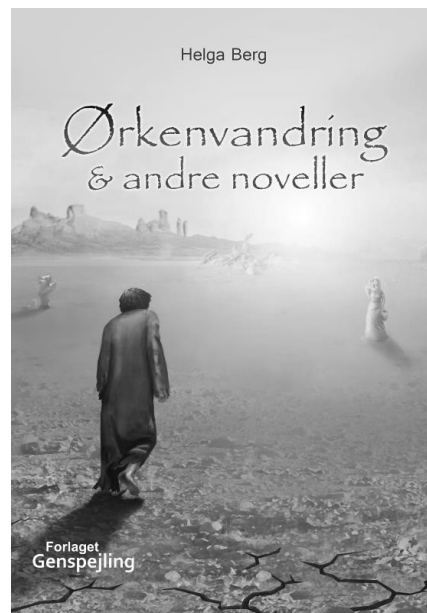
Martin Hjort Eriksen

Ørkenvandring

Novellesamling af Helga Berg
Forlaget Genspejling, 2013

Helga Berg er en dansk forfatter som siden 1985 har skrevet krimier på dansk. Senere er hun kommet i gang med at skrive science fiction.

Ørkenvandring er en bog med 11 korte historier. De handler om mennesker som får et bedre liv ved at bevæge sig ud over det hverdagsagtige. Temaer som går igen er det religiøse, dystopier og samfundskritik af fremtidige samfund. Gudrun Østergaard har skrevet noget lignende. Historierne er meget mørke og dy-

stre med en undergangsagtig stemning. De stiller sig kritisk overfor samfundets fremtid.

Det er lidt svært at se hvem historierne er skrevet til og hvem de henvender sig til. Det er ikke klart om det er voksne, unge eller børn. Der er bl.a. en historie om turbusterne som er nogle fremtidige én-personers transportmidler som man ligger ned i.

Selve bogen er ret dårligt layoutet. Det virker også som om man skal passe meget på ikke at presse siderne for meget, så de begynder at falde ud. Der skal ikke meget til før siderne begynder at sidde løst.

Jeg tænkte først, da jeg fik bogen, at det var forfatterens første bog som hun havde fået udgivet billigt. Den virker ikke som om der er brugt mange penge på selve udgivelsen. Jeg har senere været på nettet for at læse om forfatteren og har set at man kan få bogen som e-bog. Måske har den aldrig helt været tænkt som papirudgave.

Bogen med dens historier faldt ikke helt i min smag. Der er sikkert nogen som har den smag og er vilde med den slags. Der mangler også en slags pointe med historierne i bogen. Hvad er det som forfatteren vil med dem?

Jeg vil give bogen 5 ud af 10.

Andreas Søe

Warp

Tegneserieantologihæfte
Ondskabens Flydende Vatikan
2014, 32 sider
Tegnet og skrevet af diverse

“Stjernespekket sci-fi magazin!” står der på forsiden af OFVs lille A5-hæfte, Warp. Dét er ægte og uforfalsket varebetegnelse! Fire serieskabere fra tegneseriekollektivet har hver deres humoristiske SF-historie i dette hæfte, alle med et godt twist til sidst, og det drejer sig om:

“Guldregn” af Casper Sand Christiansen (7 sider): Hæftets skøreste historie, om to flyvende tallerkner – den ene bemanded af en ko (“Yver kalder Stalden!”) – der begge forsøger at gøre krav på en guldmeteorit som er på vej ned gennem atmosfæren. Tegnestilen er enkel, men effektiv, og der bliver også plads til en tilfredsstillende wow-oplevelse på sidste billede!

“Intergalaktisk Cuisine” af Rikke Lindskov Loft (7 sider): Meget fint fortalt historie om en tarikansk videnskabs-rummand som bare vil smage på Jordens almindeligste retter – mon han kan tænkes at have mindre harmløse bagtanker...? Tegnningerne er stærkt domineret af gråtoner, hvilket fungerer godt.

“Permafrost” af Asger Grevil (7 sider): Hvordan forløber et

simpelt kioskærinde når man bor på en polarplanet (eller muligvis en fremtidig Jord) befolket af monstre, og kun har en sne-myresluger at ride på? Dét illustrerer Asger Grevil ganske upåklageligt i denne udmærkede lille historie, som har adskillige nik til både Star Wars og Alien.

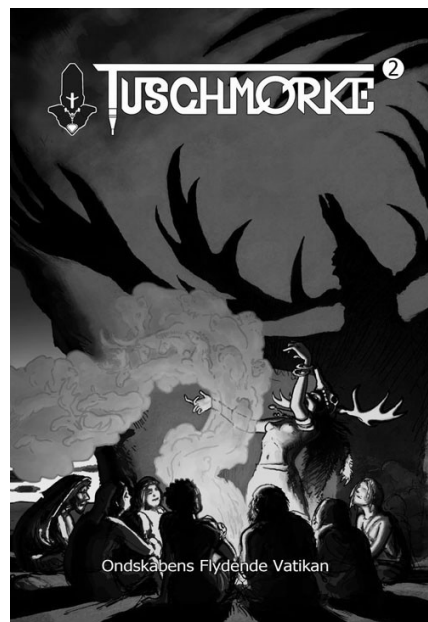
“Kvalitetskontrol” af Peder Riis (6 sider): En lurvet og lovløs rumbar er nys faldet ind under en pertentlig civilisations territorium, og den får derfor besøg af denne civilisations sundhedsmyndigheder, som ikke har småting at beklage sig over. “Notat: Prostitution af tentakelmonster. Notat: Servering for tidsrejsende og hans yngre selv. Fare for paradoks.” Det er en fantastisk sjov historie, hvor hver side er spækket med seje detaljer og især kropssproget hos figurerne er vidunderligt karikeret. Dejligt meget indhold på kun 6 sider. Det er ikke til at komme uden om at Peder Riis er superstjernen i Ondskabens Flydende Vatikan, og lur mig om ikke der venter ham en større tegneseriekarriere lidt ude i fremtiden. Hans serier kan – udover her i Himmelskibet, selvfølgelig – også læses på nettet på ageofpeder.dk.

Tue Sørensen

Tuschkørke 2

Tegneserieantologi
Ondskabens Flydende Vatikan
2014, 74 sider
Tegnet og skrevet af diverse

Vatikanets halvårslige antologi, Tuschkørke, er nu ude for anden gang og tilbyder en god palette af interessante historier. Her får vi:

“Lullaby Watchmen” af Patrick Leis (14 sider): Hvad laver børnenes tøjdyr om natten? Jo, de fyrer den af med vold, sex og stoffer, for hvordan skulle de ellers kunne holde ud at blive pus-senusset og lege teselskab og far, mor og børn hele dagen? Og så er der også lige børnenes mare-ridt, som skal stoppes og bekæmpes. Det er hårdt og opslidende arbejde! Patrick Leis, bodypainter og forfatter, er en mand med mange talenter, og siden i denne historie er tætpakkede med spændende og dystre detaljer, udført i en øvet streg på fuldt professionelt niveau.

“Venskab” af Asger Grevil (5 sider): En kort vignette om en personlig samtale mellem to venner. Tegnestilen er enkel, men effektiv til formålet.

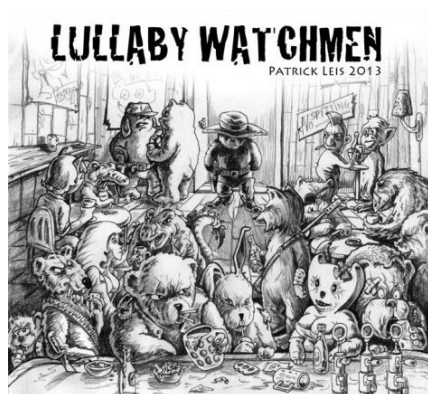
“Evolutionisme” af Peder Riis (24 sider): Denne længere historie er hurtigt læst, for den indeholder ingen tekst. Alligevel er den meget tankevækkende. Den

handler om evolutionen af to intelligente arter på en planet; en reptil-lignende og en skaldyr-lignende. De to spenderer så æoner med at bekriige og slavebinde hinanden, alt imens de udvikler stadig mere avanceret teknologi og gennemgår indtil flere apokalypser. En klar lignelse over menneskets dårskab og hvad det hele dog skal ende med.

“20 års udødelighed” af Henning Larsen (7 sider): En veltegnnet, men besynderlig historie, som er svær at blive klog på. Den handler om to intelligente dinosaurer som er i gang med morgenmaden i en tilsyneladende menneskelig tilværelse. Den ene lader til at drømme om forskellige ting, men ender med at blive trukket tilbage til virkeligheden igen. Tankerne virker til at kredse om et parforhold, men hvad det har at gøre med titlens udødelighed, kan jeg ikke lige gennemskue. Alligevel en flot historie, med albummets suverænt bedste lydeffekt: “GRHAM!”

“Pedro Navaja” af Romen (12 sider): En historie baseret på sangtekster (oversat til dansk) af Ruben Blades. Handler om vold og sex i storbyens natteliv. Tegningerne må siges at være lidt primitive; det virker som om de er tegnet i fri hånd, uden at have lavet skitser først (på dén måde minder de mig ikke så lidt om Johan Pedersens Bill Nash-albums, som dog er endnu mere primitive i stregen). Men sådan er de fleste tegnere jo nok startet.

Tue Sørensen

Thale

Film, Norge 2012

Instruktør: Aleksander Nordaas
Medvirkende: Silje Reinåmo,
Erlend Nervold, Jon Sigve Skard

Yesbox Productions, 76 min

Leo og Elvis arbejder med at rydde op efter mord og andre steder der er modbydeligt beskidte, når politiet er færdige med deres arbejde. De bliver hyret til at gøre rent i et hus ude i en skov hvor en mand er blevet fundet flået i stykker. I huset finder de en skjult kælder, der er fyldt med gammel konserver og mærkelige medicinbøger og leksikoner. Der er også en gammel båndoptager, og da de to rengøringsfolk tydeligt ikke har set *Evil Dead*, spoler de båndet lidt tilbage og trykker play. En stemme begynder at fortælle en historie, og pludseligt fra et badekar der er fyldt med en hvid væske, rejser der sig en kvinde. Hun er panisk, men uden sprog, og langsomt går det op for de to mænd at dette bestemt ikke er nogen normal kvinde, og bedre bliver det ikke da de finder en bortopereret hale.

Selvom hun falder til ro, så er der stadig ting der ikke er som de bør være, og det viser sig at der er andre der er interesseret i denne unge kvinde kaldet Thale. Pludseligt finder de sig selv

spærret inden i kælderen med den mystiske kvinde, og det er tydeligt at hun er meget bange for hvad end det er som forsøger at komme ind til dem.

Ligesom med filmen *Troldjægeren* har nordmændene endnu engang formået at skabe en film byggende på folkløse sat i en nutidig kulisse. Det meste af filmen finder sted i den trange kælder, da der er en ukendt trussel udenfor som de to mænd ikke har tænkt sig at tage kampen om imod.

Det er film som denne der viser at det er muligt at lave genrefilm med et skandinavisk islæt, uden at det er noget der skal laves på et meget lille budget, eller som skal være en ungdoms- eller børnefilm. Det er ikke fordi jeg nærmere kan forklare hvad jeg mener med det skandinaviske præg, for det er ikke blot et spørgsmål om sproget, men ligesom med *Troldjægeren* og *Lad den rette komme ind*, så er man ikke i tvivl om at den film ville have set noget anderledes ud hvis det var amerikanere der skulle fortælle historierne (hvilket vi kunne se med genindspilningen af *Lad den rette komme ind*).

Indtil dansk film begynder at lave film med et mytologisk islæt, så er det godt at vores norske naboer har fundet formlen og giver os gode, stemningsfyldte og spændende film som denne.

Thomas Winther

Godzilla

Film, Legendary/Warner 2014

Instrueret af Gareth Edwards

Screenplay: Max Borenstein

Story: Dave Callaham

Med bl.a. Aaron Taylor-Johnson, Elizabeth Olsen, Bryan Cranston og Ken Watanabe

Så forsøger man igen at lave en amerikansk version af det klassiske japanske monster Godzilla/Gojira – monsteret, der er "født" af atombomberne over Japan.

Fra starten af er det klart, at dette er en film, der tager sig selv meget mere alvorligt end man umiddelbart skulle tro det var muligt med en monsterfilm. Det starter nemlig med, at den sædvanlige præsentation af skuespillere og teknik introduceres via sort/hvide klip fra atomprøvesprængningens barndom i 50'erne iblandet tekst, der vil glæde enhver fan med tendens til paranoia og konspirationsteorier. (Det er stærkt nødvendigt at pause filmen for at læse det, da teksten lynhurtigt overstreges igen, som om det hele er hemmeligstempleet...). Det ender med en kæmpe atombombeeksplosion, hvorfra titlen *Godzilla* dukker frem. Så er stilen ligesom lagt.

Vi springer nu til 1999, hvor der først sker noget mærkeligt i en filippinsk mine, og siden op-

lever vi Bryan Cranstons figur som en stresset chef for et japansk atomkraftværk, der opfører sig sært pga. nogle uforklarlige jordskælv. Cranstons kone (sørgeligt spild af Juliette Binoche), der også er ansat på kraftværket, dør, da det hele styrter sammen, men han overlever – og det er til og med hans fødselsdag!

Klip til 'nutiden', hvor Cranstons søn kommer hjem til kone og barn fra militær udsendelse som sprængningsekspert. Næppe inde af døren må han af sted til Japan, da far er blevet anholdt efter endnu et forsøg på at trænge ind i den afspærrede zone omkring det ødelagte atomkraftværk. Sønnike bliver selvfølgelig involveret i farens konspirationsteorier, og så kommer der gang i monsterfilmen, hvor militæret skiftevis jager de usårlige uhyrer og forsøger at undgå for store civile tab.

Instruktøren Gareth Edwards har tidligere kun lavet én film (indie-filmen *Monsters*, anmeldt i Himmelskibet nr 28), så det er egentlig fantastisk, at han har fået lov til at lave denne potentielle mega-blockbuster allerede. Til hans ros må jeg sige, at jeg synes, at han er sluppet ualmindelig godt fra opgaven. Både *Godzilla* og de andre monstre er vanvittig godt lavet med en form for personlighed, der samtidig afslører en ligegyldighed over

for de små menneske-myrrer, der render rundt om uhyrernes tæer.

Når monstrene er flintrende ligeglade med vores stærkeste våben (atombomber) – ja, de spiser dem bogstaveligt talt til morgenmad – så bliver vores lidenskab overfor naturen ligesom skåret ud i pap. At det så er lidt langt fra virkelighedens verden, er så en anden sag. Dette illustreres yderligere af, at vi konsekvent ser monstrene fra en af hovedpersonernes synsvinkel, så det ender ikke med, at vi ser monstrene slås som i en eller anden boksekamp i en sær baggrund af ruiner, men hele tiden mindes man om, at disse monstre bare er kolossalt store i forhold til os.

Filmen er også så snedig, at den giver det ene monster et effektivt EMP-skjold, så al elektronik dør, hvis militæret kommer for tæt på. Det virker i hvert fald storladent på mig, i modsætning til 1998-versionen, hvor man somme tider blev ret bevidst om, at *Godzilla* skiftede størrelse i tide og utide, militæret angreb i en uendelighed, og filmen kunne bare ikke blive enig med sig selv om, hvorvidt den skulle være humoristisk eller alvorlig. Jeg havde ikke det store mod 1998-versionen, der teknisk set er flot lavet, men det her fungerer bare bedre.

Effekter og lyd er, som man må forvente af en blockbuster-

film i vore dage, ganske imponerende, og man bør absolut se filmen med et godt surroundanlæg eller nogle gode hørebøffer, da der er rigtig god gang i de dybe toner og Godzillas brøl lyder bare bragende godt. Det eneste som jeg var lidt utilfreds med, var skuespillet, der haltede en del fra specielt vores hovedperson. Godt nok skal han forestille at være en kold fisk med militærbaggrund og traumer fra barndommen, men han udviser simpelthen for få følelser hele vejen igennem. Det er muligt at han ikke rigtig har vidst, hvad han skulle gøre med al den green screen han utvivlsomt har spillet meget med/mod, men det virker kunstigt. De øvrige er ret gennemsnitlige, men formår dog at se måbende ud med en vis overbevisning. Ergo er det som forventeligt kun Bryan Cranston, der rigtig brænder igennem i den lidt mere taknemmelige rolle som forskellige grader af desperat.

Flere har brokket sig over, at filmen er for mørk – både bogstaveligt og handlingsmæssigt – og at man ser for lidt monster-slagsmål, men det er jeg slet ikke enig i. De der synes det kan passende gå ind og se *Transformers 4*, der er 2½ times konstant eksplosion på lærredet – gaaaab...

Det er tydeligt at instruktøren her er endog meget glad for genrefilm, og der er talrige vink til både tidligere *Godzilla*-film og andre film, såsom *Alien(s)*, 2001 m.fl. Rigtig god monsterfilm, der i øvrigt fint kan ses af børn, selvom de måske vil synes, den er lidt kedelig den første time...

Filmen har i biografdistribution alene indtjent mere end tre gange sit budget, så en toer i en planlagt trilogi kommer formentlig i 2018, også med Gareth Edwards som instruktør. I første omgang er han dog lige hyret til at lave en spin-off til de nye *Star Wars*-film!

Niels Gjerløff

Predestination

Film, Australien 2014, 97 min.

Instr.: Michael & Peter Spierig

Medv.: Ethan Hawke, Sarah Snook, Noah Taylor, m.fl.

Det er sjældent at der kommer en virkelig god og tro filmatisering af en klassisk science fiction-roman eller -novelle, og dermed er den australsk-producerede *Predestination* netop en bemærkelsesværdig sjældenhed. Den translaterer nemlig smukt Robert A. Heinleins roste gender-bender novelle "All You Zombies..." til en stramt plottet spillefilm hvori næsten samtlige detaljer fra novellen er med, plus lidt ekstra.

Ethan Hawke (som inden for genrefilm senest imponerede med den glimrende vampyr/scifi-film *Daybreakers* fra 2009) spiller den unavngivne 'The Bartender', som er en rumtidsagent for The Temporal Bureau der rejser rundt i historien og forhindrer diverse katastrofer. En stor del af filmen foregår, ligesom novellen, i en bar, hvor The Bartender fortæller sin historie til en kvindelig pulp-forfatter der kun kendes under dæknavnet 'The Unmarried Mother'. Det er svært at fortælle noget som helst om handlingen uden at spoile den, men det drejer sig om et af Heinleins yndlingsplots, nemlig

at rejse tilbage i tiden og på paradoksal vis blive forælder til sig selv. Hvad dette i øvrigt involverer, vil jeg ikke afsløre for meget om her, udover at der selvfølgelig er tale om et tidsløkke-plot, som dog til forskel fra andre tidsløkker er skabt med vilje og gradvist gjort stabilt, med det formål at skabe den perfekte rumtidsagent. Det er kompliceret og chokerende – og hvis man ikke har læst "All You Zombies..." (eller ikke kan huske den) i forvejen, så bør man vente med at (gen)læse den til efter man har set filmen, så man kan få det fulde og overraskende udbytte af hvad der sker i denne imponerende velproducerede og velspillede filmatisering. Sarah Snook er en skuespiller som virkelig fortjener opmærksomhed for sin rolle som The Unmarried Mother; forhåbentlig hører vi meget mere til hende fremover. Det er fedt at læse novellen umiddelbart efter at have set filmen, fordi man så kan se hvor meget af dialogen fra novellen der faktisk er brugt i filmen.

Filmen har tilføjet et sideplot til historien for at gøre den mere helstøbt (og lang nok til en spillefilm), og det fungerer udmærket, selvom det er endnu et komplicerende element. Det handler om en katastrofe der skal afværges, og det er meget godt at det er med, for ellers ville filmen næsten overhovedet ikke fortælle noget om hvilken type missioner, rumtidsagenten tog ud på – og det er en baggrund, man har brug for at høre om, så man får sat historiens hovedplot bedre i perspektiv.

Alt i alt en storslået science fiction filmatisering som kun kan anbefales – den må ganske enkelt kåres til årets bedste sci-fi-film. Tidsrejselogikken er så indviklet at man skal tænke sig virkelig godt om og gøre sig nogle gevaldige antagelser, før det rigtig begynder at blive bare en lille smule logisk præcis hvordan filmens tidsløkke skabes (ja, det er den gamle gåde med hønen og ægget – hvilket også diskuteres i

filmen). Og holder logikken så? Well, filmen er under alle omstændigheder tilstrækkelig fængslende til at man rigtig gerne vil tro på dens præmis. Man indstiller hjertens gerne sin vantro. Og så kan man ikke forlange ret meget mere af god (science) fiktion.

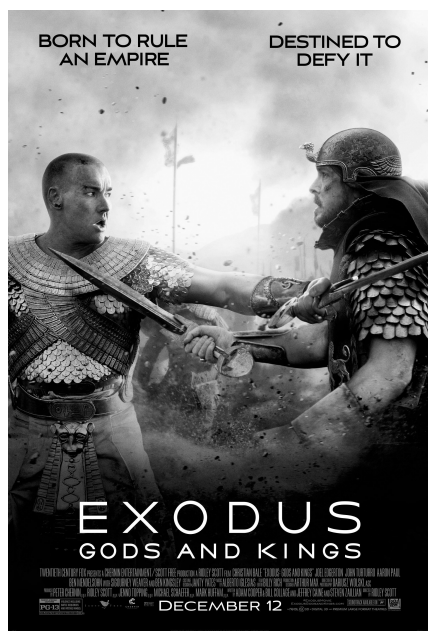
Karakter: 10 stjerner ud af 10.
Tue Sørensen

Exodus: Gods and Kings

Film, USA 2014, 150 min.

Instr.: Ridley Scott

Medv.: Christian Bale, Joel Edgerton, Sigourney Weaver, John Turturro, Ben Kingsley, m.fl.

Ja, så oprandt minsandten dagen hvor Ridley Scott genindspillede Cecil B. DeMilles episke *The Ten Commandments* (1956)! Det er ikke indlysende at verden netop nu skulle tørste efter en sådan, men, hey, hvorfor ikke? Jeg er ganske stor fan af Ridley Scott og mener at han er en af de allermest teknisk kompetente nulevende instruktører, så, alene fordi det er ham der har lavet den, giver jeg gerne en storladen fantasy-film om religiøs overtro en chance, selv om jeg stiller stort spørgsmålstegn ved om det er en særligt tidssvarende histo-

rie. Scott har dog tydeligvis forsøgt at gøre denne nyfortolkning tidssvarende ved at holde den i et moderne sprog, som vil være fordøjeligt for et ungdommeligt publikum, men som også til dels – måske med vilje? – underminerer storheden ved den klassiske fortælling.

Plotelementerne er basalt set de samme som i *The Ten Commandments*, omend de kommer i en anden rækkefølge og med anderledes grader af fokus. Forhistorien har man sprunget over; den refereres i stedet i nogle stærke scener, hvor Moses stadig ikke selv tror på at han skulle være født som hebræer. I traileren ser vi en scene hvor Ramses spørger Moses, "Er det en trussel?", og Moses svarer eftertrykkeligt "Ja!", men denne trailer-scene er faktisk sammenklippet af ikke-relaterede scener i filmen, hvilket såmænd er en sjov nok idé.

Det suverænt mest interessante ved filmen er dens repræsentation af Gud. Det er en vrede og gammeltestamentlig Gud, som taler til Moses gennem en budbringerengel, som er en lille dreng, velspillet af britiske Isaac Andrews. Denne Gud har en drengs utålmodighed og ustadige temperament, og Moses, der i høj grad fremstilles som en skeptiker, er ikke enig med ham i alt. Men de ti bud, dem er de to dog enige om.

Ægyptens plager kommer alle sammen lige efter hinanden og kulminerer med at alle førstefødte drengebørn i Faraos by bliver dræbt af Gud, undtagen selvfølgelig hebræernes. Ramses fordømmer denne handling, og Moses er heller ikke enig med Gud i at det er en god idé. Men Gud er jo Gud...

Selv om der er meget blodudgydelse i denne film, så savner man alligevel noget ægte menneskelig harme som reaktion på grusomhederne, for at gøre historien og personerne mere vedkommende. Men måske har Scott bevidst undgået dette for ikke at gøre hebræer-

nes lidelseshistorie for universel; det er som om der opretholdes en vis sober distance til det hele, for måske at understrege at denne historie kun skal ses gennem dette ene folkeslags øjne, og netop ikke, som det ellers blev præsenteret i 1956-filmene, som en af den vestlige civilisations største og mest grundlæggende myter. Derved reducerer Scott historien til blot endnu en fantasy-fortælling blandt så mange andre, og det synes jeg faktisk er en fin ting. Biblen er en eventyrbog og bør med sekulære øjne ikke ses som andet eller mere.

Filmens klimaks kommer selvfølgelig da hebræerne skal krydse det Røde Hav på flugt fra Faraos hær. Det er helt sikkert ganske spektakulært – og så i 3D – og så alligevel ikke. En del af Ridley Scotts nyere film har karakter af at være solidt venstrehåndsarbejde, og sådan vil jeg i sidste ende nok også beskrive *Exodus: Gods and Kings*. Det er, som altid, en teknisk og visuelt storslået film, men historien og personerne er ikke helt medrivende nok til at det bliver en rigtig stor, kunstnerisk oplevelse (morsomt nok kommenterer Moses også selv på at hans forhistorie ikke er så god endda). Standarden for spektakulære Hollywood-film er i dag så høj at der skal virkelig meget til for at imponere, og i sidste ende er der ikke rigtigt noget nyt eller innovativt element, som man kan glæde sig over i denne film. Kvalitetsniveauet er efter min mening sammenligneligt med hvad vi så i f.eks. *Gladiator* (2000) og *Kingdom of Heaven* (2005). Udmærkede film, men lige netop ikke gode nok til at være/blive moderne klassikere.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

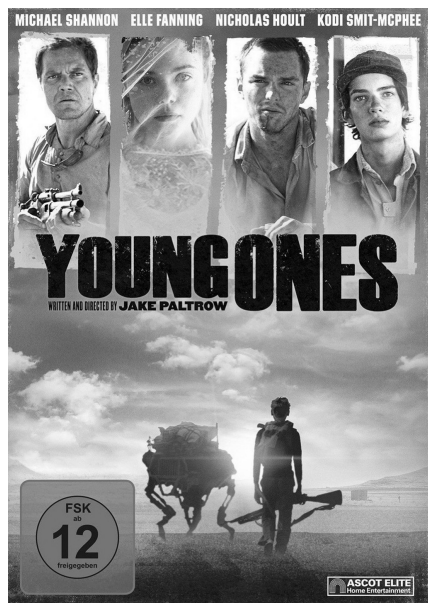

Young Ones

Film, USA 2014, 100 min.

Instr.: Jake Paltrow

Medv.: Kodi Smit-McPhee, Michael Shannon, Nicholas Hoult, Elle Fanning

Engang i nær fremtid er der vandmangel i landbruget, og vi følger en lille familie som på trods af udviklingen er blevet på deres farm i tiltro til at lykken nok skal vende. De kan ikke dyrke noget længere, så de ernærer sig ved lidt handel og smugleri, mens de forsøger at overtale de lokale vandmyndigheder til at lægge en vandledning ud i nærheden af deres marker. Da deres æsel, som de er afhængige af, brækker benet og må aflives, køber de i stedet et robotmulddyr.

Filmen er et drama som ikke har noget voldsomt stort science fiction element, men robotmulddyrets programmering og videooptagelser bliver dog afgørende for plottets udvikling. Filmen er opdelt i tre kapitler, hvor man følger henholdsvis faren (Michael Shannon), datterens kæreste (Nicholas Hoult) og sønnen (Kodi Smit-McPhee). Der sker ting og sager som sønnen gradvist finder frem til, og i denne proces må man især rose alle hovedpersonernes fremragende skuespil. Elle Fannings rolle som datteren er måske lidt forsømt,

men hun har i det mindste én god scene. Som intenst drama er det en kraftfuld film, som spænder mellem både det meget dystre (f.eks. salg af spædbørn) og det mere optimistiske, altid med øje for de store menneskelige omkostninger.

Man kan diskutere om slutningen er lykkelig, men historien er under alle omstændigheder velfrundet og endnu en fjer i hatten for især den unge australier Kodi Smit-McPhee, som har imponeret i stort set alle de film, han hidtil har været med i – f.eks. for relativt nylig *A Birder's Guide to Everything* og *Romeo & Juliet*, begge fra 2013. *Young Ones* er en god film, men hvis man ser den for at se en science fiction-film, så kan man godt blive lidt skuffet over det beskedne sci-fi indhold.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

The Anomaly

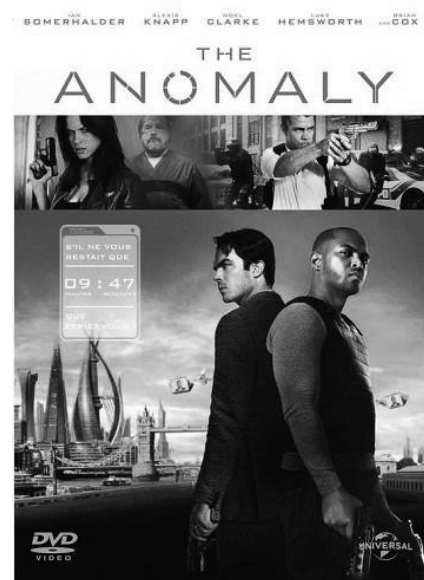
Film, UK 2014, 97 min.

Instr.: Noel Clarke

Medv.: Noel Clarke, Ian Somerhalder, Alexis Knapp, Brian Cox, Luke Hemsworth

Low-budget britisk sci-fi action! Det er ikke altid noget at råbe hurra for, men nogle gange sker miraklet. Noel Clarke, kendt som Mickey Smith i de tidligere sæsoner af den nye *Doctor Who*-serie, er ikke blot skuespiller, men også forfatter og instruktør og fik en BAFTA Award i 2009 som årets mest lovende navn inden for britisk film og tv. Udover *Doctor Who* og en mindre rolle i *Star Trek Into Darkness* har han dog ikke lavet sci-fi før nu, hvor han instruerer og spiller hovedrollen – som også er titelrollen – i *The Anomaly*. Manuskriptet er skrevet af Simon Lewis.

Historien er ganske kompleks. Clarke spiller den forvirrede Ryan, som gentagne gange – ja, faktisk hele filmen igennem

– vågner op et nyt sted, hvor han er bevidst i præcis 9 minutter og 47 sekunder. Derefter blacker han out og vågner igen senere. Han finder ud af at han ikke har nogle minder fra de sidste fem år og at nogen har overtaget kontrollen med hans krop. Han vågner første gang i en varevogn hvor en dreng holdes fanget. Han slipper drengen løs og prøver hele filmen igennem at redde denne dreng fra de terrorister som står bag det hele. Ryan finder også ud af at den teknologi der giver bagmanden mulighed for at overtage hans krop, er prototypen for en storstilet plan om at ... *but that would be spoiling!* Undervejs møder Ryan en smuk prostitueret som han får til at hjælpe sig, og da seeren kun finder ud af hvad der sker i takt med Ryan, er der mange bizarre og tilsyneladende forvirrende optrin i løbet af historien. Men det hele forklares lidt efter lidt, og forklaringerne er meget tilfredsstillende. Skurkenes motivation er endda sympatisk – *kind of*.

Der er da småting, man måske kan kritisere, men kritikpunkterne handler stort set kun om at vigtige plot-elementer kun nævnes så kort og obskurt at de er lige lovlig nemme at misse – og dette er faktisk en del af hele historiens *Memento*-lignende koncept og er derfor slet ikke nogen fejl. I kombination med

den rigelige action, det gode manuskript og aldeles udmærkede produktionsværdier (for en indie-film), ender dette med at være en virkelig fed og intelligent britisk B-film; pulp fiction af høj kaliber. Den holder ikke seeren i hånden hele vejen, men stiller krav til din hjerne. En ægte skjult sci-fi-perle, der naturligvis fik masser af dumsmarte klaps af fatteevne-udfordrede mainstream-anmeldere.

Karakter: 8 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

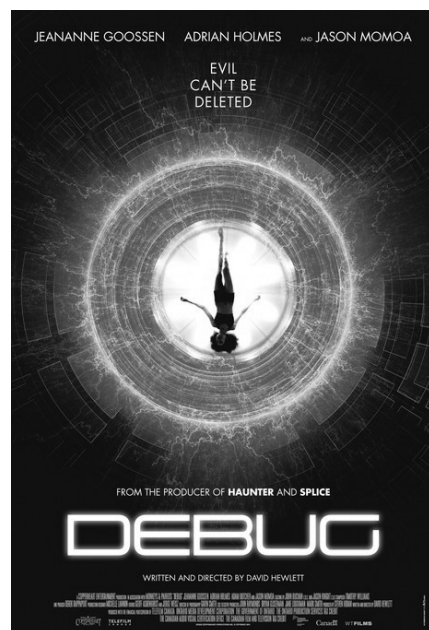
Debug

Film, Canada 2014, 86 min.

Instr. & manus: David Hewlett

Medv.: Jeananne Goossen, Jason Momoa, Jadyn Wong, Adam Butcher, Sidney Leeder m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

David Hewlett – født brite, men blev amerikansk statsborger i 2009 – vil være kendt af sci-fi fans som skuespilleren der spiller Dr. Rodney McKay i tv-serierne *Stargate: Atlantis* og *Stargate: Universe*. Han er også gået i gang med at skrive og instruere, og hans første science fiction-film, *Debug*, har ikke fået

specielt gode anmeldelser. Ikke desto mindre er det en film der er meget målrettet til science fiction fans. Den indeholder rigeligt med replikker fra en del kendte film og serier, fra *Star Trek: Voyager* til *Clerks* og *Deliverance*, og det overordnede plot minder ikke så lidt om plottet fra den efter min mening meget dårlige sci-fi/horror-film *Event Horizon*. Men selvom *Debug* også har mindre horror/thriller-elementer, så er det ikke en horror-film, men hvad jeg vil kalde en rigtig science fiction-film (omend af B-filmtypen). Meget ligesom *The Anomaly* (anmeldt ovenfor) er den nemlig kraftigt idé-drevet og ikke tynget ned af det kunstige og påskruede karakterdrama som mange forfattere fejlagtigt tror er et krav til en god og 'kunstnerisk' historie og som alt for ofte bare gør historien langsom og kedelig og udvander sci-fi elementerne.

I *Debug* er vi et godt stykke ude i fremtiden, og et hold småkriminelle er blevet dømt til samfundstjeneste, hvilket bl.a. består i at tage ombord på faldefærdige rumfragtskibe og rydde ud i computersystemerne, som består af en lang række mere eller mindre intelligente programmer, som kører i selvsving og ikke har lyst til at blive lukket ned. De kommer til et skib hvor en specielt psykopatisk og morderisk A.I. (fint spillet af en mestendels digitaliseret Jason Momoa) har kontrol med det hele og gradvist går i gang med ikke bare at slå vores antihelte ihjel, men også downloade deres bevidstheder via de hjerneimplantater som folk naturligvis går rundt med i fremtiden. Han vil så fusionere deres bevidstheder med sin egen, som er et kludetæppe af en masse hærdede kriminelles hjerner.

Vores hovedpersoner må tage kampen op, både fysisk og virtuelt, ledet af den seje Kaida (den halv-japanske skuespiller og stuntwoman Jeananne Goossen, der også spillede kvindelig samurai i tv mini-serien *River-*

world fra 2010), som har lavet en digital samurai-avatar af sig selv, som kan tage kampen op mod den onde intelligens inde i computersystemet. Fede og meget tegneserieagtige idéer hele vejen igennem, og ganske OK spillet af attraktive skuespillere.

Produktionsværdierne er ganske udmærkede, og hvis man er til rumfilm med solid spænding, action og udvikling, så skal man bestemt ikke snyde sig selv for denne fine lille canadisk-producerede film, som er tilgængelig på både DVD og Blu-ray.

Karakter: 8 stjerner ud af 10.

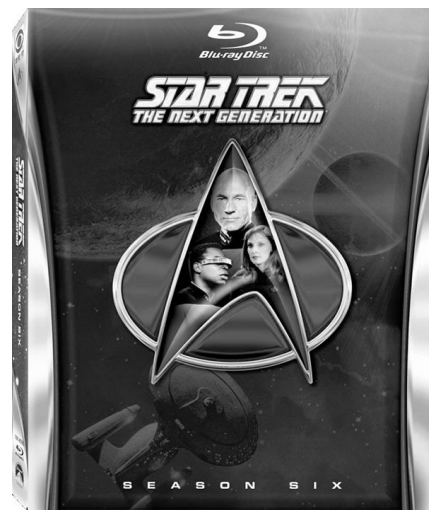
Tue Sørensen

Star Trek: The Next Generation – Sæson 6

Tv-serie, USA 1992/1993, 26 episoder à 44 min.

Medv.: Patrick Stewart, Jonathan Frakes, Brent Spiner, m.fl.

På Blu-ray fra Paramount Home Entertainment

"To boldly go where no one has gone before..."

Samtlige afsnit af tv-serien *Star Trek: The Next Generation* indledes med disse bevingede ord, som fremføres med mærkbar ildhu af den evigt pragtfulde Patrick Stewart. Ni ord, der på sin vis opsummerer hele *Star Trek*-sagaen. På tværs af seks tv-serier og tolv spillefilm er fran-

chisens fiktive helte og heltinder draget dristigt gennem verdensrummet, hvor de har spejdet efter kulørte rumvæsner, henrivende himmellegemer og fremmede verdener, som i snart 50 år har dannet rammen om hundredvis af fængslende fortællinger. Der bliver da heller ikke sparet på disse ingredienser her i den 6. sæson af *Star Trek: The Next Generation* (normalt benævnt TNG blandt fans), der næsten lige er udkommet herhjemme på Blu-ray og som altså bugner af spændende intergalaktiske eventyr.

Men pudsigt nok er sæsonen mere optaget af at rejse indad end udad – nærmere bestemt ind i sindelagene og følelsesregistrene på de heroiske Starfleet-officerer, som udforsker Mælkevejen om bord på rumskibet Enterprise. Og det er enormt forfriskende, for det bliver langt lettere at engagere sig i Enterprise-besætningens vilde vovestykker, når man vitterligt føler, at man kender de opspundne personer, der kaster sig ud i dem. Når vi for alvor kommer ind under huden på dem.

Det gør vi bl.a. i sæsonens allerbedste afsnit, "Tapestry", hvori en almægtig spasmager, Q (John de Lancie), lader Enterprises kaptajn, den galante Jean-Luc Picard (førnævnte Stewart), rejse tilbage i tiden for at korrigere flere af fortidens fejltrin. Q har ageret omdrejningspunkt i flere af seriens fornemste afsnit, men dette er måske nok det bedste af dem alle – en slags futuristisk pendant til Charles Dickens' "Et juleeventyr", hvor Picard får sat sin turbulente ungdom i relief og langsomt indser, at alle hans brølere og fejltagelser ikke svækkede ham, men derimod styrkede ham. Q og Picard har altid været et mægtigt makkerpar, der slår gnister – den stoiske, standhaftige Picard kontra den kæкке, fandenivoldske Q – og her udløser Stewart og de Lancies samspil både beundring, latter og (til slut) endda et par tårer. En god morale

indsvøbt i tre kvarters blændende, bevægende sci-fi.

I et andet fremragende afsnit, "Relics", dukker selveste ("beam me up") Scotty op – ja, maskinmesteren fra 1960'ernes oprindelige *Star Trek*-tv-serie. I den gamle serie var Scotty (som sædvanligt spillet af James Doohan) som regel hensat til at spille andenviolin klos op ad føljetonens centrale trio, bestående af Kirk, Spock og McCoy. Men her får den karismatiske skotte endelig godt med albuerum i rampelyset, og Doohan udnytter pladsen til fulde. Det er en stærk, følelsesladet fortælling om det at blive ældre og føle sig ude af trit med samtiden, og undervejs lærer vi Scotty bedre at kende, end vi nogensinde gjorde under den oprindelige *Star Trek*-series tre sæsoner.

Sæson 6 understreger også manuskriptforfatternes imponerende, kreative alsidighed. "A Fistful of Datas" er en underholdende hyldest til Sergio Leones klassiske westerns, hvori Enterprises klingonske sikkerhedsofficer, Worf, duellerer med adskillige grumme cowboys på rumskibets såkaldte holodeck – et unikt lokale, der via hologrammer kan genskabe objekter, personer og miljøer (i dette tilfælde: det vilde vesten).

"Starship Mine" er også en gribende cadeau – i dette tilfælde til actionklassikeren "Die Hard". Picard må ene mand bekæmpe en gruppe terrorister om bord på Enterprise, og Stewart viser sig at være yderst troværdig som John McClane-lignende actionhelt.

"Lessons" fortæller en hjer-

teskærende kærlighedshistorie, "Frame of Mind" er en psykologisk thriller af høj kaliber, dobbeltafsnittet "Chain of Command" giver os et nerveflængende drama om en kidnappet, tortureret Picard, og sæsonen runder tilmed af med et brag af en cliffhanger i form af "Descent, Part 1", hvori selveste Stephen Hawking (en af verdens største fysikere og samtidigt en dedikeret *Star Trek*-fan) har en mindre, munter birolle.

Western, action, romantik, thriller, komik – ja, der er praktisk talt ingen narrativ skabelon, som manuskriptforfatterne ikke kan skære en god historie over, og det er bemærkelsesværdigt, at på trods af disse hyppige genreskift, så mister man aldrig følingen med karaktererne.

Jeg husker også, at jeg engang talte med en prominent, dansk filosof, lige før hun blev indskrevet i Kraks Blå Bog, og hun fortalte, at episoden "Ship in a Bottle" (også fra denne sæson) ofte inddrages i filosofiundervisningen på Danmarks universiteter. Afsnittet giver da også en masse stof til eftertanke: Et hologram, der har opnået selvbevidsthed, selvom det reelt ikke eksisterer, formår at forlade sine computerskabte omgivelser og træde ud i den virkelige verden – en fuldkommen uforklarlig begivenhed, som udløser stor debat om, hvad det egentlig vil sige "at være til". Ja, ud over at mestre praktisk talt alle genrer, er seriens bagmænd altså også ferme til at aktivere både lattermuskler, nerver, tårekanaler og de små grå. Wow.

Ligesom seriens foregående fem sæsoner, ser dens sjette af slagsen fuldkommen fantastisk ud på Blu-ray. Igen har man endevendt Paramounts enorme filmarkiver for at finde de oprindelige kameranegativer fra optagelserne, som dernæst er blevet rensat, scannet og sammenklippet på ny. Det har været en årelang, bekostelig proces, som i dén grad har båret frugt: Billedsidens opløsning er næsten

seks gange højere her end på dvd, så nu kan man pludseligt nyde og nærstudere utallige visuelle detaljer, der tidligere har været uklare på videobånd og dvd. Og farverne, der ofte fremstod drænedes og matte på dvd, er anderledes naturtro og appetitlige i HD, mens man nu også for alvor kan værdsætte fotografernes leg med lys og skygger, som tit giver episoderne et lækkert spillefilmslook. De fleste effekter er blevet fornemt rekonstrueret ved brug af de oprindelige modelskud, mens de få nyindsatte computereffekter (såsom phaserskud) fungerer fortrinligt. Og udgivelsen er i øvrigt lige så imponerende på lydfronten som på billedfronten – hver gang Enterprise flyver forbi kameraet, fornemmer man, at det passerer hjemmebiografen på vejen.

Summa summarum: Årgang 6 af *Star Trek: The Next Generation* er simpelthen et must på Blu-ray – og ikke blot for trekies, men også for nysgerrige science fiction-entusiaster, der endnu ikke har stiftet ordentligt bekendtskab med *Star Trek*-franchisen. Seriens relativt episodiske natur gør den meget lettilgængelig for de uindviede. Sæsonen huser hobevis af fænomenele afsnit, og udgivelsens i alt seks skiver rummer også en masse godt ekstramateriale – lige fra trailere og kommentarspor (hvorpå bl.a. flere af seriens instruktører og manuskriptforfattere disker op med et væld af fascinerende anekdoter) til fornøjelige fraklip, slettede scener og flere timers dybdeborende dokumentarer. Her er desværre ikke helt så mange ekstra godter som på Blu-ray-udgivelserne af seriens tidligere sæsoner, men alligevel tøver jeg ikke med at anbefale udgivelsen på det varmeste. Og husk naturligvis også at opstøve de foregående sæsoner!

Karakter: 9 stjerner ud af 10.
Johan Albrechtsen

Interstellar

Film, 2014 USA/UK, 169 min.

Instr.: Christopher Nolan

Medv.: Matthew McConaughey, Mackenzie Foy, Jessica Chastain, Anne Hathaway, John Lithgow, m.fl.

Advarsel: Denne anmeldelse indeholder SPOILERS!

Manden bag skønne film som *The Prestige*, *Inception* og *Batman*-trilogien, Christopher Nolan, præsenterer her sin med spænding ventede science fiction-opus, *Interstellar*. Mine forventninger til filmen var skruet helt i vejret, og jeg havde indtryk af at Nolan var en ægte SF-fan og -ekspert, som endelig havde fået mulighed for at lave et stort personligt SF-projekt, sådan som han synes det skulle være. Virkeligheden viste sig dog at være anderledes, og jeg må erkende af filmen var noget af en brat opvågnen for mig.

Præmissen handler om at Jorden er ved at dø pga. et ikke-specificeret "problem med tyngdekraften". Det lyder mystisk, og man får heller ingen forklaring på det i filmen, men laver man lidt research finder man ud af at filmens oprindelige og senere omskrevne manuskript nævner at tyngdekraften (kun på Jorden, eller i hele universet? Vides ikke) er begyndt at blive krafti-

gere, så planter og afgrøder har sværere ved at vokse. Hvorfor denne naturkraft er begyndt at ændre sig, får man ingen forklaring på.

Hovedpersonen, Cooper, er en landmand som engang var rumpilot og som ærgrer sig over at Jorden er ved at kollapse, både ressourcemæssigt og socialt. Lærerne i skolen tror ikke længere på månelandingen, og hele samfundet er nærmest blevet skeptisk overfor al viden-skab. Cooper sætter sin lid til sin ti-årige datter, Murph, som det er lykkedes ham at gøre en god lille videnskabs pige ud af.

I Murphs værelse på farmen spørger det. Et underligt fænomen bruger en kode til at fortælle Cooper og Murph om nogle koordinater ikke så langt derfra, som de straks tager hen til. Der finder de en hemmelig NASA-base, hvor der arbejdes på en rumstation og nogle rumskibe, som skal redde Jorden ved at lave missioner til nogle kolonisérbare planeter på den anden side af et ormehul som på mystisk vis har manifesteret sig i nærheden af Saturn. Cooper skænkes som den mest kvalificerede pilot jobbet med at flyve gennem ormehullet, selvom dette betyder at han tragisk må forlade sin datter (og lidt ældre søn) i måske mange år.

På den anden side af ormehullet viser det sig at de tre måske-kolonisérbare planeter kredser om et enormt sort hul. Okaaaay – meget sej idé, men hvordan lader det sig lige gøre? Alle de videnskabelige detaljer om dette sorte hul er lagt ud på nettet; det er på 110 millioner solmasser (altså næsten så stort som et centralgalaktisk sort hul), og roterer med over 98% af lysets hastighed! Det giver nogle sjove visuelle effekter, men hvordan der skulle kunne være Jord-lignende planeter i kredsløb om dette sorte hul, henstår i det ukendte. Hvis det sorte hul er så stort, så må det ligesom et centralgalaktisk sort hul slubre hele stjerner i sig hver eneste

dag, og derfor have et så voldsomt strålings- og partikelmættet nærmiljø at enhver form for lokal beboelighed er helt umulig. Eller ligger det sorte hul ude i interstellart rum, uden andet stof omkring sig end de tre planeter? Det virker ekstremt usandsynligt. Men, lad os så endda bare sige at hele systemet er kunstigt skabt. Det forklarer ikke hvordan der kan være noget nær dagslys og menneske-komfortabelt klima på de tre planeter, for et sort hul der ikke konstant suger stof ind, udsender heller ikke noget som helst, udover måske lidt gammastråler.

Men *anyway*, da Cooper og hans astronauthold ankommer til det sorte hul-system, vælger de som det første at gå ned på den planet der er nærmest det sorte hul, selv om de ved at der er voldsomme relativistiske effekter på spil; så meget at én time på overfladen svarer til 7 år oppe i rummet! Hvilke videnskabsfolk ville vælge som det første at gå ned på den klart mest risikable planet ud af tre? Hvor, hvis noget går galt, hele missionen (plus chancen for at komme hjem til børnene mens de stadig er i live) vil blive bragt i ekstrem fare? Ingen, naturligvis.

Det er sådan set meget sejt at en enorm tidevandsbølge konstant fejer hen over den første planet – men mindre sejt at de ikke kunne se den fra kredsløb. Men det var måske noget med tidsforskydningen. *Anyway*, det

videnskabelige fungerer ikke perfekt, for så tæt på et sort hul ville en planet have bunden rotation, og tidevandet ville således slet ikke flytte sig, men være samlet det samme sted. Man spørger også sig selv hvordan de kommer op i rummet igen fra både denne og den næste jordlignende planet, for de har kun et lille rumskib og ikke de løfteraketter der fik dem op fra Jordens tyngdebrønd tidligere i filmen.

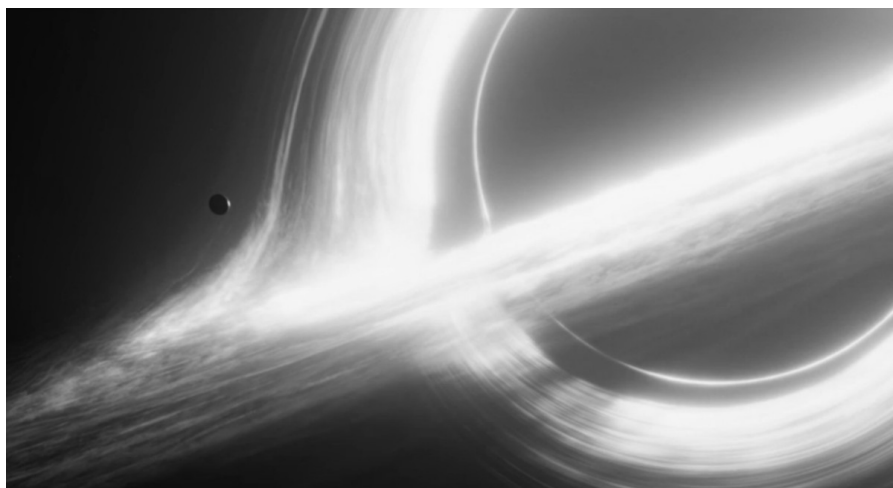
Den anden planet har sendt positive rapporter tilbage om mulighederne for kolonisering, men det viser sig at det er en isplanet hvor den ledende videnskabsmand, Dr. Mann, bare har sendt løgnagtige rapporter for at redde sig selv. Og da de så kommer for at redde ham, og hans plan således er lykkes, synes han lige at han skal ødelægge det hele ved at prøve at slå dem ihjel, hvilket ender med at han får slået sig selv ihjel. Ikke lige en adfærd der passer sig for en genial videnskabsmand. Nå, men han var åbenbart angrebet af rumsyge.

For at komme til den tredje planet bliver de nødt til at sling-shot'e rundt om det sorte hul, hvilket i sig selv er en udmærket idé (som jeg også selv engang brugte i et stykke *Star Wars/Star Trek* fanfic for snart tyve år siden). Men Cooper ved (eller rettere, eftersom det næppe holder videnskabeligt, lad os sige at Cooper tror) at det kun kan lade sig gøre hvis han ofrer sig, og

ned styrter han så i det sorte hul. Men, det sorte hul er i virkeligheden et stykke teknologi skabt af nogle fremtidsaliens (som givetvis er fremtidsmennesker), og ved at se tidsdimensionen som en slags rumdimension kan Cooper nu pludselig sende beskeder tilbage til sit tidligere selv på Jorden, hvor han bliver årsag til spøgelseskoordinaterne som sender ham ud på hele eventyret *in the first place*. Altså en tidsløkke-ting.

Der er mange grunde til at filmen slet ikke fungerer logisk. Cooper, i det sorte hul, har fortrudt at han tog afsted, så han sender beskeden STAY til sig selv – men det er jo samtidig med at han sender koordinaterne om at tage af sted?! Så han beder sig selv om at blive og tage af sted på samme tid? Og siden det nu er en tidsløkke skabt af fremtidsmenneskene, hvordan kan de så være et resultat af en fortid som de selv har været med til at skabe fra fremtiden? Logisk set kun på én måde, nemlig ved at tiden ikke er fremadskridende og kausal, men frossen og deterministisk; at alting altså sker samtidig. Hvilket medfører at der ikke findes fri vilje. Og så er det hele ligesom lidt ligegyldigt.

Og tyngdeproblemet? På Jorden har videnskabsmanden spillet af Michael Caine åbenbart for længst 'løst' den ligning der skulle til for at løse tyngdeproblemet, men på en sådan måde at der ikke er nogen løsning. Men det er jo ikke sådan videnskab fungerer. Man kan ikke komme definitivt frem til en ikke-løsning! Så har man bare opgivet at gøre sig nye antagelser. I filmen påstås det at løsningen KUN kunne findes ved hjælp af insider-information fra det sorte hul, men hvordan skulle videnskabsmanden kunne vide det definitivt? Hvorfor skulle han ikke fortsætte med at revidere sine antagelser og komme videre med undersøgelserne? *Anyway*, de får så oplysningerne fra det sorte hul og finder en metode til at få deres rumstation løftet op

fra Jorden og ud i rummet. Vi hører selvfølgelig ikke noget om detaljerne; hvad er dette tyngdeproblem, og hvis det bare er lidt stærkere tyngdekraft, hvorfor kræves der så en kompliceret ny ligning til at finde ud af hvordan man skal få noget masse op fra Jordens overflade? Der er sikkert en del detaljer om disse plotelementer som engang figurerede et eller andet sted, men nu er blevet slettet fra manuskriptet.

Til slut sidder man tilbage med mange spørgsmål. Skulle rumstationen i slutningen af filmen igennem ormehullet for at kolonisere nogle andre planeter? Hvorfor skulle Cooper kolonisere den tredje planet kun sammen med Dr. Brand (Anne Hathaway), som en anden Adam og Eva, når de sagtens kunne få flere kolonister med? Da den tredje astronaut sad og ventede i 23 år mens de var nede på den første planet, hvorfor sendte han ikke beskeder hjem til Jorden om hvad der skete, hvilket vi igen og igen så at de godt kunne? Og jeg kunne nævne mange, mange flere ting der ødelagde filmoplevelsen for mig. Manuskriptet er ganske enkelt hullet som en si. Filmen citerer også Murphys lov forkert, på en måde som er noget nonsens. Det er bittert at gå ind i biffen med håb om en fantastisk space opera-film og så bagefter rejse sig fra sædet med en brændende

trang til at gå i gang med en liste over "100 stupide ting, jeg lærte af *Interstellar*..."

Jeg forventede faktisk interstellare rejser, ude i rummet mellem stjernerne. Det fik vi desværre ikke noget af. Jeg forventede en sober udforskning af chancerne for kolonisering af planeter omkring andre stjerner. I stedet får vi en banal kunsthulsystem og en 2001-agtig slutning, hvor det ikke handler om ideer med relevans for hele menneskeheden (som det gjorde i 2001!), men om nogle få personers relationer til hinanden via en fortænkt tidsløkke. Nej, jeg er ikke tilfreds! Jeg ville have storladne space opera, men med denne film var Nolan opsat på at være realistisk på en måde som alligevel ikke giver mening i sådan et B-filmmanuskript. F.eks. ser man kun rumrejserne fra personlige perspektiver og close-ups; næsten aldrig udefra og på afstand. Der er bevidst skåret ned på det spektakulære og den sci-fi-mæssige "sense of wonder", hvilket bare overhovedet ikke fungerer for mig. Filmen er enig med mange andre rumfilm om at rummet er et frygteligt farligt og fjendtligt sted, og det er denne pessimisme og dysterhed der hovedsageligt fokuseres på, selv om filmens pointe og slutning er at vi godt kan komme ud i rummet og redde os fra en døende jord.

Det giver en ubalance i filmens budskab, som på mig virker forskruet.

Skuespillet i filmen er det bedste, man kan fremhæve; Mackenzie Foy's ti-årige Murph er filmens bedst udviklede person og står for den stærkeste scene, som er en kvintessentiel science fiction-scene: dér, tidligt i filmen, hvor det går op for hende at hendes far ikke aner hvor mange år han kommer til at være væk, pga. de relativistiske effekter. Dét er sgu' skuespil! Desværre har Anne Hathaways Dr. Brand-figur en alt for lille rolle, og bliver ikke synderligt udviklet (jo tak, lidt romantik mellem hende og Coop ville have været et kærkomment og forfriskende pust). Matt Damons første scene som Dr. Mann er rigtig god, men dens gennemslagskraft undermineres af figurens efterfølgende selvished og idiotiske opførsel.

Der er folk der synes at filmen er totalt storslået og fungerer for dem hele vejen igennem. I mine øjne er det en film der skiller fårene fra bukkene – det er en manipulerende og kommerciel film som forsøger, og lykkes med, at tække et mainstream-publikum som alligevel ikke forstår alle hullerne. Men hvis man tænker som en forfatter, som en videnskabsmand, eller som en intelligent SF-fan, så er *Interstellar* simpelthen en af SF-filmhistoriens største skuffelser. Et prætentiøst B-filmmanuskript med en A-films produktionsværdier og bestemt ikke en film der med nogen ret kan skrives ind på nogle som helst lister over bedste SF-film nogensinde. At den så i skrivende stund er nr. 15 på IMDb.coms liste over bedste film nogensinde, kan man jo kun sukke og rulle med øjnene over.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Safety Not Guaranteed

Film, USA 2012, 82 min.
Instruktion: Colin Trevorrow

SAFETY NOT GUARANTEED
AUBREY PLAZA MARK DUPLASS JAKE JOHNSON
from the producers of **LITTLE MISS SUNSHINE**

“Colin hvem?” er der sikkert mange, der tænker, når de hører, at Colin Trevorrow er instruktøren på den fjerde Jurassic Park-film, *Jurassic World*. Så hvis man er nysgerrig efter at finde ud af, hvad denne Colin Trevorrow kan, er det værd at tjekke hans debutfilm, *Safety Not Guaranteed*, fra 2012, hvis manuskriptforfatter, Derek Connolly, i øvrigt også er med på *Jurassic World*-holdet.

Umiddelbart kan det dog være svært at se, hvorfor nogen på baggrund af den film har tænkt: Ja, selvfølgelig overlader vi 150 millioner dollars og ansvaret for en populær franchise til denne mand.

Ikke fordi *Safety Not Guaranteed* er en dårlig film – faktisk tværtimod – men der er tale om en indie-komedie med minimale effekter og et budget, der er 200 gange mindre end det til *Jurassic World*. Gareth Edwards foretog et lignende spring, da han gik fra *Monsters* til *Godzilla*, men her var der i det mindste tale om beslægtede emner, og han havde i forvejen erfaring med effekter.

Safety Not Guaranteed er derimod en science fiction-film af den slags, hvor man først til

allersidst finder ud af, om den overhovedet er science fiction eller om det bare er noget, en sindsforvirret mand bilder sig ind.

Udgangspunktet er en annonce, hvor der søges efter en partner til en tidsrejse:

“WANTED: Someone to go back in time with me. This is not a joke. You'll get paid after we get back. Must bring your own weapons. I have only done this once before. **SAFETY NOT GUARANTEED.**”

Den oprindelige annonce blev i virkeligheden skrevet af en medarbejder på et magasin, der havde brug for at fylde et hul ud på en side, men i filmens verden får den en journalist og to praktikanter til at drage ud for at finde personen bag.

Forfatteren til annoncen viser sig at være en mand, der giver indtryk af at være en opfinder med visse psykiske problemer. Men i takt med at den kvindelige praktikant kommer ind på livet af ham, opstår der en fælles forståelse mellem dem, og hendes skepsis begynder at smuldre. Begge er utilpassede og ensomme sjæle, der har lidt tab, og måske er det derfor, de finder tanken om at rejse tilbage i tiden tillokkende.

Samtidig viser det sig, at den mandlige journalist – som egentlig burde have gjort al arbejdet – blot har brugt annoncen som et påskud til at opsøge sin første kærlighed, og det kan siges at være en anden form for tidsrejse.

På den måde får *Safety Not Guaranteed* fortalt, at vores egen tidslinie ikke kun er formet af begivenheder, men i lige så høj grad af de mennesker, vi møder på vores vej.

Den pointe bliver fornemt formidlet af skuespillerne, der hovedsageligt er hentet fra tv-verdenen eller indie-scenen. Det mulige tidsrejsende par spilles af Aubrey Plaza fra *Parks & Recreation* og Mark Duplass, som både instruerer og producerer indie-film og har

medvirket i film som *Your Sister's Sister*, mens man i andre roller ser folk som Jake Johnson fra *New Girl*, Mary Lynn Rajskub fra *24 timer* og Kristen Bell fra *Veronica Mars*.

Sammen med Colin Trevorrow og Derek Connolly får de skabt personer, man både tror på og finder interessante at følge. Og det er sikkert her, man skal finde forklaringen på, at duoen har fået lov at lege med dinosaurer. For hvis de kan få overført *Safety Not Guaranteed*s fine personskildringer til *Jurassic World*, er der noget at se frem til, når filmen får premiere i sommeren 2015 – de hidtidige indslag i serien har ikke ligefrem vrimlet med mindeværdige personer. Ikke kun for publikum, men også for dinosaurerne: Det kan være, at det rent faktisk bliver mennesker af kød og blod, de får lov at sætte tænderne i!

Karakter: 8 ud af 10.

Lars Ahn Pedersen

Ascension

Tv mini-serie, USA 2014

3 episoder

Skabt af Philip Levens og Adrian Cruz; skrevet og instrueret af diverse

Medv.: Gil Bellows, Tricia Helfer, Brandon P. Bell, Lauren Lee Smith, Brian Van Holt, m.fl.

Syfy Channels sci-fi-serier og tv-film er desværre sjældent særlig gode, men med *Ascension* har de for en gangs skyld virkelig gjort sig umage, både med historien og produktionsværdierne. Det er en original produktion, ikke baseret på noget bogligt forlæg.

Serien skulle oprindeligt have været på seks episoder på ca. 45 min. hver, men de er i stedet blevet bundet sammen til tre afsnit på lidt over en time hver.

Mini-seriens genre omfatter både *secret history* og *space opera*. En række geniale videnskabsmænd forsvandt i 1960'erne og viser sig at være blevet en del af et storslået projekt: et generationsskib ved navn *Ascension*, opsendt af John F. Kennedy, som på 100 år skal flyve til Proxima Centauri, 4 lysår væk – altså med en 25.-del af lysets hastighed. Nu, i 2014, er de 51 år ude, dvs. ca. halvvejs.

Der er 600 mennesker ombord, og der fokuseres en del på hvordan deres lille samfund er opbygget, stadig med mange sociokulturelle regler og konventioner fra begyndelsen af 60'erne, men også nye elementer. Da besætningens miljø og ressourcer er strengt kontrolleret, er der naturligvis ikke penge ombord, men magthierarkiet er stærkt influeret af en anden valuta: sex.

Kaptajnens kone, Viondra (Tricia Helfer), er forkvinde for 'stewardesserne', bestående af skibets smukkeste unge kvinder, hvis reelle funktion er at 'påvirke' det lokale politiske råd til at støtte Viondras mand, William Denninger (Brian Van Holt), som kaptajn. Skibet er også klassedelt, med kaptajnen og politikerne øverst, en bred middelklasse af videnskabsfolk, og så et 'lower deck' af teknikere og utilpassede udskud, hvor også børn der er født udenfor ægteskabet (hvor pinligt!!) bliver gemt væk. Om dette 'lower deck' har været der lige fra opsendelsen eller har udviklet sig undervejs, hører man ikke.

Der begås for første gang et mord ombord på *Ascension*, og sikkerhedschefen Aaron Gault (Brandon P. Bell) sættes til at undersøge det. Mordet er tilsyneladende sket med et skydevåben, men der blev aldrig bragt nogle skydevåben ombord. Samtidig foregår der forskellige andre

mystiske ting, såsom at en lille pige er ved at udvikle mentale kræfter. Det viser sig desuden at bagmændene nede på Jorden har forskellige hemmelige planer for rejsen, nogle af hvilke muligvis drejer sig om et orme-hul – og mysterierne stopper bestemt ikke dér. Udover nogle, ahem, markante plot-elementer som ikke skal afsløres her, er der f.eks. en fyr ombord som laver bomber og skriver "No future" rundt om i korridorerne, og vi finder i disse tre afsnit ikke ud af hvem han er. Denne mini-serie er nemlig også ment som en pilot-serie til en længere tv-serie, og jeg vil absolut krydse fingre for at der kommer en sådan opfølger, for det her er spændende og vellavet tv-science fiction af sjælden kvalitet, befolket af interessante og attraktive personer. På mange måder er denne historie netop den type fortælling, jeg havde forventet mig af *Interstellar*, men ikke fik i dén film.

Ascension er imidlertid ikke uden fejl og mangler; især irriterer det mig at der drikkes alkohol i stor stil på skibet, hvilket man f.eks. også gjorde i *Battlestar Galactica*; det er ufatbart for mig hvordan fornuftige rumrejsende kan have sådanne kæmpelagre af alkohol – en non-essentiell vare hvis største effekt er at smadre folks dømmeevne – til trods for at civilisationen og dens industri er brudt sammen, eller som i *Ascension*, fraværende. Og ligeså ufatbart hvorfor disse forfattere åbenbart mener, at der må og skal være rigeligt med alkohol til alle tider i alle verdener. Der er også flere andre detaljer man kan stille spørgsmålstegn ved, og der bruges her og der også for meget tid på nogle af de mindre spændende personer, men spændingen og de basale ideer er der med eftertrykkelighed ikke ret meget galt med, og serien må blankt erklæres for værende guf for sci-fi-fans!

Karakter: 8 stjerner ud af 10.

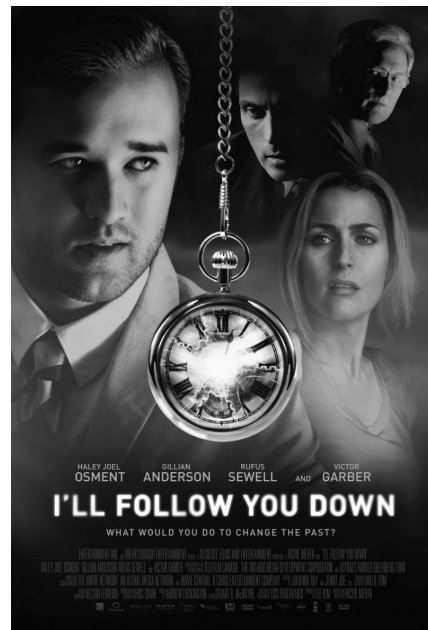
Tue Sørensen

I'll Follow You Down

Film, Canada 2013, 93 min.

Instr.: Richie Mehta

Medv.: Haley Joel Osment, Gillian Anderson, Susanna Fournier, Victor Garber, Rufus Sewell

Så er der tidsrejse på programmet! Haley Joel Osment – drenge fra *The Sixth Sense* (1999) og *Artificial Intelligence: A.I.* (2001) – spiller Erol, en genial fysikstuderende hvis endnu mere geniale far (spillet af Rufus Sewell) opfandt en tidsmaskine da Erol var lille. Han rejste tilbage i tiden for at møde Einstein, men noget gik galt, og han vendte aldrig tilbage (måske var det Einstein, der dræbte ham for at forhindre rod i tidslinjen?! Nej, jeg pjatter bare!). Sammen med sin bedstefar får den voksne Erol, efter diverse genvordigheder med familien – den selvmorderiske mor og den gravide kæreste – mulighed for at genskabe tidsmaskinen og tage ud for at redde sin far.

Det er på mange måder en flot og velspillet film. Skuespillerne er sympatiske og lidt mere 'almindelige' end i en typisk Hollywood-film, og instruktøren håndterer det beskedne budget godt. Som enhver god tidsrejsefilm sætter den en del tanker og ideer i gang, men fortællestilen

er lidt snæver i sin iver efter at avancere et meget bestemt plot. Ideen er at farens fravær er en abnormalitet som har gjort hele denne tidslinje 'forkert', så hans efterladte familie er ulykkelig og får deres liv ødelagt. Faren må forhindres i at forlade familien og således tilskyndes til at sætte sin familie før sit videnskabelige arbejde.

Filmens tema er altså 'commitment'; budskabet er at en mand først og fremmest skal være der for sin familie og komme hjem til børn og kone til aftensmadstid hver dag. Altså drømmen om den harmoniske (borgerlige) kernefamilie ophøjet til den største menneskelige værdi, som det er værd at ofre hvad som helst for. Således anser denne film kun videnskaben som allerhøjst af sekundær vigtighed og hævder at man ikke kan vælge både videnskaben og kærligheden på en gang, men kun kan være primært loyal overfor den ene af dem. Som sci-fi betragtet er dette tema efter min mening ikke videre progressivt, men det er stadig en fin lille film som er effektivt engagerende undervejs og som frem for alt italesætter sin tidsrejseproblematik på en intelligent måde.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

The Dream Machine

Spil til Flash

Cockroach Inc., 2010-2015

The Dream Machine er et computerspil som er lavet som et klassisk adventure-spil i stil med *Monkey Island*. Det er et spil, hvor man skal gennemføre en stor og lang mission ved at pege og klikke med musen. Man samler objekter op som man skal bruge bestemte steder for at komme videre. Det er typisk meget lineært og ikke særligt langt.

De klassiske point og klik-adventure-spil var Sierra OnLInes serier med *Police Quest*, *King's Quest*, *Quest for Glory*, *Space Quest*, *Leisure Suit Larry* og meget andet. Lucasarts lavede en konkurrerende serie som hed *Monkey Island*. Endvidere er der lavet en *Myst*-serie af Cyan som har en meget svær sværhedsgrad.

The Dream Machine er lavet til at have seks kapitler. De bliver løbende udgivet. Kapitel 5 er netop kommet ud. Man køber dem enkeltvis eller som en samlet pakke. Jeg har spillet de tre første kapitler igennem. *The Dream Machine* fungerer godt. Det er ikke lavet som Telltale Games' adventure-spil, hvor spilene er alt for lette. *The Dream Machine* prøver ikke at nå et moderne publikum som falder fra spillet ved den første udfor-

dring. Det har nogenlunde den rigtige sværhedsgrad.

The Dream Machine foregår i et lejlighedskompleks, hvor en ung mand flytter ind med sin gravide kone. De har en udlejer som også er vicevært. Han hedder Morton. De finder ud af at han overvåger dem i deres soveværelse ved hjælp af et kamera. Den unge mand beslutter sig for at undersøge sagen og finder en drømmemaskine i bunden af huset, hvor Morton kan gå ind i beboernes drømme. Maskinen har taget magten, og den unge mand må ind i hver af beboernes drømmebevidsthed for at dræbe maskinen.

Spillet er meget stilfuldt. Det er lavet ved at filme lerfigurer. Baggrunde er lavet vha. pap, jern, træ og andre materialer. I den unge mands kones drømmebevidsthed var det meget science-fiction-agtigt, hvor man kunne se flyvende transportmidler langt borte og en *Blade Runner*-agtig atmosfære. Det er lavet i Sverige, og Sverige er ved at komme efter mht. computerspil. Der er også kommet glimrende spil som *Amnesia*-serien og *Penumbra*-serien fra Fictional Games i Sverige.

Jeg syntes dog at de godt kunne have lavet spillet i et andet sprog end Flash, som mest er til film og internet. Der var tider, hvor jeg bare sad fast et sted pga. dette. Det er måske fordi de ville have at man skulle kunne spille spillet direkte i en browser. Det er muligt at erhverve sig *The Dream Machine* via Steam eller direkte fra Cockroach Inc.s hjemmeside. Det findes ikke på GOG endnu.

Spillet har ikke voice-overs, dvs. at dialogerne ikke er indtalte. Der er dog et system med at få læst det højt af et computerprogram, men dette lyder ikke godt. Hvis man ikke kan leve uden voice-overs, skal man ikke købe spillet. Man er nødt til selv at forestille sig hvordan personer i spillet taler.

Jeg giver spillet 8½ ud af 10.

Andreas Søre

EN HUNDEKUNST

Af A. Silvestri

A.Silvestri er efterhånden en gammel kending inden for dansk fantastisk litteratur. Han er mest kendt for at skrive noveller i forskellige genrer med fokus på de fantastiske temaer. Har medvirket i et utal af antologier, og er både indtalt og oversat til engelsk. Ud over selv at skrive, anmelder han også selvudgiverlitteratur på internetsitet Metrord.

Illustrationerne til novellen er billedmanipulation af Klaus Æ. Mogenssen.

For at få alting på det rene, så påstår jeg ikke at der findes tidsrejser. Jeg påstår heller ikke, at Gud findes eller at vi engang imellem får besøg af grønne mænd fra et eller andet sted langt, langt væk. Det eneste jeg siger, er blot at der af og til sker ting, som vi ikke kan forklare. Min farfar, der har været død længere end du har levet, sagde altid at verden havde en hækkefejl. At den eller de, der havde udtænkt den, havde store visioner, men manglede en smule fingerfærdighed. Hvilket igen fik ham til at tro, at de var langt mere som mennesker end som noget andet. For det mest menneskelige er jo at fejle, ikke sandt?

Jeg arbejder som hundefanger. Der er ikke mange af os, så få, at de fleste mennesker kun kender os fra tegnefilm. Det er måske heller ikke helt fair at sige at det er min største titel. Jeg er skadedyrsbekæmper og tager mig også at den sporadiske køter, når det nu er nødvendigt. Men den historie jeg vil fortælle dig, og som du selv må bestemme om du tror på, skete for omkring 15 år siden. Dengang var jeg lige startet i jobbet, efter samfundet var blevet rystet som en pose blandede nødder på grund af den økonomiske krise. Sådan nogle som mig faldt ud og blev nødt til at finde noget andet at lave. Efter et stykke tid som pedel og lagerarbejder endte jeg så som skadedyrsbekæmper. Ikke et udpræget behageligt job, men langt fra lige så opslidende som så meget andet.

Gennem årene har jeg haft mange kolleger. Lige fra de blåøjede nystudenter, der ikke anede hvad fanden de skulle tage sig til og så til folk ligesom mig. Gamle gutter, der er blevet sparket lidt i røven af systemet, men ikke brokker sig mere end højst nødvendigt. Fordi vi godt ved at vi lidt selv har været uden om det. Fordi vi nok har drukket lidt for meget og råbt lidt for meget og også glemt at lægge penge til side. Det her job er en

af den slags man gør i et stykke tid, og så rykker videre fra. Det er nemlig de færreste der bryder sig om kakerlakker og hvepse, skal jeg fortælle dig. Men en af mine kolleger har altid været der. Og han var der også for 15 år siden. For helvede, hvis det ikke havde været for ham, havde jeg måske slet ikke en historie at fortælle.

Alf var stor. På alle ledder og kanter. Langt over to meter, overarme som langtursbusser og en vom, der mere virkede som et monument end som en del af en krop. Det forlyder også fra diverse kvindfolk at størrelsen passede alle steder, hvis du forstår sådan en. Fordi Alf var så stor, troede de fleste også at han var dum, men det var han langt fra. Han talte ikke meget, men han havde øjne og ører med sig. Og en hukommelse som en elefant. Du ved godt hvem han er. Du har sikkert set ham mange gange oppe i byen, og tænkt dit. Alt har været en del af denne by i mange, mange år. Det var Alf, der genkendte hunden.

Nu er vi endelig ved at nærme os historien. Den slags kan ikke forhastes, ved du nok. Min farfar sagde altid at en historie er ligesom et træ. Du kan måske nok beskære og styne det, men i sidste ende vokser det som det selv vil. Det træ ved, at det skal have en bestemt form, og så ender det også med at få den form. Det samme med min fortælling.

Da historien tog sin begyndelse, var jeg egentlig ude på et andet job. Jeg var i gang med at sprøjte for termitter i et gammelt hus fra før krigen, og det betød at jeg det meste af dagen var nødt til at vandre rundt i maske, hat og meget dækkende tøj. Ikke det sjoveste på en kogende sommerdag. Det år var sommeren startet længe før juni, og selv i august var der intet der tydede på at den havde tænkt sig at forlade os lige med det samme. Jeg havde besluttet mig for at holde en pause, og en sådan betød også en af de kolde. Dengang

måtte man stadig drikke i arbejdstiden. Det var før alle og enhver joggede, så sveden stod dem af spandexdragterne.

Under normale omstændigheder ville der have været nogle friske i køletasken bag i bilen, men da jeg åbnede den, var den tom. Jeg slog mig for panden. Alf og jeg havde snakket og filosoferet længe den foregående aften, og jeg havde totalt svedt ud af hente nye forsyninger. Derfor blev jeg nødt til at køre til den nyåbnede tankstation, der lå i udkanten af byen. Det var før den blev en 7-Eleven. Det var også før der kom advarsler på smøgpakkerne.

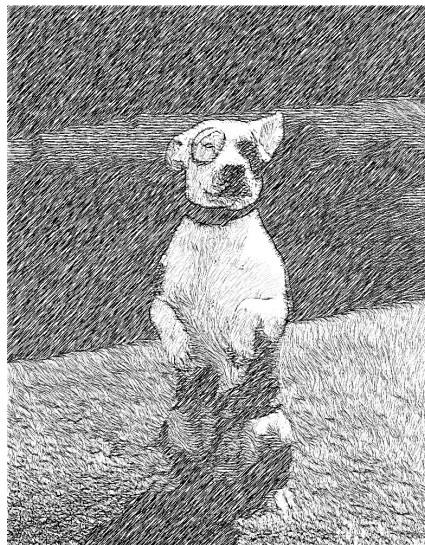
Normalt handlede vi ikke der. Købmand Bertelsen havde brug for alle de kroner han kunne skrabe sammen, men min hals var lige så tør som en spritters barskab, og den hungrede efter en af de rigtig kolde. Det er noget man kan lære noget af. Hvis man vil stå ved sine principper, skal man have nok føde og tilstrækkeligt med øl. Ellers bliver det svært.

Det var sjældent at jeg kom i den del af byen og endnu sjældnere at jeg tog den gamle landevej, men den dag var måske noget specielt. I hvert fald kom jeg forbi den nedlagte kirke og den dertil hørende kirkegård. Det var, og er, et smukt sted, med en masse storkronede træer og lidt bakker hist og her. Jeg fløjtede, for tanken om kolde øl gør mig altid i godt humør. Imens fulgte jeg den gule mur, der indhegnede kirkegården, med øjnene.

Jeg kan huske at der fløj en masse sommerfugle rundt. Så mange, at det næsten lignede et kålbed, men de her var ikke hvide, men i mange farver. Jeg kan ikke have kørt meget mere end 30 i timen, stille og roligt. Vejen drejede, og jeg drejede med. Og der fik jeg så øje på hunden.

Det var en grim hund. Et gadekryds, der havde været ude for et harmonikasammenstød, hvis du ved hvad jeg mener med

sådan en lille ordbunke. Den var en slags hvid, med en sort ring rundt om det ene øje, der lignede en af de der gammeldags monokler. Ikke særlig stor, men heller ikke særlig lille. Da den fik øje på min bil, spurtede den ud af kirkegården. Det var næsten som om den var en tyv, der var blevet fanget med nallerne inde i fadeburet. Du kender godt typen. Ja, ikke fra dit eget liv, men sikkert fra en af de der Disney-film. Lidt skyldig.

Jeg vidste med det samme, at det ikke var en af landsbyens hunde. Ser du, selv om firmaet dækker et stort område, så lærer man folk at kende. Og når man lærer folk at kende, så lærer man også at se hvis kæledyr der er hvis. Jeg vidste for eksempel at Lise-Lotte, der officielt arbejdede med at sy, men ikke var bange for at lægge sig på ryggen for en god betaling, havde en kat ved navn Duchess. Jeg vidste også at den inkontinente bulldog, der altid svømmede i gadekæret, tilhørte landbetjenten. Man lærer at kende folks husdyr. Og den hund var ingens.

Selvfølgerig satte jeg ikke efter den. Ikke der. Jeg havde et andet job og den kolde pilsner ventede også. Men jeg ville da lyve hvis jeg ikke sagde at jeg bed mærke i den hund. Altså i overført betydning.

Der gik fire dage før jeg så den igen. Jeg har hørt nogle af

de der amerikanske psykologer eller hvad det nu er de er, sige at man nogle gange gør noget ubevidst. At man gør noget man slet ikke ved at man gør. Og de har da nok ret. De snakker så meget, at de må få ret på et eller andet tidspunkt. De ville sige at jeg holdt øje med hunden ubevidst, og det gjorde jeg nok også. Ellers ville jeg vel ikke have været på den gamle landevej igen. Denne gang opdagede jeg den med det samme.

Køteren lå oppe på en lille bakke, under et egetræ. Da den fik øje på bilen, sprang den op og drønedes ud på vejen som var den skudt af en kanon. Den gøede og brølede, og når jeg nu fortæller dig at jeg gjorde alt hvad jeg kunne for at undgå den, så håber jeg du tror på mig. Jeg drejede i rattet og hamrede bremsen i bund, og heldigvis fik jeg da taget en del af farten. Men ramte den, det gjorde jeg. Med en dump lyd omkuld på den støvede landevej, og jeg fór ud af bilen. Bare fordi man udrydder rotter og bier, er det ikke det samme som at man ikke holder af dyr. Og lige der var jeg oprigtigt bange for at have slået gadekrydset ihjel.

Den lå, fuldt udstrakt, foran køleren. Der var ikke noget blod, men den havde lukkede øjne. Når jeg tænker tilbage på det, kunne jeg have gjort omkring en million ting anderledes. Alt mit udstyr til at fange hunde lå bagerst i vognen. I stedet for handlede jeg som enhver anden bøv og rakte hånden frem. Et halvt sekund senere havde køteren plantet hele gebisset i den. Jeg er fuldkommen sikker på at den vidste præcis hvad den lavede. Den spillede bare død, det snedige bæst. Jeg skreg som en lille tøs, der er jeg ikke bange for at indrømme, men før jeg kunne gøre noget, var hunden over alle bjerge. Det eneste den efterlod, var mærker efter dens tænder. Du kan selv se her. Som en bunke dale i håndfladen.

De næste par timer kiggede jeg efter den, men den var pist

forsvundet. Så jeg kunne ikke gøre meget andet end at køre hjem til vores værksted og brokke mig til Alf. Du kan godt huske at jeg nævnte Alf, ikke? Ham den store. Som jeg husker det, sad vi inde på kontoret, da jeg fortalte hvad jeg havde oplevet. Jeg var skidesur, og det var ikke pæne ord der kom over mine læber, men det er den slags ting der sker ved en mand når han har levet mange år som ungkarl. Så er der ikke nogen til at rette hans sprog. Det gør det ikke ligefrem lettere når man er til bal, skal jeg hilse og sige.

Da jeg var færdig, var Alf helt stille. På den der lidt foruroligende måde. Du kender den godt. Når man hører noget, der forbinder sig til noget helt andet, som man næsten troede man havde glemt. Så rømmede han sig, og tog forsigtigt en øl fra kassen under bordet. Alf gjorde alt forsigtigt, ellers ville han bare komme til at vælte noget. Det er en af ulemperne ved at være stor. Han tog halvdelen af øllen i én slurk, og da han havde tørret sig om munden, begyndte han at fortælle en historie.

Dengang Alf lige var startet i jobbet, var han kun en knøs på atten år. Allerede stor som en unik begivenhed, men slet ikke så erfaren som nu. Dengang brugte man alskens sundhedsfarlige kemikalier, og derfor hostede hans læremester ofte også blod op om morgenen. Den slags kunne man ikke tage sig af. Føden skulle der tjenes til, og en smule blod vidnede blot om at man var i live. Men en af de første opgaver han havde fået, var at fange en hund.

Hundens ejer, en oldgammel knark ved navn Orla Eskildsen, havde taget hunden til sig som hvalp og var nu død af alderdom og dumhed efter fald fra en stige. Da der ikke var noget af familien, der ville have hunden, havde de bedt skadedyrsbekæmperen om at fjerne den. Det var noget billigere end dyrelægen og også noget mere ussel. Alfs gamle mester kunne med det

samme se at det var et let job, for hunden havde insisteret på at sidde uden for bedemandens hus. Den vidste skam nok hvor Orla befandt sig. Derfor sendte han Alf ud alene for at klare arbejdet. Hunden sad jo alligevel bare og ventede.

Så Alf drog afsted, og ganske rigtigt, hunden sad foran bedemandens hus og stirrede intenst på døren. Den tudede ikke, eller gøede. Den kiggede blot. Alf parkerede, hentede et af de store net og gik med rolige skridt hen mod hunden. Det virkede ikke som om den havde set ham, men det øjeblik han svingede nettet, sprang den til side, og Alf landede i støvet som et ordentligt klods. Da han kom på benene igen, sad hunden hvor den havde siddet før og betragtede døren. Alf prøvede igen, med samme resultat. Og en gang til. Så prøvede han at lokke den med kød. Så prøvede han at skræmme den til at flytte sig, men den blev blot siddende og stirrede med sit monokeløje på døren. Den var fuldkommen ligeglad med Alf. Ikke på en provokerende måde. Det virkede bare som om Alf ikke helt eksisterede i dens verden.

Efter et par timer havde Alf fået nok og satte sig ind i bilen. Hunden skulle jo aflives, lige meget hvad, så om det kom til at foregå ved jagtbøsse eller bil kunne vel være hip som hap. Så han gassede op og kørte direkte mod hunden. Denne gang ændede køteren ham og satte i fuldt firspring, væk fra huset og ud på vejen. Den zigzaggede som en harem fra ræven, men i længden kunne den ikke måle sig med de mange hestekræfter under ladvognens motorhjul, og Alf hentede hurtigt ind på den.

Lige uden for byen stod en af de store siloer. Den slags, som alle byens gårde donerede til, når det var gode år og tog fra, når det var dårlige. Hunden var muligvis blevet angst for sit liv, for fanden tog ved den, og den satte direkte mod siloen, med Alf lige i hælene.

Og det var så her, at jeg opdagede at Alf var ganske hvid i bøtten. For selv jeg kunne se, at han ikke helt kunne indeholde hvad det var han skulle til at fortælle.

Han var kun en meter fra den, da hunden forsvandt i den blå luft. Det ene øjeblik halsede den foran ladvognen, det næste var den pist forsvundet. Så overrasket blev Alf, at han rent glemte at bremse og med et brag stødte han ind i siloen, og korn regnede ned over ham. Siden den dag havde ingen set hunden, og den gamle Orla var blevet stedt til hvile uden yderligere hurlumhej.

Alf var mange ting, og ædruelig var ikke en af dem. Men jeg havde aldrig set ham med sådan en alvor i øjnene. Han troede i hvert fald selv på historien, og hans overbevisning smittede mig. Et eller andet spektakulært var der hændt den dag, og jeg kunne selvfølgelig ikke dy mig for at spørge ham hvor Orla præcis var blevet begravet.

Du har nok gættet det, og du har ret. Alf fortalte at Orla var blevet begravet på en lille bakke under et egetræ. En beskrivelse der passede mere end godt på det sted, hvor jeg tidligere på dagen havde set hunden ligge. Nu har jeg alle dage været sådan en fyr som fulgte tingene til dørs, og derfor spurgte jeg også Alf om han havde lyst til at tage med ud til den nu nedlagte kirkegård. Han var ikke meget for det, men i sidste ende gik han med. Nok fordi han, når det kom til stykket, var lige så nysgerrig som jeg.

Jeg kan godt fortælle dig at det var en stille tur derud. Vi snakkede ikke, radioen var slukket, og den eneste bevægelse var når vi tændte cigaretter. Der var en kunde, der ventede på at få fjernet muldvarpe, men han kom til at vente længe. Det her var blevet meget vigtigere. Selv om turen ikke kunne være mere end fem kilometer, føltes den som en evighed. Da vi endelig kom frem, var det med hjertet i

halsen. Eller, sådan havde jeg det. Jeg skal ikke kunne tale for Alf, men rolig, det var han i hvert fald ikke.

Vi parkerede bilen foran kirken og gik ind på kirkegården. Jeg forrest, selv om gud og hvermand jo ville se Alf først. Hunden lå ganske rigtigt på bakken. Hvis jeg havde ramt den alvorligt, måtte skaderne være indeni, for der var ikke noget blod. Egetræet var enormt. Kronen rakte hele vejen ud over muren og der lagde sig en slags andægtig stemning over os.

Hunden fulgte alle vores bevægelser, og jeg var helt naturligt en smule tilbageholdende. Den havde snappet mig godt og grundigt for nogle timer siden, og det var ikke til at sige om den ville gøre det igen. Men den virkede roligere nu. Måske var det fordi Alf var med. Jeg ved det ikke. Men den lå på bakken, under egetræet. Bag ved den stod gravstenen. Orla Eskildsen, død

for tredive år siden. Og hunden. Ja, den så ikke ældre ud end et par år. Måske tre.

Alf gik på hug og så hunden ind i øjnene. Ingen af dem blinkede. Det gjorde derimod det lille tegn der hang i hundens halsbånd. Flere gange havde jeg lyst til at sige noget, men hver gang stoppede Alf mig, før jeg kom i gang. Det var mærkeligt, som opstod der et kort øjeblik et bånd mellem de to. Og så, med et, lagde hunden hovedet ned på forpoterne og lukkede øjnene. Dens krop skælvede. Og så døde den.

Det er historien. Som min farfar ville sige, så har rigtige historier hverken en begyndelse eller en ende. De har en midte, der strækker sig i begge retninger, og det er alt der er at komme efter. Jeg ved ikke hvad jeg skal mene om hunden. Måske var det mig, der slog den ihjel med min bil. Måske slog Alf den ihjel med sin bil. Måske var det en helt an-

den hund end den Alf havde set forsvinde for tredive år siden. Måske var det bare noget vi forestillede os. Men hvis du virkelig vil vride et svar af mig, så tror jeg at den hund elskede sin herre så meget, at den bare måtte være ham nær. Om det så var tredive år ude i fremtiden. Hvis det ikke er kærlighed, så ved jeg ikke hvad der er.

Skyggerne er også ved at blive lange, og jeg kan jo ikke sidde her hele dagen. Der er flagermus på loftet hos Andreasens og myrer i børnehaven. Begge dele skal jo væk. Og det er mig der står for det. Nåh, ja. Der er et sidste spørgsmål, og jeg havde nær glemt det, selv om jeg nu mener du selv burde kunne tænke dig til hvad der stod på tegnet i hundens halsbånd.

Trofast, selvfølgelig.

Hvad skulle der ellers stå?

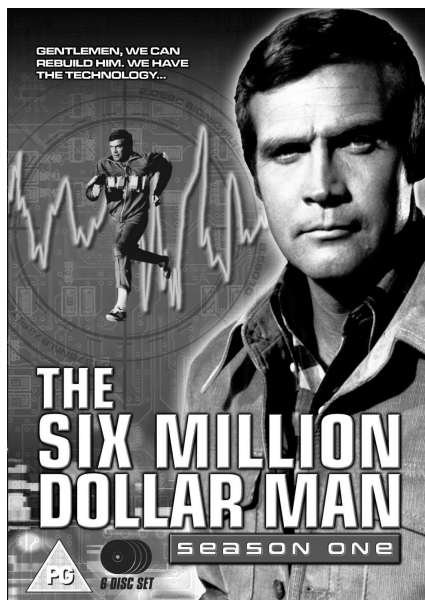
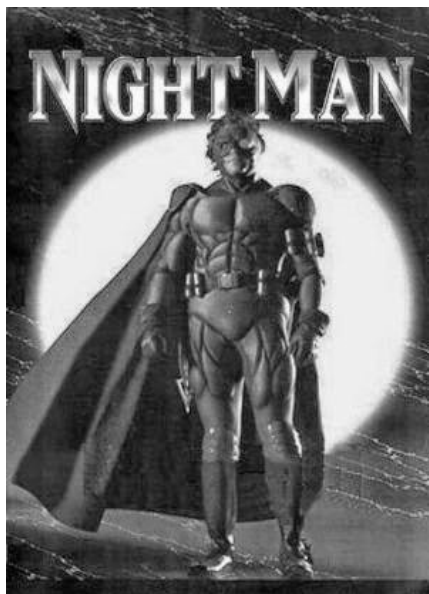

GLEN A. LARSON 1937-2014

Af Martin Hjort Eriksen

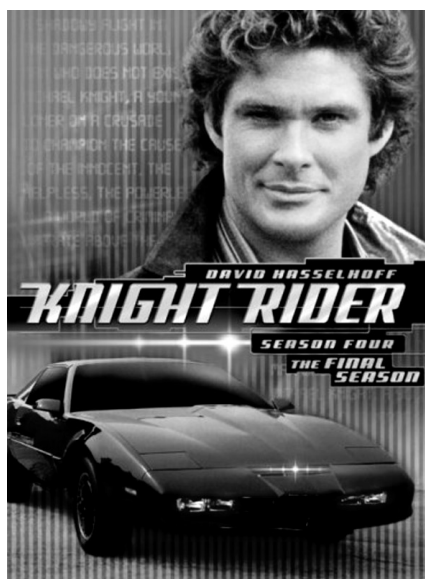

Glen A. Larson

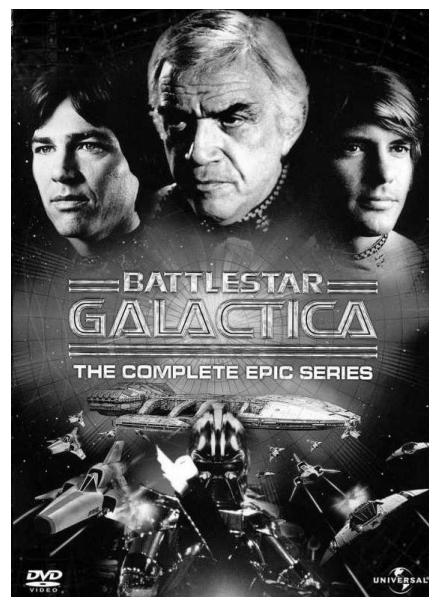

14. november 2014 gik en af fjernsynets store ikoner bort, som ikke kun havde indflydelse på min barndom, men flere generationers barndom. Glen A. Larson tabte kampen mod kræft i en alder af 77.

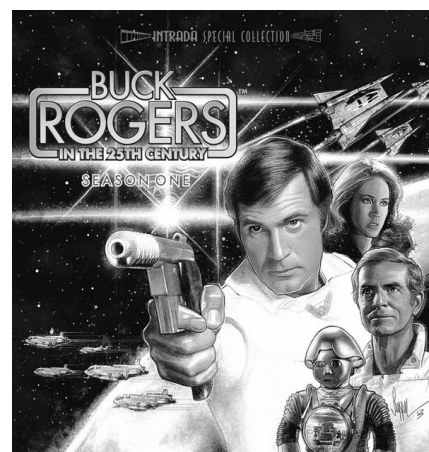
Glen A. Larson skabte og producerede nogle af de meste populære tv-serier op igennem 70- og 80'erne, og serierne var inden for alle de genrer man kan forestille sig. Indenfor de fantastiske genrer kan nævnes i kronologisk rækkefølge: *The Six Million Dollar Man* (1973), *Battlestar Galactica* (1978), *Buck Rogers in the 25th Century* (1979), *Galactica 1980* (1980), *Knight Rider* (1982), *Manimal* (1983), *Automan* (1983), *The Highwayman* (1988), *Night Man*

(1997) og *Team Knight Rider* (1997). Hvis vi ser ud over vores egne genreinteresser, kan nævnes *McCloud* (1970), *Quincy M.E.* (1976) og min nok største personlige favorit *Magnum P.I.* (1980).

Selvom de serier han lavede, virker primitive og naive i forhold hvad vi forventer af serier i dag, kan man ikke komme udenom den indflydelse hans arbejde har haft.

I hans minde, vil jeg i aften genopleve lidt af min barndom. Spise en dåseravioli efterfulgt af en pose Saure Apfel-Ringe, se et par afsnit af *Knight Rider* dubbet til tysk, mens jeg løfter et glas kold Mezzo Mix i respekt for Glen A. Larson. *May he rest in peace, but never rust.*

Sf-tegneserier: STAR BRAND ANNUAL #1

Af Tue Sørensen

Last christmas, I gave you my heart, but the very next day, you gave it away.

I skrivende stund er julen ved at være over os, og så er man tvunget til igen at lytte til alle jule-pop-evergreens'ene i radioen (på mit natarbejde er der radio i hele hallen, så jeg kan slet ikke undgå det). Det inkluderer f.eks. Whams "Last Christmas", som jeg ikke bryder mig synderligt om, men jeg husker indgående musikvideoen til sangen, som blev vist på MTV mange gange hver jul dengang jeg stadig så meget tv (begyndelsen af 1990'erne). Én ting som dog altid har moret mig meget ved sangen, er at den næsten

fortæller fuldkommen samme historie som ét af mine yndlings-tegneseriehæfter, nemlig *Star Brand Annual #1* fra 1987 – bare uden superkræfterne, selvfølgelig.

Lidt baggrund: Marvels chef-redaktør fra 1978-1987, Jim Shooter, gik dengang rundt med en idé om at lave Marvel-universet helt om. Det skulle frem for alt være mere realistisk, ligesom "verden udenfor dit vindue". Hans intention var at omskabe Marvels univers til en sådan verden og dermed starte det helt forfra, med nye versioner af alle figurerne. Det fik han imidlertid ikke lov til af Marvels ejere, men så gjorde han i stedet det næstbedste: Han skabte i 1986 et helt nyt univers, kaldet New Universe, som så skulle være mere virkelighedsnært end Marvels sædvanlige superhelte-gejl. Der blev lavet en håndfuld nye figurer til formålet, men projektet blev ikke rigtig støttet af Marvels øvrige kreative, redaktionelle og finansielle kræfter, så da det efter et års tid stod klart at New Universe-linjen både kreativt og salgsmæssigt var en fiasko, blev Jim Shooter fyret.

Jeg købte kun nogle få af New Universe-serierne dengang, men linjens flagskibs-serie var Jim Shooters egen *Star Brand*. Det var basalt set et Green Lantern-koncept, hvor en døende våben, the Star Brand, til en fyr fra Jorden, Kenneth Connelly. Med denne *Star Brand* får Ken kræfter næsten a la Superman; fantastisk styrke, flyveevne samt evnen til at forårsage store energiuudladninger/eksplosioner, hvis tingene virkelig brænder på.

Jim Shooter er en god forfatter, og netop denne serie var faktisk rigtig god i de første 10 numre, med en masse spændende tanker om hvordan det ville være at have den slags kræfter i den virkelige verden. Der kom desuden et lige så godt årshæfte, *Annual #1* i oktober '87, som var ligeså mindeværdigt som et godt filmisk action-

drama. Det var skrevet af den kvindelige Marvel-redaktør Bobbie Chase og tegnet af den solide Geoff Isherwood (rentegninger af Art Nichols).

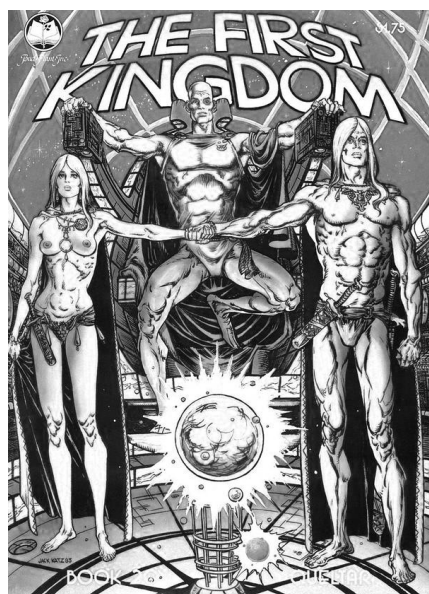
Historien handler om at vores helt, Ken, som aldrig rigtig har forliget sig med sine nye superkræfter, bliver inviteret af en af sine barndomsvenner, Tony, til at holde jul på et ski-feriested i Schweiz sammen med dennes unge, rige kæreste, Ariane. Tony er fra begyndelsen jaloux på Ken, og det varer ganske rigtigt heller ikke længe før Ken og Ariane forelsker sig i hinanden.

Næsten hele første halvdel af historien handler kun om relationerne mellem personerne, og det er yderst troværdigt og absorberende fortalt. Det viser sig at den jaloux Tony har fået nogle luskede typer til at overvåge Ariane, og da de rapporterer at hun har kysset med Ken, beordrer han dem til at skyde hende. Ken opdager mændene, og antager at de er på jagt efter ham og hans *Star Brand*-kræfter. Da de prøver at angribe ham og Ariane, bruger han sine kræfter imod dem, og begraver både dem og Tony under en lavine. Derfra bliver situationen for Ken mere og mere kompliceret; han forsøger at gøre det rigtige i en rodet situation og må foretage en række moralske valg som trods gode intentioner ikke just har de ønskede konsekvenser. Det er en historie som efterlader ham mere forvirret omkring sine kræfter, og hvad han skal gøre med dem, end før; en følelsesladet plotudvikling som virker både nuanceret og realistisk. En god tegneserie, som kan holde til adskillige genlæsninger.

Fantasy-tegneserier: THE FIRST KINGDOM

Af Klaus Æ. Mogensen

Jack Katz' tegneserie *The First Kingdom* fra 1974-86 er faktisk svær at rubricere som enten fantasy eller science fiction, for den har stærke træk af begge dele. Store dele af den er udpræget og uomtvisteligt science fiction, men størstedelen har stærke mytiske træk og foregår i et meget fantasy-lignende miljø, så jeg synes det kan retfærdiggøres at omtale den i denne klumme – ikke mindst fordi serien fortjener større opmærksomhed.

Tegneren og forfatteren Jack Katz (født 1927) begyndte sin karriere allerede i 1945 og har gennem årene tegnet superhelte, horror, westerns, romance og krigstegneserier. I 1970 flyttede-

Katz til Californien og blev introduceret til underground-tegneserier, og det blev startskuddet til hans magnum opus, *The First Kingdom*, som udkom i 24 sort-hvide hæfter i stort format fra 1974 til 1986, først udgivet af Comics & Comics Co., siden af Bud Plant.

The First Kingdom tager sin begyndelse i et stenaldermiljø i et postapokalyptisk landskab beboet af mange sære væsener. Igennem de første hæfter får helten Darkenmoor samlet et folk og grundlagt det første civiliserede kongerige efter apokalypsen, Moorengan. Men i fjerde bind bliver Darkenmoor forrådt og dræbt, og nogle præster flyg-

ter med hans spæde søn Tundran, der bliver seriens egentlige hovedperson. De følgende hæfter følger hans opvækst og eventyr – men dette er blot hovedhistorien, som faktisk er det mindste af *The First Kingdom*.

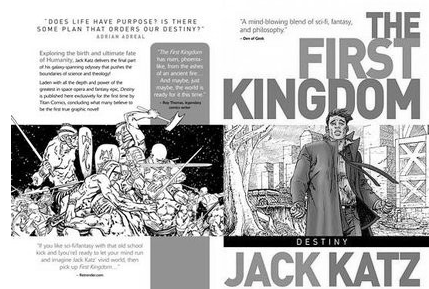
Gennem serien fortæller en mængde af seriens bipersoner hinanden om hvad der er gået forud for apokalypsen; en historie som hver person har forskellige udgaver af, som på hver sin måde spreder sig over æoner og galaktiske imperier. Persongalleriet er stort og består af både

mennesker og udødelige guder efter græsk/romersk model – som dog viser sig at have rødder i almindelig menneskelighed med alle de mentale fejl og svagheder der følger med. Efterhånden får man løftet sløret for en særdeles kompleks baggrundshistorie hvor civilisation efter civilisation løfter sig til større og større højder for blot igen at synke i grus på grund af menneskers magtsyge og overtro – en tilsyneladende ubrydelig cyklus af civilisation og forfald. Det er nogle af de manipulatori-

ske halvguders håb at Tundran kan være kimen til en civilisation som kan holde – det egentlige Første Kongerige.

Lige så kompleks som historien er i *The First Kingdom*, lige så flotte og detaljerede er tegningerne. Forbillederne er især Hal Foster (*Prins Valiant*) og Alex Raymond (*Jens Lyn*), som han begge arbejdede for i perioder. Rent historiemæssigt er et andet tydeligt forbillede de kosmiske historier som Stan Lee og Jack Kirby skabte for Marvel Comics i 1960'erne i serier som *Fantastic Four*, *Avengers* og *Thor*, blandt andet disse seriers oprindelsehistorier for kosmiske figurer såsom Galactus og The Watcher.

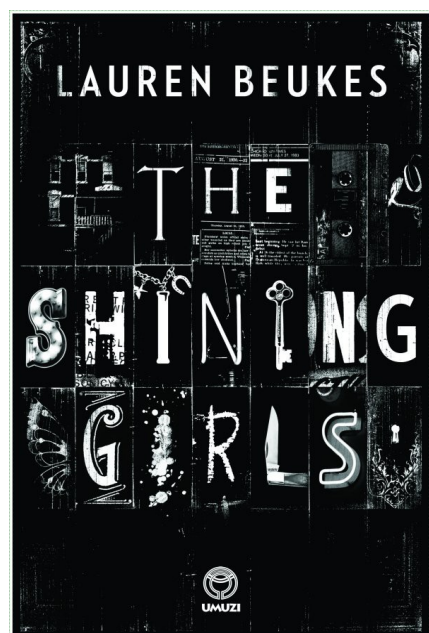
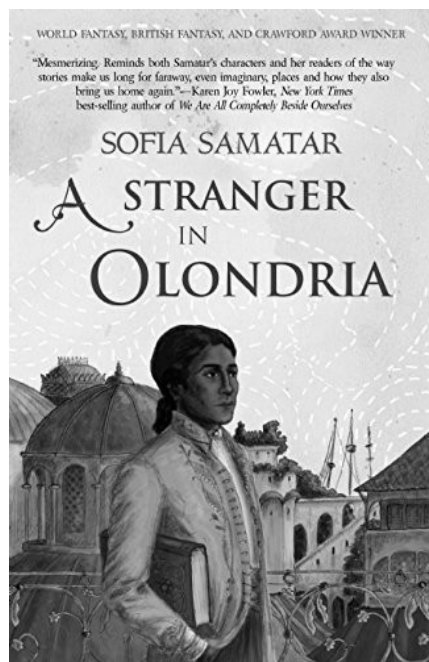
Jack Katz havde oprindeligt planlagt at *The First Kingdom* skulle være første del af en trilogi med fortsættelserne *Space Explorers Club* og *Destiny*, men disse lod vente på sig – måske fordi salgstallet for *The First Kingdom* ikke stod mål med arbejdet i at skabe serien.

Den gode nyhed er at Titan Books, der er kendt for genoptryk af blandt andet *Dan Dare*, netop har genudgivet *The First Kingdom* i fire samlebind à 208 sider (undtagen bind 2, som kun er på 160 sider) med ny tekstning (de oprindelige har grimme skrivemaskinetekster). Hvad mere er, har Titan Books fulgt op med *Space Explorers Club* og *Destiny*, her udgivet for første gang! De to nye bind er dog kun på hhv. 160 og 112 sider og er derfor sandsynligvis betydeligt kortere end Jack Katz oprindeligt havde planlagt. Det er alligevel en rigtig god nyhed, og jeg vil straks sørge for at få fat i disse bind, som jeg først lærte eksistensen af mens jeg skrev denne artikel.

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

World Fantasy Award er blevet uddelt til følgende:

- Roman: Sofia Samatar for *A Stranger in Olondria*
- Kortroman: Andy Duncan & Ellen Klages for *Wakulla Springs* (Tor.com)
- Novelle: Caitlin R. Kiernan for "The Prayer of Ninety Cats" (Subterranean Press)
- Antologi: George R.R. Martin & Gardner Dozois (red.) for *Dangerous Women*
- Novellesamling: Caitlin R. Kiernan for *The Ape's Wife and Other Stories*
- Kunstner: Charles Vess
- Særpris, professionel: Delt mellem Irene Gallo, art director på Tor.com, og William K. Schafer fra Subterranean Press
- Særpris, ikke-professionel: *Clarkesworld*

Dryad's Song af Charles Vess

British Fantasy Awards er blevet uddelt til følgende:

- Fantasyroman: Sofia Samatar for *A Stranger in Olondria*
- Horrorroman: Lauren Beukes for *The Shining Girls*
- Kortroman: Sarah Pinborough for *Beauty*
- Novelle: Carole Johnstone for "Signs of the Times" (Black Static #33)
- Antologi: Jonathan Oliver (red.) for *End of the Road*
- Novellesamling: Stephen Volk

for *Monsters in the Heart*

- Small Press: The Alchemy Press
- Tegneserie: Becky Cloonan for *Demeter*
- Kunstner: Joey Hi-Fi
- Faglitteratur: Justin Landon & Jared Shurin (red.) for *Speculative Fiction 2012*.
- Magasin: *Clarkesworld*
- Film-/tv-episode: *Game of Thrones*: "The Rains of Castamere"
- Debutant: Ann Leckie for *Ancillary Justice*
- Særpris: Farah Mendlesohn.

Ursula K. Le Guin har modtaget den prestigefyldte pris **US National Book Foundation's Medal for Distinguished Contribution to American Letters** for 2014.

Dødsfald

Den amerikanske filmproducent **Glen A. Larson** er død, 77 år gammel. Se nekrolog side 52.

Rod Taylor i *The Time Machine*

Den australskfødte amerikanske skuespiller **Rod Taylor** er død, 84 år gammel. I genresammenhæng huskes han bedst fra hovedrollerne i *The Time Machine* (1960) og Hitchcocks *Fuglene* (1963), men han medvirkede i mere end 50 film og utallige tv-episoder, bl.a. *Twilight Zone*-afsnittet "And When the Sky Was Opened". Han lagde også stemme til hunden Pogo i Disneys *101 Dalmatians* (1961).

Den amerikanske science fiction-forfatter **Donald Moffit** er død, 83 år gammel. Han er bedst kendt for sin første sf-roman, *The Jupiter Theft* (1977) om aliens der stjæler planeten Jupiter. Under navnet Patrick Kenyon

skrev Moffit en serie thrillers med en smule sf-indhold om den Modesty Blaise-lignende figur The Baroness.

Den amerikanske tegner, animator og filmmand **Larry Latham** er død af kræft, 61 år gammel. Han var hovedmanden bag Disney-tv-serien *Tale Spin* (*Luftens Helte*) og to tegnefilm i serien *An American Tail* (*Rejsen til Amerika*) og arbejdede på mange andre animationsserier for både Disney og Hanna-Barbera. Fra 2008 og til sin død skrev og tegnede han internet-tegneserien *Lovecraft is Missing*.

Larry Latham

Den amerikanske forfatter **Walter W. Lee Jr.** er død, 83 år gammel. Han er bedst kendt for sit monumentale referenceværk *Reference Guide to Fantastic Films*, som udkom i tre bind 1972-74, men skrev også en horror-roman, *Shapes* (1987) sammen med Richard Delap.

Den amerikanske forfatter **R.A. Montgomery** er død, 78 år gammel. Han er bedst kendt for duer-selv-helten-bøgerne *Choose Your Own Adventure* og for post-holocaust-serien *Trio: Rebels in the New World* (1990).

Den amerikanske forfatter **Zilpha Keatley Snyder** er død, 87 år gammel. Hun har skrevet en større mængde børne- og ungdomsbøger, bl.a. science fan-

tasy-trilogien *The Green Sky Trilogy* (1975-78), som blev fortsat i computerspillet *Below the Root* (1984).

Zilpha Keatley Snyder

Kalender

J-Popcon

20-22. februar 2015
København (DGI-byen)
Festival for japanske tegnefilm, manga og popkultur.
www.j-popcon.dk

Fantasyfestival 2015

7-8. marts 2015
Esbjerg Kommunes Biblioteker
Dansk fantasy-festival
<http://www.esbjergbibliotek.dk/fantasyfestival>

Fantask Spilfestival

28. marts 2015
Kulturstationen Vanløse
Bræt- og rollespilsfestival

Krimimessen Horsens

21-22. marts 2015
Fængslet, Fussingsvej 8, Horsens
Nordeuropas største festival for krimi og spænding
www.krimimessen.dk

Fastaval 2015

1-5. april 2015
Mariagerfjord Gymnasium
Hobro
Stor dansk spilfestival
www.fastaval.dk

Star Wars og Science Fiction Messe II

11. april 2015
Randers Real Idrætshal
Ridehusvej 2, Randers
Dansk Star Wars-træf og messe
www.starwarsmesse.dk

Fantasticon 2015

30-31. maj 2015
København
Den store danske festival for fantasy, science fiction og horror
Æresgæster: Pat Cadigan (USA) og Ian Watson (UK)
www.fantasticon.dk

Copenhagen Comics

6-7. juni 2015
Øksnehallen, Halmtorvet 11
København
Stor dansk tegnseriefestival
Gæster: Art Spiegelman, Francoise Mouly, Henrik Rehr m.fl.
www.copenhagencomics.dk

Confuse 2015 (Swecon)

7-9 august 2015
Nationernas hus, Linköping, SE
Den årlige svenske science fiction- og fantasy-festival
www.confuse.nu

Dancon 2015

5-6. september 2015
Valby Kulturhus
Dansk science fiction-festival med fokus på det skrevne
www.sciencefiction.dk/dancon

Art-Bubble

14-15. november 2015
Rundetårn, København
Stor dansk tegneseriefestival
Gæster: Simon Bisley, José Luis Munuera, Brian Wood, Peder Madsen, Sussi Bech m.fl.
www.art-bubble.dk

Fantastik café

Hver måned d. 2. og d. 20. kl. 19
København
Foreningen Fantastik holder caféhygge to gange om måneden, for det meste i Café Asta på Valby Langgade. Tjek evt. cafélisten på <http://news.fantastik.dk> for detaljer.

NY FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Skønlitteratur for voksne

- Abercrombie, Joe: *Stålets vilje* (Den første lov, bind 1). Gyldendal, 645 sider
- Atwood, Margaret: *MaddAddam* (MaddAddam-trilogien, 3). Lindhardt og Ringhof, 462 sider
- Beukes, Lauren: *Den som han peger på*. Punktum, 359 sider
- Birkjær, Betina: *Roman i fire årstider*. Jensen & Dalgaard, 119 sider
- Christin, P.: *Lininil er forsvundet* (Linda og Valentin). Cobolt, 233 sider
- King, Stephen: *Doktor Søvn*. Hr. Ferdinand, 545 sider
- Krohn, Leena: *Bipavillonen: en fortælling om sværme*. Jensen & Dalgaard, 210 sider
- Løwe Christiansen, Bente: *Gråstenæblet – et kerneeventyr*. beLove, 57 sider
- Michaelsen, Susanne: *Sjælsomme noveller*. Livskilden, 135 sider
- Petrusjevskaja, Ljudmila: *Der var engang en kvinde, som ville slå sin nabos baby ihjel*. Vandkunsten, 214 sider
- Sandemo, Margit: *Fra toppen og opad* (Lysets rige, 17). Jentas, 211 sider
- Sandemo, Margit: *Livshunger* (Lysets rige, 16). Jentas, 212 sider
- Sandemo, Margit: *Mørket* (Lysets rige, 15). Jentas, 212 sider
- Sandemo, Margit: *Så dyb en længsel* (Lysets rige, 18). Jentas, 211 sider

- Schubart, Rikke: *Mørke* (Bid, 2). Valeta, 289 sider
- Sloan, Robin: *Hr. Penumbra's døgnåbne bogbutik*. Iris, 294 sider
- Staugaard, Søren Risløv: *Kali*. Valeta, 294 sider
- Strandbygaard, Ulrikka: *Astronauternes klub*. Billige eBøger, 260 sider
- *Udengang: 15 noveller om apokalypsen*. Redaktør: Martin Schjønning. Valeta, 337 sider
- Vork, Teddy: *Sprækker*. Kandor, 213 sider
- Zeuthen, Nikolaj: *Slavedrengen Miku: udgangsvisio-ner*. Samleren, 121 sider

Ungdomsbøger

- Bidstrup, Lise: *Idolernes by* (Spillet by, 2). Høst, 276 sider
- Brody, Jessica: *Unremembered – uden glemsel* (Unremembered, 2). Alvilda, 435 sider
- Caine, Rachel: *Nedsmeltning* (The Morganville vampires, 7). Tellerup, 291 sider
- Caine, Rachel: *Slutspil* (The Morganville vampires, 6). Tellerup, 295 sider
- Colfer, Eoin: *Drengen, der ikke ville være morder* (W.A.R.P, bog 1). Alvilda, 345 sider
- Cremer, Andrea: *Nightshade, the prequel – oprøret* (Nightshade, the prequel, 2). Tellerup, 357 sider
- Dybdahl, Lene: *Den sorte papir*. Tellerup, 444 sider
- Eybye, Pernille: *Tågeslør* (Blodets bånd, bind 8). Tellerup, 543 sider
- Flanagan, John: *Slaverne fra Socorro* (Våbenbrødre, bind 4). Nyt Nordisk Forlag, 423 sider
- Foss, Nanna: *Spektrum – Leoniderne* (Spektrum, 1). Tellerup, 541 sider
- Frey, James: *Endgame – kaldet* (Endgame, 1). Høst, 459 sider
- Haiberg, Louise: *Udvalgt*

- (Dæmondræberen, 2). Tellerup, 414 sider
- Hand, Cynthia: *Vejen til helvede* (Unearthly, 3). Tellerup
- Hansen, Boris: *Evigt mørke* (Den ældste myte, 3). Rosenkilde & Bohnhof, 452 sider
- Johansen, Maj: *Opvågning: forestil dig at vågne op i en fremmed krop* (Walk in, bog nr. 1). Small Pockets of Winds, 409 sider
- Noël, Alyson: *Nye horisonter* (Soul Seekers, 4). Alvilda, 348 sider
- Roholte, Dorte: *Meget mærkeligt, Mynthe* (Mærkelige Mynthe, 3). Carlsen, 172 sider
- Rune, A.: *Blodsværmen* (Traia trilogien, 2. bog). Turbine, 383 sider
- Stiefvater, Maggie: *Spirit animals – jaget* (Totemdyrenes saga, Bog 2) (Spirit animals, 2). Alvilda, 222 sider

Tegneserier

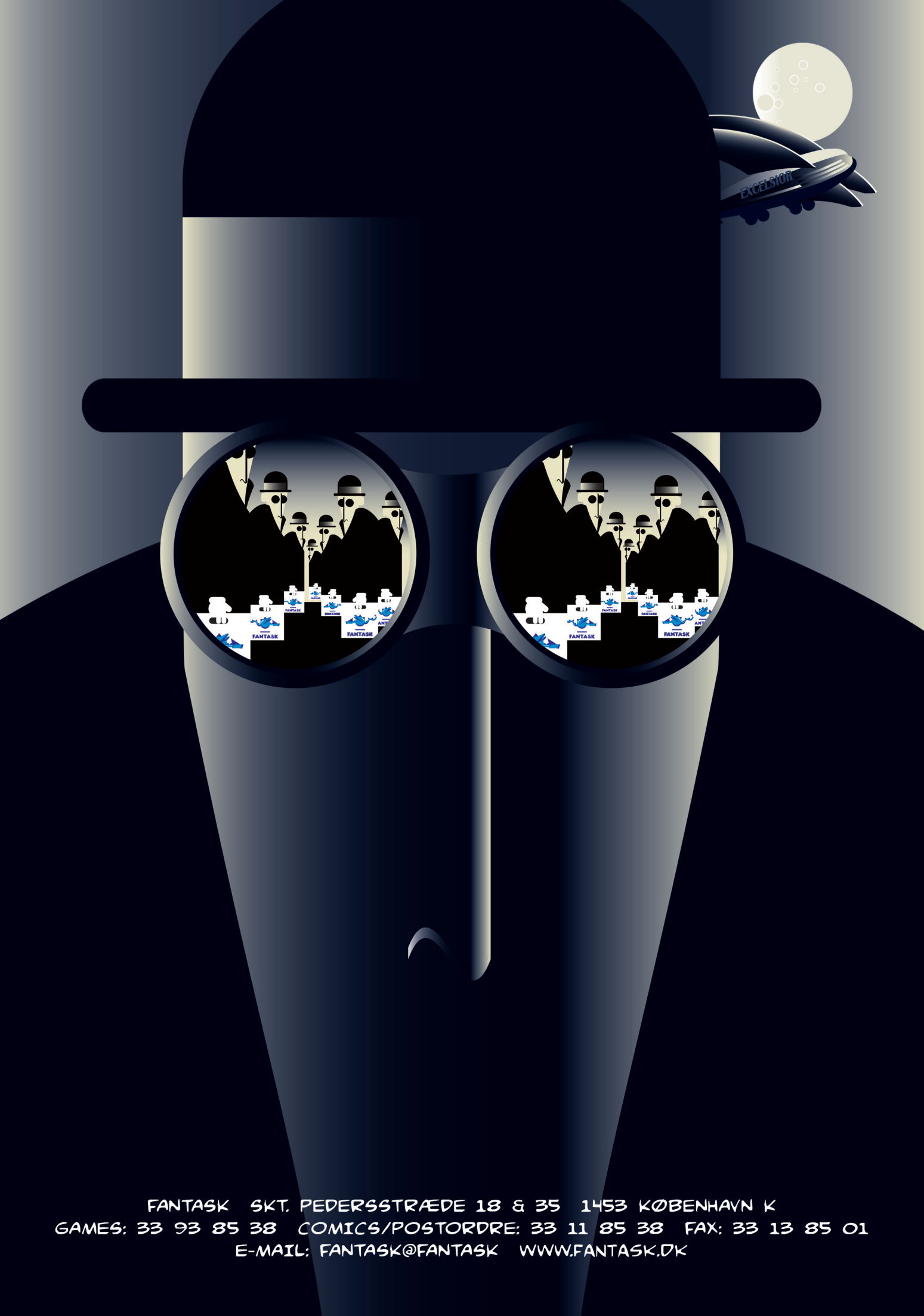
- August, Glenn: *Lava*. Farenheit, 44 sider
- Brubaker, Ed: *Døden jager mig* (Fatale, 1). G. Floy Studio
- Dufaux, J.: *Septimusstrålen* (Blake & Mortimer). Cobolt, 70 sider
- Fournier: *Splint & Co.*, 1972-1975. Zoom
- Froideval, F. Marcela: *Terra Secunda* (Den Sorte Månes krøniker, 15). Arboris, 50 sider
- Goldberg, Tatiana: *Anima*. Tellerup, 100 sider
- Hermann: *Stor hund med blondine* (Jeremiah, 33). Faraos Cigarer, 47 sider
- Leloup, Roger: *Yoko Tsuno – på jagt efter tiden: Tidsspiralen, De flyvende dæmoner, Den sorte død*. Cobolt, 164 sider
- Loeb, Jeph: *Batman – sort sejr* (Den lange halloween, 2). G. Floy Studio, 390 sider
- Lööf, Jan: *Jan Lööfs serier, bind 3*. Cobolt
- Morvan, Jean-David: *Dobbelt spil* (Krønikerne fra Konvojen, 2). Arboris, 48 sider

- Peyo: *Smølferne: 1967-1969*. Cobolt, 270 sider
- Pini, Wendy: *Den sidste jagt* (Elverfolket). Cobolt
- Ryberg, Rune: *Gigant*. Forlæns, 60 sider
- Thompson, Craig: *Habibi*. Fahrenheit, 655 sider
- Vaughan, Brian K.: *Saga*, vol. 1. G. Floy Studio
- Vehlmann, Fabien: *Haj-klanen* (Alene, 3). Carlsen, 48 sider
- Benn, Amelie: *Drageriget Dragonia – Drageriddernes turnering* (Drageriget Dragonia, 4). Flachs, 73 sider
- Benn, Amelie: *Drageriget Dragonia – Dragernes kamp* (Drageriget Dragonia, 3). Flachs, 77 sider
- Bitsch, Rita: *Dolken fra Dødemandsbjerget*. Facet, 119 s.
- Bjerregaard, Martin: *Den store idé: et iværksætter-eventyr*. Pine Tribe, 127 sider
- Blade, Adam: *Øglekongen Komodo* (Monsterjagten, 31). Flachs, 118 sider
- Blay, Charlotte: *Himmelborgens hemmeligheder*. Turbine, 274 sider
- Brix, Lise: *Klitopperne ved Snuble-svinget*. Brix, 119 sider
- Brygger, Lene Anita: *Trolden i uret: eventyr*. Genspejling, 126 sider
- Bundgaard, Sørensen, Charlotte: *Münchhausen på månen: QR bog*. DigTea, 16 sider
- Bøgh, Kenneth: *Andersen, Kenneth: Tempus fugit*. Høst, 75 sider
- Chapman, Simon: *Invasion fra rummet* (Du vælger selv om du vil leve eller dø). Flachs, 100 sider
- Dalton, Annie: *Jonas og de magiske fædre* (Læselyn). Flachs, 63 sider
- Daynes, Katie: *Pinocchio* (Flachs – læs selv). Flachs, 64 sider
- Donslund, Anne-Marie: *Karma og dæmoner* (Den magiske bog, 6). Carlsen, 262 sider
- Einspor, Henrik: *Alt godt fra havet*. Løse Ænder, 41 sider
- Einspor, Henrik: *Den grønne detektiv* (Den grønne detektiv, Nr. 1). Løse Ænder, 115 sider
- Einspor, Henrik: *Nøkke-kæret*. Løse Ænder, 49 sider
- Evytt, Carina: *Den fredløse*. Tellerup, 633 sider
- Feasey, Steve: *Dødehæren* (Formskifter) (Den indre dæmon, 5). Flachs, 294 sider
- Finderup, Mette: *Blodets vej* (Sværdets mester, 8). Gyldendal
- Fleischer, Charlotte: *Den lille heks og Lynply* (Vejen til Spang Kuk, del 8). Sofort, 31 sider
- Fleischer, Charlotte: *Den lille heks og nordlyset* (Vejen til Spang Kuk, del 9). Sofort, 31 sider
- Fortællinger fra Skovkanten, bind 4, redaktør: Mads Lunau/Mette Finderup. Rollespilsakademiet
- George, Jessica Day: *Torsdage i ruinerne* (Tirsdage på slottet, 3). Alvilda, 232 sider
- Gotthardt, Peter: *De magiske bær* (De små sribede) (Elvernes land, 1). Carlsen, 44 sider
- Gotthardt, Peter: *Sværdet i dragehulen* (Eventyr fra Elverlandet). Carlsen, 28 sider
- Gotthardt, Peter: *Troldmandens plan* (Den gyldne skål. Dæmonporten, bog 1). Alvilda, 72 sider
- Graves, Annie: *Monsterunger* (Gys i pyjamas). Jensen & Dalgaard, 49 sider
- Guldager, Christian: *Søuhvret*. (Mini gys, 32). Cadeau, 41 sider
- Hahn, Kerstin Lundberg: *Feriekolonien*. ABC, 203 sider
- Hawkins, Rachel: *School spirits – venner, kærester og spøgelser* (School spirits, 1). Tellerup, 266 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og dragen* (Tatlas ø, 2). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og dyret* (Tatlas ø, 10). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og frøen* (Tatlas ø, 9). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og Gopo* (Tatlas ø, 8). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og heksen* (Tatlas ø, 4). Avesa, 24 sider

Børnebøger

- 14 barske bornholmere: guidet gennem mørket af LG Jensen. Bornholms Biblioteker: Forfatterskole 2013, 140 sider
- Ahlburg, Kirsten: *Klon* (Café serien. Rød). Special-Pædagogisk Forlag, 46 sider
- Andersen, H. C.: *Bind 1: 5 populære eventyr*. Globe
- Andersen, H. C.: *Bind 2: 6 populære eventyr*. Globe
- Andersen, H. C.: *Bind 3: 6 populære eventyr*. Globe
- Andersen, H. C.: *H.C. Andersen – de mest elskede eventyr*. Globe, 280 sider
- Andersen, Kristoffer Jacob: *Den druknede*. Turbine, 225 s.
- Angleberger, Tom: *Den mystiske sag om Origami Yoda*. Alvilda, 147 sider
- Appel, Vibeke: *Rejsen til Idris*. Cosmos, 178 sider
- Banks, Rosie: *Fest på juleslottet* (Det Hemmelige Rige). Flachs, 89 sider
- Banks, Rosie: *Sukkerbageriet* (Det Hemmelige Rige, 8). Flachs, 111 sider
- Banks, Rosie: *Åkandesøen* (Det Hemmelige Rige, 10). Flachs, 110 sider
- Barlow, Steve: *Ildkamp* (Helt. Mission Tyranno, 2). Flachs, 60 sider
- Barlow, Steve: *Isslag* (Helt. Mission Tyranno, 3). Flachs, 60 sider
- Barlow, Steve: *Jordskred* (Helt. Mission Tyranno, 4). Flachs, 60 sider

- Helge, Henriette: *Tatla og hunden* (Tatlas ø, 12). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og hycænen* (Tatlas ø, 3). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og katten* (Tatlas ø, 7). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og myren* (Tatlas ø, 11). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og slangen* (Tatlas ø, 1). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og trollden* (Tatlas ø, 6). Avesa, 24 sider
- Helge, Henriette: *Tatla og ånden* (Tatlas ø, 5). Avesa, 24 sider
- Hoff, Kasper: *Det forbudte land* (Zonen, 1). Gyldendal, 90 sider
- Hoff, Kasper: *Gudernes sang* (Zonen, 2). Gyldendal, 81 sider
- Højberg, Jim: *Den mystiske grav* (Mystik på Ravnegården, 4). Elysion, 36 sider
- Højberg, Jim: *Monsternat* (Mystik på Ravnegården, 1). Elysion, 36 sider
- Højberg, Jim: *Spøgelseshunden* (Mystik på Ravnegården, 3). Elysion, 36 sider
- Højberg, Jim: *Varulven* (Mystik på Ravnegården, 2). Elysion, 36 sider
- Jensen, L. G.: *Varulvejagten: en roman til, om og af bulderbasser, krudtugler og drengerøve* (Dingo. Gys og gru) (Bulder & Brag). Gyldendal, 82 sider
- Jensen, Michael: *Kampen om Langhøj*. boerneboeger.michaeljensens.com, 76 sider
- Johansen, Darri: *Lukas og Maria*. Jensen & Dalgaard, 50 sider
- Kaiblinger, Sonja: *Scary Harry – ikke til at spøge med*. Turbine, 233 sider
- Kjær, Jan: *Den udstødte* (Rexmano, 1). Carlsen, 171 sider
- Kristensen, Ry: *Nissernes hemmelige verden: den grønne hue*. Fog, 182 sider
- Kaaberbøl, Lene: *Genkommeren* (Vildheks, 6). Alvilda
- Langer, Kim: *Zombie 2.0 – zombie-instituttet* (Zombie 2.0, Bog 2). Carlsen, 155 sider
- Lauridsen, Irma: *Den usynlige dreng* (Super let, 15). Cadeau, 56 sider
- Lauridsen, Irma: *Uden at vide det*. Turbine, 123 sider
- Madsen, Frank: *Den grønne pige* (Gustav og Raketbroderskabet, 1). Eudor
- Madsen, Frank: *Fluen* (Gustav og Raketbroderskabet, 2). Eudor
- Manniche, Jesper: *Jul – det er en ordre!: 4 møgirriterende julefortællinger i 31 kapitler*. ABC, 126 sider
- McGeddon, R.: *Zombier!* (Katastrofedagbog). Flachs, 175 sider
- Mercer, Sienna: *Maskespil* (Min bror, varulven, nr. 3). Alvilda, 180 sider
- Mercer, Sienna: *Ulvedans* (Min bror, varulven, nr. 4). Alvilda, 189 sider
- Mogensen, Jan: *Professor P og hr. Mortensens besynderlige rejse til Milau*. Carlsen, 194 sider
- Mortensen, John Kenn: *De utilpassede: et blodigt eventyr fra udkantsdanmark*. Carlsen, 312 sider
- Mostue, Sigbjørn: *Zombie-Bjarne*. Turbine, 203 sider
- Mull, Brandon: *Spirit animals – påkaldelsen* (Totemdyrenes saga, Bog 1) (Spirit animals, 1). Alvilda, 246 sider
- Møller Jørgensen, Lene: *Roser er røde* (Fanny, 2). Høst, 95 sider
- Nix, Garth: *Monsteret* (Kaostvillinger, 2). Rosenkilde & Bagnhof
- Nordin, Sofia: *Et sekund ad gangen*. ABC, 185 sider
- Nygaard, Orla: *Den hvide dame går igen*, CD+BOG. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 51 sider
- Qvistgaard, Lise J.: *Assim og de vilde løvers pagt* (Assim, 4). Elysion, 32 sider
- Qvistgaard, Lise J.: *Assim og den sorte løve* (Assim, 1). Elysion, 32 sider
- Qvistgaard, Lise J.: *Assim og emirens niece* (Assim, 3). Elysion, 32 sider
- Qvistgaard, Lise J.: *Assim og ørkenbanden* (Assim, 2). Elysion, 32 sider
- Ramskov, Christina: *Englevinger* (Fønixens hjerte, 2). mellemgaard, 371 sider
- Rendtorff, Ida-Marie: *Rød jord* (Kloden under vand, 3). Gyldendal, 230 sider
- Riber Schacksen, Poul: *Miranda vender tilbage* (Miranda – den eventyrlige heks, 2). PrintXpress, 91 sider
- Rødtne, Nicole Boyle: *Kæmpens kød* (Zombie jæger, Bog 4). Alvilda, 97 sider
- Salmson, Jo: *Et hjerte af is* (Maros rejse, 3). Carlsen, 105 sider
- Sedgwick, Marcus: *Frådehavet* (Elverpigen og Ravnedrenge, 3. bog). Flachs, 176 sider
- Skytte, Dorte: *Lukas og den grå robot* (Lukas er ninja, 5). Gyldendal, 27 sider
- Søndergaard, Trine: *Samson på Merkur* (Rejsen til solen, 5). Meloni, 32 sider
- Tamm, Henrik: *Ninja Timmy og latteren, der blev væk*. Turbine, 205 sider
- Vinther Jensen, Anette: *Sifs mod* (Sif-serien, 1. del). Ørnens Forlag, 134 sider
- Vinther Madsen, Martin: *Slangestenen*. Tellerup, 257 sider
- Włodarczyk, Isabelle: *Heksesalat*. Lamberth, 28 sider

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK WWW.FANTASK.DK